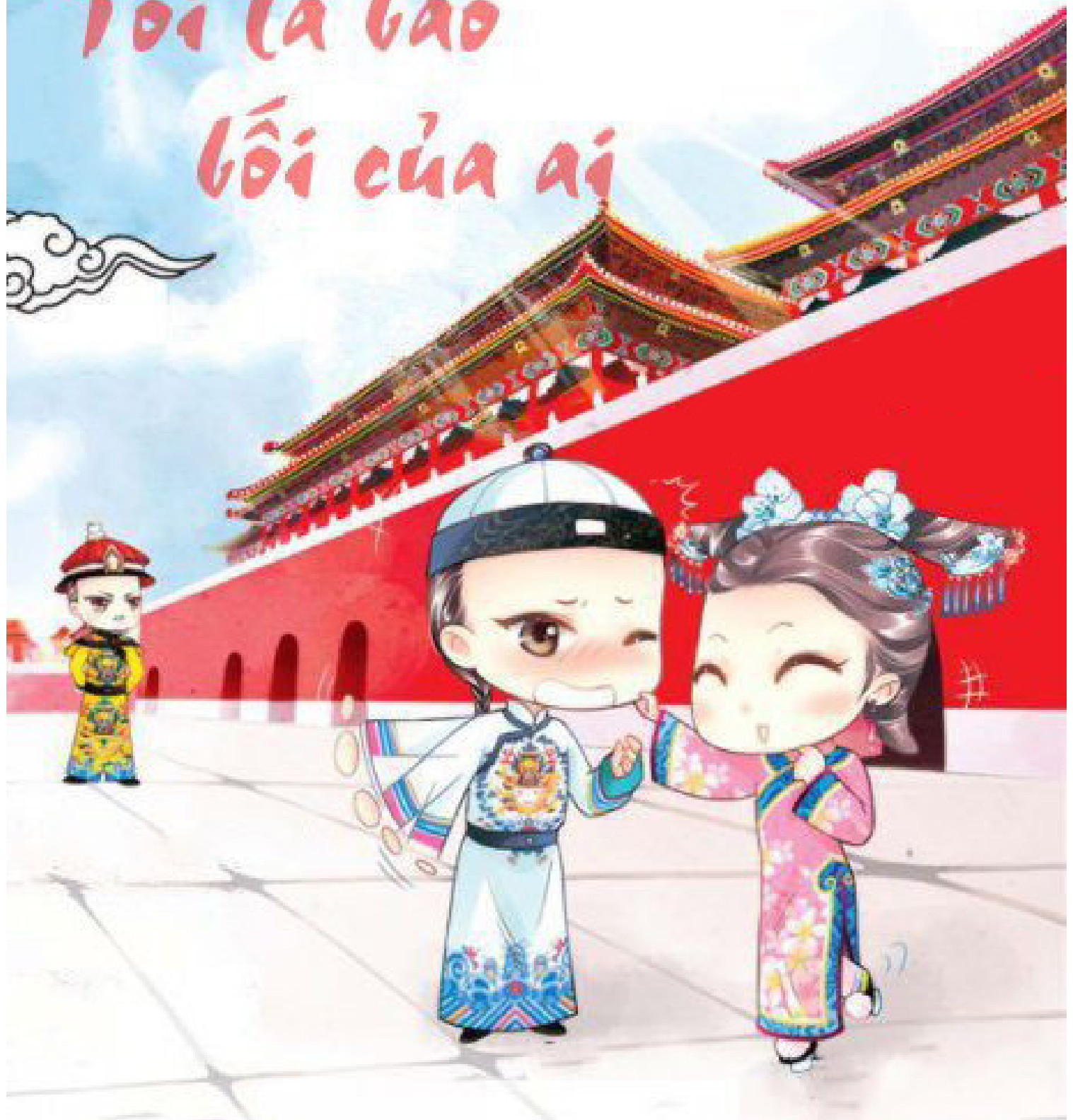

ĐÀN ĐÀN 1113

Tôi là lão lỗi của ai

Ebook TruyệnVN

Tải Ebook Truyện Miễn Phí

Tôi Là Bảo Bối Của Ai

Tác giả: Đản Đản 1113

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Thể loại: Xuyên không về đời Thanh

Couple: Tiết Bảo Bảo (Ứng Bối Nhi) và Vân Sở

Độ dài: 29 chương + ngoại truyện

Chuyển ngữ: QT + Thiều Chửu + Hoài Phạm

Nhân kiếp trước, quả đời sau.

Nhân duyên đã lỡ có còn gặp lại?

Ở lại cổ đại, đáp lại tình si của người?

Trở về hiện đại, chăm sóc vết thương lòng của anh?

Một lòng nếu hướng về cả hai người,

Đã như vậy, ở lại cổ đại hay trở về hiện đại?

Đi con đường nào?

Mục lục:

[Chương 1: Cách cách ngang ngược](#)

[Chương 2: Áng mây phiêu bạt](#)

[Chương 3: Lấy da thịt bồi thường da thịt](#)

[Chương 4: Biểu diễn tài nghệ](#)

[Chương 5: Phụ nữ dũng cảm rất xinh đẹp](#)

[Chương 6: Bằng giới tính mà đánh giá](#)

[Chương 7: Lời nói dối](#)

[Chương 8: Người đàn ông áo đen](#)

[Chương 9: Giác mơ chân thật \(mở đầu\)](#)

[Chương 10: Giác mơ chân thật \(cuối\)](#)

[Chương 11: Goá chồng trước khi cưới](#)
[Chương 12: Không có mây, không còn gì ngoài núi hoang](#)
[Chương 13: Phản bội](#)
[Chương 14: Kẻ địch? Tình nhân!](#)
[Chương 15: Thử một trò chơi](#)
[Chương 16: Gặp nguy hiểm](#)
[Chương 17: Mãi mãi đừng bỏ rơi tôi](#)
[Chương 18: Ứng hôn](#)
[Chương 19: Vết thương chịu thay](#)
[Chương 20: Gặp lại](#)
[Chương 21: Em rất yêu, rất yêu anh](#)
[Chương 22: Kết hợp](#)
[Chương 23: Tình suy độc](#)
[Chương 24: Làm sao có thể?](#)
[Chương 25: Sao rơi](#)
[Chương 26: Bối nhi tỉnh lại](#)
[Chương 27: Trong mắt tình nhân không chấp nhận có cát dính vào](#)
[Chương 28: Ngay cả ôm cũng không có dũng khí](#)
[Chương 29: Yêu sâu sắc \(kết cục\)](#)
[Chương 30: Tâm không rời đi, chia lìa làm sao có khoảng cách?](#)

-----oOo-----

Chương 1: Cách cách ngang ngược

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngồi trong phòng họp rộng lớn, tôi nhìn lên bệ diễn thuyết, chậm rãi tự nhủ, bình tĩnh nhìn anh ta, một nụ cười lạnh mê man đậu trên môi.

Cả đời này, tôi đều phải vì người khác mà sống!

Cả đời này, tôi đều phải sắm vai một con búp bê mặc cho người khác thao túng.

Được cha mẹ nuôi nhận về, tôi vứt bỏ bản thân, khôn khéo, vâng lời, tám tuổi – một đứa bé mồ côi, chịu số phận một kẻ ăn nhờ ở đậu.

Để có được tình yêu của anh Lăng, tôi tìm mọi cách, hết sức vì công ty, vẫn bị anh ta quăng đi như chiếc giày.

Là số phận của tôi? Không! Tôi không tin vào số phận! Anh ta và tôi yêu đương, sau lại tuyệt tình bỏ đi, anh ta trong ngày đính hôn của tôi và người khác hững hờ đối đáp, anh ta với chuyện tôi mất tích nửa năm hoàn toàn chẳng quan tâm. Anh ta đã sớm không còn là anh họ Lăng Ly coi tôi như châu như ngọc!

Anh ta có thể tuyệt tình với tôi, tôi cũng có thể vô nghĩa với anh ta! Tôi sẽ khiến anh ta phải giao ra số cổ phần của công ty bị anh ta chiếm! Tôi không sai! Tôi chỉ muốn tìm lại một thứ thuộc về mình! Tuy câu nói hôm ấy của tôi, làm sắc mặt anh ta như đất.

“Hội nghị cổ đông đến đây chấm dứt, cuối cùng, tôi có một chuyện muốn công bố.” Anh Lăng duy trì nụ cười tao nhã, nhìn một vòng quanh phòng họp, cuối cùng, nụ cười dừng lại trên mặt tôi, thành một nụ cười lạnh.

Anh ta luôn tao nhã như vậy, lịch sự và mẫu mực, thật khó mà tin được tiếng tăm vang dội, lãnh khốc vô tình của anh ta ở thương trường, thậm chí, lừng danh ở cả hải ngoại.

“Tôi sẽ chuyển nhượng 8% cổ phần của tôi ở công ty cho tiểu thư Bối Nhi.”

Giọng nói bình tĩnh của anh ta dường như đã châm ngòi cho một quả bom, trong phút chốc, phòng họp bị bao vây trong những tiếng ồn ào không ngớt.

Nụ cười lạnh lẽo trên môi tôi càng sâu, đám hồ li già này có ý gì đây, tôi chỉ lấy lại phần cổ phần của tôi, việc gì phải kinh ngạc?

“Chủ tịch Lăng, xin hỏi khi nào anh định giao quyền kinh doanh?” Lời căn vặn đến từ cha của anh Lăng, dựng tôi.

Nhiều năm qua, anh họ và người dựng quỹ kế đa đoan vì quyền kinh doanh trong công ty không ngừng đối phó lẫn nhau.

Thật buồn cười! Anh Lăng là người thừa kế duy nhất của gia tộc Lăng thị, khi anh họ giao ra cổ phần, dựng cũng chỉ có 25% cổ phần công ty, còn chưa đủ tư cách.

Nhưng...

“Sau cuộc họp lãnh đạo, luật sư riêng của tôi sẽ tới, tôi sẽ giao quyền kinh doanh.” Anh Lăng lạnh lùng, mặt không gợn sóng.

Tại sao lại như vậy? Tôi chỉ lấy lại phần mình, cái đó và quyền kinh doanh có quan hệ gì?

Trong phút chốc, chiếc mặt nạ khinh miệt trên mặt bị tháo bỏ, tôi không ngừng đưa ánh mắt bối rối và nghi ngờ nhìn về phía anh ta, đáp lại tôi là một nụ cười thản nhiên.

“Cháu gái, không ngờ nó lại quyết định như vậy, lúc cháu mất tích, nó bỏ bê công việc, chỉ lo đi tìm cháu, bị ba nó thừa cơ chiếm phần cổ phần của cháu, không ngờ, hôm nay nó vẫn lấy cổ phần của nó đưa lại cho cháu, bây giờ nó chỉ còn 32% cổ phần, làm sao có thể giành quyền kinh doanh với cha nó có tới 33%!”

Lời bác làm tôi như rơi xuống vực sâu.

Anh họ, sao anh lại làm chuyện ngu ngốc đến thế? Vì sao, khi tôi trách anh bỏ mặc tôi sống chết, anh không bận tâm, khi tôi trách anh chiếm đoạt di sản cha mẹ để lại cho tôi, anh không một câu giải thích?

Tôi nhất định phải hỏi cho rõ ràng! Đã quyết định cùng anh ân đoạn nghĩa tuyệt, tôi sẽ không bao giờ vì vài cử chỉ dửng dưng lơ đãng của anh ta mà trầm mê trong đó.

Quên tình cảm, quên yêu đương, đó là quyết định trong khi tôi mất tích nửa năm.

“Anh họ.” Tôi gọi anh Lăng, đang chuẩn bị ra khỏi phòng họp.

Trong căn phòng rộng chỉ còn tôi và anh ta.

“Tôi không cần phần cổ phần đó, khi luật sư còn chưa kịp làm thủ tục chuyển nhượng, dừng lại cả đi.” Cuối cùng, anh ta vẫn là mối uy hiếp của tôi, tôi không cho phép anh ta vì tôi mà lợi ích bị tổn hại.

“Không được, không có số cổ phần đó, những ngày em ở nhà họ Trần không dễ dàng gì đâu.” Anh ta dứt khoát.

Vào nhà họ Trần? Anh ta uổng công rồi. Anh ta cho rằng tôi còn có thể lại vì muốn khơi dậy sự ghen tuông của anh ta, tự ép bản thân chấp nhận vị hôn phu ngạo mạn nông cạn kia?

Tôi định châm chọc anh ta, lại bị một vị khách không mời cắt ngang.

“Lăng Ly! Mày muốn bức tao chết sao?” Bạn thân trước đây của anh ta, Sở Hoài.

“Đáng đời mày!” Về mặt anh Lăng luôn luôn tao nhã, bây giờ lại lộ ra vẻ tàn nhẫn tôi chưa từng thấy.

“Mày làm tao phá sản! Trên thương trường, nhà họ Sở không còn đường sống mà về, đến khi nào thì mày mới chịu ngừng tay?” Sở Hoài dường như đã phát điên.

Tôi hít một hơi khí lạnh, không thể ngờ anh Lăng tuyệt tình với Sở Hoài như vậy.

“Trừ phi tao chết.” Lời nói lạnh lẽo như hàn băng đó không ngờ lại có thể thốt ra từ người luôn ôn hòa như anh Lăng! Anh ta luôn luôn như thế? Hay tôi thật sự không thể mang anh ta của bốn năm trước quay về?

Một nòng súng đen ngòm chĩa về anh Lăng, người cầm khẩu súng là Sở Hoài.

“Nổ súng đi! Tao đã sớm sống không bằng chết!” Anh Lăng cười lạnh, nhắm mắt, gương mặt kiên quyết.

Một tiếng súng vang lên, trái tim tôi nghẹn cứng trong miệng.

“Bối Bối!” Tiếng gào thê lương của anh Lăng như xé rách lớp không khí trong phòng.

Ha ha..... Cuối cùng, tôi vẫn đẩy anh ta ra, thay anh ta nhận vết thương...

Anh Lãng, ai nói anh sống không bằng chết? Kể từ bốn năm trước, từ thời khắc anh vứt bỏ tôi, kẻ sống không bằng chết là tôi.

Sống có gì đáng sợ? Chết có gì đáng sợ?

Yết hầu khô nóng, đau đớn như có ai đốt lửa trong đó.

Tôi không chết? Rõ ràng viên đạn kia dường như đã xuyên sâu vào tim.

“Cách cách?” Tiếng gọi kinh hoàng.

Cách cách? Trong phòng bệnh còn bật ‘Hoàn Châu Cách cách’ sao? Làm ơn tắt đi, quê quá!

“Cách cách, người tỉnh rồi?”

Tôi cố gắng mở mắt, một cô gái nhỏ xinh đẹp mặc trang phục đời Thanh đứng trước giường của tôi.

Dạo này bệnh viện đang có phong trào y tá không mặc đồng phục? Lại mặc quần áo nhà hoàn? Quá khôi hài.

Tôi cố gắng “Ha ha” cười hai tiếng, không cần biết sẽ dọa đến nhà hoàn kia.

“Cách cách, mọi chuyện thương lượng sau, xin người đừng tự sát nữa.”
Nhà hoàn đã run rần quỳ trên mặt đất.

Tự sát? Anh Lãng nói thế? Thật ý tứ.

Nhưng... Hình như hơi kỳ lạ.

Khắp người tôi trừ yết hầu đau nhói, những chỗ khác hoàn toàn bình thường. Tôi nâng tay, tốt, hơi nhức, bèn sờ soạng vết thương bị súng bắn. Ông trời! Sao lại không có một chút đau đớn?

Tôi đứng bật dậy, trong phút chốc giật nảy mình.

Tôi lại mặc phục trang của tiểu thư đời Thanh, trên người không một vết thương.

Sao lại thế này? Ngay cả phòng ở cũng quá cổ kính, không có một chút hơi thở của thời đại tôi sống.

Còn nằm mơ sao? Không! Trong mơ không bao giờ chân thật như vậy.

“Gương! Lấy gương cho tôi!” Tôi hét chói tai.

Cô nha hoàn ù chạy tới vấp ngã, vội vàng đưa gương lại.

Tôi gần như không thể tin vào mắt mình, đây không phải là mặt của tôi! Nét kiêu diễm trong vẻ tuấn mỹ, xinh đẹp nhưng quật cường, đây là một gương mặt rất mỹ lệ! Nhưng không phải là mặt tôi!

Không thể tin được, chiếc gương rơi khỏi tay, âm thanh rạn vỡ đập vào tai, đau nhói.

Tôi làm sao vậy? Tôi chết...

Chết không đáng sợ! Nhưng..... Sao tôi có thể ở trong thân xác một người khác?.....

Lại ở đời Thanh....

“Cách cách.....” Nha hoàn càng sợ hãi.

“Đi ra ngoài! Đi ra ngoài cho tôi!” Tôi chỉ muốn yên lặng để sắp xếp những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu.

Phản ứng của nha hoàn hơi thái quá, dường như cô ta bỏ chạy trốn chết khỏi căn phòng.

Tôi nhìn bốn phía xung quanh, cố gắng trấn tĩnh.

Đây là cách mà trời trả ơn tôi? Đền đáp tôi tình nguyện chết thay cho một người đàn ông không yêu thương mình? Đây là cách mà trời nhấn nhủ tôi? Quên anh Lăng, bắt đầu cuộc sống của tôi một lần nữa? Có lẽ... Đã không thể không quên!

Trước ngực toả ra một luồng khí nóng rực, tôi đưa tay lên cúc áo, cởi

những nút thắt.

Ngọc đen khắc hình chim phượng! Nó đang loé sáng. Nó theo tôi tới thời đại này? Hay là nó mang tôi tới thời đại này?

Ngọc đen khắc chim phượng là vật đính ước anh Lăng tặng tôi năm 18 tuổi.

Ngọc đen khắc hình phượng và ngọc đen khắc hình rồng vốn là một đôi, anh Lăng nói đây là món bảo bối quý giá nhất trên đời, trong một lần đấu giá, anh ta bỏ một số tiền rất lớn mới có được.

Đêm ấy, anh ta nhờ ngọc đen khắc chim phượng thổ lộ với tôi, hứa hẹn chờ tôi tốt nghiệp đại học sẽ cưới tôi. Lời thề trong mắt, đổi thay vì tâm...

Ánh sáng của miếng ngọc đen càng ngày càng yếu, dần dần, nó từ từ chìm vào ngực tôi, chậm rãi biến mất.....

Món đồ vẫn làm bạn với tôi trong suốt bốn năm, như hình với bóng cuối cùng đã mất... Thật.... Đúng là trời đã định... Không thể không quên....

Đang là năm thứ năm đời Càn Long.

Người chủ của cơ thể này tên chữ là Diệp Hách Na Lạp Tiết Bảo Bảo. Diệp Hách Na Lạp là người trong họ tộc của thái tổ Hiếu Từ Cao hoàng hậu, cho nên tôi là cách cách nhà Cung Thân Vương gia. Tiết là họ mẹ, bởi vì mẹ đẻ Tiết Bảo Bảo tuy là người Hán, lại được sủng ái vô cùng, chẳng những Cung Thân Vương gia không để ý luật lệ tổ tông cưới Tiết thị làm phúc tấn, lại còn đặt thêm chữ Tiết trong tên gọi của cách cách, tỏ rõ sự sủng ái.

Có lẽ chính vì lý do này, Tiết Bảo Bảo trở thành một Cách cách điều ngoa, đó là nhận định của tôi khi nhìn cách hành xử của người trên kẻ dưới trong Vương phủ với cô ta.

Nha hoàn phục dịch cho Tiết Bảo Bảo tên là Tiểu Hồng, từ nhỏ bán mình, hầu hạ Tiết Bảo Bảo, theo lý thuyết là quan hệ chủ tớ. Nhưng trên người Tiểu Hồng, vết bầm và dấu kim châm nhiều không đếm hết, xem ra đều là kiệt tác của Tiết Bảo Bảo...

Đồ mồ hôi! Đóng vai cách cách này mà tôi nơm nớp lo sợ, bảo tôi thuận tay thì đánh một roi, coi sinh mạng người dưới như cỏ rác, chuyện này, làm thế nào tôi cũng không bắt chước được.

Vài ngày sau, vì tôi “thay da đổi thịt”, Tiểu Hồng chân thật cũng buông lỏng cảnh giác, nhìn mặt đoán ý, bắt đầu nhỏ nhẹ khuyên nhủ tôi.

Ha ha, hoá ra cách cách bị người ta hủy hôn ước, giận dữ thất cổ tự sát, nghe nói, vị hôn phu của «tôi» là một tướng quân anh tuấn vĩ đại bất phàm, “tôi” từ nhỏ đã ái mộ hắn, còn nguyên nhân hủy hôn, Tiểu Hồng có vẻ áp ứng. Không sao, hắn là ngại tính cách điêu ngoa của ‘tôi’.

Tình tiết thế này xưa như trái đất, tôi thích! Nếu đã quyết định ở lại thời đại này, phải cố gắng thích nghi mà sống. Tôi nghĩ, hắn là ông trời đã sắp đặt một kịch bản tình yêu đẹp cho tôi, để vị hôn phu kia một lần nữa tìm hiểu tôi, yêu thương tôi, sau đó, trong sự che chở hoàn toàn của hắn, tôi cũng sẽ chậm rãi yêu thương hắn, chúng tôi cùng nắm tay nhau, đầu bạc răng long....

Tôi muốn gặp vị hôn phu “anh tuấn vĩ đại bất phàm”!

Nhưng, trời không theo ý người, tôi chưa bắt đầu hành động...

“Bảo nhi!” Người gọi tôi là người sủng “tôi” tới trời – Cung Thân Vương và Ngạch Nương.

“Bảo nhi, con cố nín nhịn, chịu đựng một chút!” Cung Thân Vương vội vã nói, mặt Ngạch Nương đầy nước mắt.

“Chịu đựng? A Mã, Bảo Nhi vì sao phải nhẫn nhục?” Tôi cẩn thận hỏi.

Về mặt Cung Thân Vương phần nộ, ông đập tay thật mạnh xuống bàn, Ngạch Nương khóc càng dữ.

“Bất quá chỉ là một ả kỹ nữ mà thôi! Tiêu Dao Vương kia thật quá quắt! Cũng không thèm bán cho Cung Thân Vương ta nửa phần mặt mũi!”

“Thế lực Tiêu Dao Vương quá to lớn, Bảo nhi của chúng ta làm thế nào cho phải!”

Ngạch Nương khóc đến gần như tức thở.

Kỹ nữ? Đâu có gì liên quan tới tình cảm của tôi?

Nhưng tôi không dám mở miệng hỏi, hỏi ra không phải tự làm lộ mình?

“Bảo nhi của cha, con đừng làm chuyện đại dột nữa.” Cung Thân Vương đau lòng nói: “Từ xưa đàn ông ai mà không tam thê tứ thiếp, con cần gì phải chấp nhặt với kỹ nữ!”

Chắc chắn có liên quan đến vị hôn phu của Tiết Bảo Bảo!

“Lão gia, Viên Ba kia quả thật quá đáng, sắp đến ngày thành hôn với Bảo nhi nhà chúng ta, vậy mà còn hàng đêm ngủ lại ‘Túy hương lâu’, mỗi ngày tìm Phụng Ca cô nương, mặt mũi Cung Thân vương phủ của chúng ta còn gì nữa? Bảo nhi cũng vì uất ức quá thôi!”

“Nhưng.... Ai.... Bảo nhi con cũng quá.... Người ta nói thế nào cũng là kẻ trong sạch chỉ bán nghệ không bán thân.... Huống chi còn là người của Tiêu Dao Vương.... Con nói phải làm sao đây!” Cung Thân Vương tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Tiết Bảo Bảo đã làm gì? Tôi khó hiểu.

“Bảo nhi, Viên Ba mà muốn hủy hôn, chúng ta cũng đành thừa nhận, đưa hái xanh không ngọt, huống chi nếu con thật sự gả vào đó, con lại hại người trong lòng y, y cũng chẳng tử tế với con. Bảo nhi, trước tiên con hãy qua nhà di nương ở nhờ một thời gian, A Mã sẽ tuyên bố với bên ngoài giải trừ quan hệ cha con với con, tạm nguôi cơn tức giận của Tiêu Dao Vương, chờ chuyện lắng xuống, A Mã lại đón con về phủ, được không?”

Sao cũng được, Di nương hay Cung Thân vương phủ cũng không phải nhà tôi, không hề gì.

“Bảo nhi theo lời A Mã an bài.” Tôi nhu thuận gật đầu. Nghe lời người khác với tôi là việc quá dễ dàng. Tôi là con nuôi, chỉ có cách ngoan ngoãn nghe lời mới có thể khiến cha mẹ nuôi hài lòng, 8 tuổi đã về ở nhờ nhà họ Lăng, ngày ngày sống dưới những ánh mắt soi mói và khinh miệt

đã hình thành thói quen nhẫn nhục chịu đựng, cho đến năm 12 tuổi, anh Lăng chưa hết tính trẻ con, lại dần dần trở nên mạnh mẽ, bảo vệ tôi.

Nhưng lúc này, sự ngoan ngoãn của tôi hình như làm hai vợ chồng Cung Thân Vương kinh ngạc, họ giật mình nhìn nhau, cuối cùng Cung Thân Vương và Ngạch Nương trào nước mắt, ôm lấy tôi: “Bảo nhi của chúng ta cuối cùng đã trưởng thành!”

Chuẩn bị một vài món cần thiết, dẫn theo Tiểu Hồng, chúng tôi ra cửa sau, đến nhà Di nương.

Đường cái náo nhiệt, tiếng động lớn xôn xao, tiếng thét to... Thật sự hấp dẫn tôi. Chợ ở đời Thanh! Tôi rất tò mò muốn nhìn một chút.

“Dừng xe!” Tôi gọi người đánh xe ngựa: “Tôi muốn đi bộ.”

“Cách cách! Không thể! Vương gia dặn chúng nô tài đưa người qua thẳng nhà Vinh phu nhân, trên đường không thể tạm dừng!”

“Cô là cách cách hay tôi là cách cách?” Tôi liếc mắt.

Chiêu này tuyệt đối hiệu quả.

Quả nhiên, Tiểu Hồng run rẩy: “Tiểu Hồng không dám! Xin cách cách tha thứ!”

“Cô ở trên xe ngựa đợi đi, tôi đi một vòng rồi sẽ trở lại.” Dặn lại một câu, tôi lập tức xuống xe ngựa.

Ai, trong tiểu thuyết, cảm tình giữa tỳ nữ và tiểu thư không phải đều tốt lắm sao? Còn tỳ nữ này vừa thấy tôi cứ như chuột thấy mèo, thật mất mặt! Không bằng một mình tự đi dạo còn thoải mái hơn.

Mà có gì người đi trên đường thấy tôi, lại biểu hiện hệt như hạ nhân trong phủ? Tôi cũng chẳng ăn thịt ai!

Tôi đứng trước một quầy hàng rong, tiện tay cầm thử vài món trang sức lên xem, người bán hàng vẻ mặt đầy kinh hãi, khiến tôi rất buồn bực.

“Bao nhiêu tiền?” Tôi cầm một cây trâm ngọc, thuận miệng hỏi.

Người bán hàng dường như đã trải qua nhiều sợ hãi, lắc đầu liên tục, đến độ sắp rơi xuống đất. “Không... Không cần.”

Tôi cứng đờ mặt. Sao có thể không cần tiền? Dù là dân chúng bình thường thì đó cũng là món lời nhỏ nhoi của người ta, mà tôi lại đang áo gấm sang giàu.

“Bao nhiêu tiền? Tôi trả anh.” Hình như giọng điệu tôi không đúng lắm, lại...

“Bảo cách cách tha mạng! Tiểu nhân còn mẹ già, vợ con cần phải nuôi dưỡng... Bảo cách cách tha mạng a!”

Người bán hàng vội vàng quỳ xuống dập đầu lia lịa, sợ hãi đến mức xương cốt cũng run rẩy.

Như tôi là một con ác thú?

Tôi đi vào một vài quán hàng rong khác, cuối cùng kết luận, không ai tình nguyện đổi xử bình thường với tôi, người người nhìn tôi như nhìn thấy quỷ, chỉ mong chạy trốn mà không kịp, sợ hãi đến độ một câu trọn vẹn cũng nói không xong.

Sự ngang ngược của Tiết Bảo Bảo xem ra rất nổi tiếng?

Phút chốc mất hết hứng thú, tôi chuẩn bị về xe ngựa, đi qua một ngõ nhỏ, một cái khăn tay bỗng bịt kín miệng, tôi cố giãy dụa, lại khiến một cánh tay chụp lại, một làn hơi mê ập tới.....Tôi thiếp đi...

Sao lại gặp chuyện không may nữa? Xuyên không vào một cách cách ngang ngược, rước lấy quá nhiều kẻ thù, cuối cùng bị trả thù...

-----oOo-----

Chương 2: Áng mây phiêu bạt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong căn hầm tối tăm này, tôi đã bị giam bao nhiêu ngày? Không có ánh sáng ban mai, không có ráng chiều đỏ rực, chỉ có tối đen khôn cùng, hỗn loạn, tôi thực sự đã rất yếu ớt, không còn thiết đếm thời gian.

Không có hành hạ lăng nhục, không có cảnh tàn sát khốc liệt, chỉ không ăn không nước, chậm rãi chờ đợi tử thần khủng bố.

Toàn thân đã không còn sức lực, dần dần, tôi buông rơi nguyện vọng muốn sống. Tôi chỉ là một cô hồn xuyên không, chết thêm lần nữa, cùng lắm là trở về lúc ban đầu.

Ý chí của tôi càng ngày càng tan rã...

Một cô bé tám tuổi ngồi xõm ở vườn hoa, lạnh run, khóc nức nở, giữa hai lần thở là những tiếng nấc nghẹn.

“Bối Bối.” Một tiếng gọi dịu dàng từ một cậu bé mặc âu phục màu trắng, cả người dường như được bao phủ trong một luồng sáng chói lóa.

“Anh họ, làm sao bây giờ? Ba mẹ em chết rồi..... Hu hu... Em không muốn bị đưa vào cô nhi viện..... Chỗ đó tối lắm..... Rất tối.....”

“Ai muốn đuổi em vào cô nhi viện?” Cậu bé 12 tuổi, rạng rỡ như ánh mặt trời nhú mây.

“Không có.... ai..... Thích em..... Họ đều nói ba mẹ không nên để di sản lại cho em..... Bọn họ muốn em vào cô nhi viện...” Cô bé cất tiếng khóc thất thanh.

Bé trai lặng lẽ lau nước mắt cho cô bé nhỏ, đôi mắt đặt trên gương mặt tuấn tú lóe lên một tia sáng: “Bối Bối, có anh ở đây, không ai dám bắt em đi.”

“Ngay cả bà nội cũng nói..... Em và nhà mình một chút quan hệ..... Cũng không có.... Bà nói..... Bà nói.... Đưa em đi.....” Cô bé gục xuống, ngoại trừ cha mẹ nuôi, người duy nhất tốt với cô, chỉ còn cậu bé bên cạnh.

Trên người cậu bé tản ra một loại khí chất gan góc, hoàn toàn không phù hợp với tuổi: “Bà nội sẽ không đưa em đi! Anh sẽ nói với ba, em là cô

dâu duy nhất Lăng Ly muốn cưới, anh sẽ bảo vệ em đến chết mới thôi!”

Cô dâu? Cô bé mê man khó hiểu, nhưng cô bé biết anh họ muốn bảo vệ cô, vậy là đủ...

Mang theo nụ cười an tâm, nước mắt trên mặt bị những cơn gió xuân chậm rãi tẩy khô, cô bé nhỏ dựa vào ngực anh họ, nặng nề đi vào giấc ngủ.

Không hề phát hiện, cậu bé vẫn nhìn cô rất lâu bằng cặp mắt đầy yêu thương.

Vóc dáng cậu bé dần dần lớn lên, ánh mắt chăm chú vẫn gắt gao nhìn vào cô gái, phát ra một tiếng thở dài rất nhẹ, dường như không thể nghe thấy: “Bối Bối, em cũng phải nghe anh, cố học cách dũng cảm, kiên cường để sống sót.”

“Người nói cách cách kia liệu có chết không?” Phía trên, vang lên tiếng nói khe khẽ.

“Đáng đời cô ả! Ta đã bảo người cứ một đao làm thịt cô ta, người còn nhất gan nói sợ nhìn thấy máu, dùng biện pháp ngu xuẩn như vậy, để Tiêu Dao Vương biết thì làm sao bây giờ!” Giọng nói kia cố kìm cho nhỏ, có vẻ hung tợn.

Trong lúc mơ màng, tôi bị những tiếng đối đáp phía trên đánh thức. Yếu ớt nằm ở trong căn hầm lạnh như băng, khát đến mức môi miệng nứt rạn, ngay cả hô hấp cũng khó khăn, đừng nói gì đến giãy dụa kêu cứu.

Bỗng từ trên truyền đến “Rầm!”, âm thanh của tiếng đá vào cửa.

“Vương gia!” Tiếng đầu gối quỳ sụp xuống đất nghe đánh cộp.

Tiếng bước chân vững vàng bước vào phòng.

“Các người mấy ngày nay vụng trộm gạt ta làm cái gì?” Giọng nam ôn hòa mà không mất uy nghiêm vang lên.

“Gia..... Không có.... Bọn nô tài không làm gì.” Giọng nói hung tợn ban nãy giờ này run rẩy sợ hãi.

“Người giấu ở đâu?”

“Gia, việc này xin người đừng quan tâm, Tiểu Anh không muốn liên lụy đến người, Tiểu Anh nếu không có Phượng Ca đã sớm đói chết đầu đường, ả cách cách chết tiết này lại làm hại.... Làm hại.... Phượng Ca thành như vậy, Tiểu Anh phải thay Phượng Ca báo thù. Gia, xin người nhắm một mắt mở một mắt! Gia....” Giọng nói bi thương của một người đàn ông trẻ tuổi truyền xuống.

“Người giấu ở đâu?” Tiếng nói ôn hoà không thay đổi.

“Gia...” Tiếng cầu xin bi thương nhưng kiên quyết.

Bốn phía lặng lẽ như cũ.

Mí mắt tôi càng lúc càng nặng, bóng tối u ám ập xuống...

“Bôi Bôi! Dừng cảm lên!”

“Bôi Bôi! Em phải kiên cường mà sống!”

Giọng anh Lăng – ấm nhuận như ngọc quay cuồng trong đầu tôi....

Trong khoảnh khắc đó, sự can đảm không hiểu từ đâu bỗng dội lên trong lòng, tôi muốn sống, tôi phải sống sót, tôi muốn sống, sống thật lâu, đến tận thời khắc người tôi yêu nhắm mắt!

Tôi mở mắt, cố đẩy hai cánh tay yếu ớt, sờ soạng xung quanh, cho tới lúc chạm tay vào một mảnh gỗ vụn cách đó không xa, tôi dùng hết phần sức lực cuối cùng, ném về phía cửa hầm.

“Cạch” Tiếng động mỏng manh, mảnh gỗ vượt khỏi tay tôi, rơi trên mặt đất...

Xin lỗi, anh họ, em rất muốn kiên cường mà sống...

Tôi mở to đôi mắt mông lung, chỉ có thể bi ai chờ tử thần bước tới...

“Rầm!”

Ánh mặt trời chói mắt chiếu sáng khắp mọi góc trong căn hầm tối tăm.

Một bóng người dong dỏng, áo trắng, bước chậm trầm ổn đi tới, dừng trước mặt tôi.

Tôi rơi vào một vòng tay dịu dàng, yên ổn..... Ấm áp.....

Bóng đen trùm lên tôi....Ý thức chậm rãi tan biến....

Anh ta là ai?..... Anh ta cũng có vàng sáng vàng nhu hòa bao bọc.... Ở trên người anh ta phát ra ánh sáng như ngọc...Khi tỉnh lại, tôi đang nằm trong một căn phòng chìm trong ánh chiều đỏ rực, khẽ rung động, lúc sau mới biết phòng ở trên thuyền.

Bên ngoài vắng vắng tiếng hát yên bình.“Tiểu thư, người tỉnh rồi?” Một cô bé trông còn chưa lớn hẳn, khá xinh đẹp bung chậu rửa mặt đi vào.

“Đây là đâu?” Giọng nói của tôi vẫn còn yếu ớt lắm.“Đây là Túy Hương thuyền phường.” A hoàn nhỏ cười khanh khách trả lời.

“Túy Hương thuyền phường?”

“Đúng, trong kinh thành ai chẳng biết đến Túy Hương thuyền phường, là nơi khiến những hoàng tôn công tử có tiếng phải tiêu hồn.”

Không thể nào! Tiêu hồn? Không phải là..... Kỹ trại (nơi tập trung kỹ nữ « chuyên nghiệp »)?! Tôi bị tên công tử cao quý cả người phát sáng kia để lại trại kỹ nữ?!

Tôi mạnh mẽ đứng thẳng lên: “Tôi muốn đi!” Trước mắt, một luồng sáng loé lên, đầu tôi cháng váng, lại ngã ngòai ở mép giường.Mẹ ơi... Tôi muốn ra ngoài...

“Tiểu thư, người yên tâm, gia của chúng tôi chưa bao giờ làm chuyện bất lương với kỹ nữ.” Ánh mắt nha hoàn xinh đẹp không dấu vẻ ngưỡng mộ với chủ nhân cô ta.

Cô ta bung bát cháo cho tôi: “Đây là gia dặn tôi chuẩn bị cho người, gia nói người đã lâu chưa được ăn, nên ăn thức ăn lỏng trước, không nên ăn

thịt cá.”

Vị chủ nhân cẩn thận làm lòng tôi như có một sợi tơ ấm áp lướt qua, tôi cẩn thận hỏi: “Gia của các người là vị ấy?”

“Gia chúng tôi chính là Tiêu Dao Vương lòng lẫy!”

Quả nhiên! Không biết người đàn ông gây cho tôi có cảm giác ấm áp kia là địch hay bạn?

Tiếng ca hát vang động xôn xao làm cho lòng tôi càng nôn nóng bất an. Sáng sớm hai ngày sau, tôi đi dọc theo mép thuyền, chậm rãi tiến về sàn tàu.

Gió nhẹ khẽ vuốt ve, mới làm tôi thật sự cảm nhận được, tôi đã thật sự đi tới đời Thanh, Tiết Bảo Bảo thế nào, tôi không muốn biết, Tiết Bảo Bảo sau này phải thay thế tôi, hy vọng cô ta bình thản, an tâm.

Lại một cơn gió mát, mang theo hơi thở đầy bùn đất của biển, tôi nhắm mắt lại, cảm nhận cảm giác tươi mát tinh khôi. Mọi thứ rồi sẽ tốt hơn...

Tự cổ vũ mình, tôi chậm rãi mở mắt.

Trên sàn tàu, một vạt áo trắng phiêu bạt theo chiều gió, một người đàn ông theo gió ngẩng nhìn hai bên bờ, phong thái điềm tĩnh, như một bức tranh tuyệt đẹp.

Tôi bị anh ta thu hút mà không thể tự chủ, từng bước một đến gần, người đàn ông áo trắng dung mạo tuyệt mỹ, khiến vạn vật cũng âm thầm, phần nhiều như vàng dương mới hé, lại vương một chút yếu mềm, hai mắt mâu thuẫn bù trừ lẫn nhau vừa vặn, khí chất điềm tĩnh, đạm bạc, như một áng mây phiêu bạt chân trời.

Ngay cả hít thở cũng cảm thấy khó khăn, trời đất dường như đang ngừng quay, chỉ còn mỗi tiếng nhịp đập trái tim tôi, từng nhịp từng nhịp mạnh mẽ và dồn dập.

“Anh....” Không phải là cố ý phá vỡ cảnh tượng duy mỹ lúc này, nhưng ngay cả bản thân tôi cũng không không chế được lời nói.

Anh ta lạnh nhạt quay đầu.

“Người tỉnh rồi?” Anh ta dường như biết tôi.

“Anh là...” Đúng! Áo trắng! Anh ta chính là người đã cứu tôi, Tiêu Dao Vương!

“Ái Tân Giác La Vân Sở.” Mắt anh ta vẫn không nhìn về phía tôi, thản nhiên tự giới thiệu.

“Tôi là.....”

“Ta biết.” Anh ta ngắt lời tôi, hình như không muốn nói chuyện với tôi.

“Cám ơn anh cứu tôi.” Giọng nói của anh ta rất êm tai, tôi muốn nghe anh ta nói nhiều hơn.

“Không cần. Là do người của ta không đứng trước.” Anh ta cuối cùng cũng nhìn tôi, đôi mắt trong suốt như hoa cúc mùa thu, dù nói lời xin lỗi, nhưng đôi mắt không có một chút ý hối tiếc, thậm chí..... Tôi nhận ra trong mắt anh ta xẹt qua một luồng sáng ác cảm.

“Ta đã phạt bọn chúng, mỗi người lĩnh ba mươi roi, bọn họ đã phải trả giá. Còn ngươi? Ngươi phải trả giá thứ gì mới đủ?” Ngay cả một câu hỏi vắn, anh ta cũng thốt ra thật thông dong.

“A?.....” Trong không khí bao trùm một hơi thở mê hoặc, tôi không nghe rõ anh ta hỏi gì, tôi phải đáp thế nào. Đôi mắt chỉ mê man nhìn vào mắt, vào mặt anh ta. Người đàn ông quá khôi ngô! So với một minh tinh ở thế kỷ hai mươi mốt còn chói mắt hơn, dù luồng sáng chói mắt bị khí chất đậm bạc của anh ta che đậy kỹ càng.

“Mỗi người đều phải vì việc làm của chính mình mà trả giá.” Sắc mặt anh ta không chút hờn giận.

Á! Tôi sao lại như một kẻ háo sắc nhìn chăm chăm vào anh ta! Phút chốc, mặt tôi nóng ran.

“Cái gì.... Cái gì trả giá?” Đầu óc tôi vẫn rối loạn.

“Người tìm một gã đàn ông thô bỉ chiếm đoạt Phượng Ca, hành vi của người, người có cảm thấy hèn là người nên trả giá cái gì đó?” Trong giọng nói lạnh nhạt của anh ta, hiện lên một tia sắc bén.

Chiếm đoạt?? Không phải là..... Cường bức! Mẹ ơi! Đầu tôi như bị tát một bát nước lạnh, bừng tỉnh. Đoạn đối thoại giữa Cung Thân Vương và Ngạch Nương như một cuộn băng từ từ tua lại trong não. Hoá ra..... Tiết Bảo Bảo bất mãn hôn phu tương lai lưu luyến nơi kỹ viện, sủng ái ca kỹ Phượng Ca, nên tìm người.....

Tôi hít vào một luồng khí lạnh... Nỗi oan này..... Quá lớn! Nhưng, bây giờ tôi là Tiết Bảo Bảo... Không thể không..... Lưng!

Anh ta nhìn chăm chăm vào tôi, trong ánh mắt chán ghét, luồng khí sắc bén càng ngày càng đậm, tôi cảm thấy lạnh run... Trả giá? Trả giá ...Cái gì?

-----oOo-----

Chương 3: Lấy da thịt bồi thường da thịt

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Người hối hận chưa?” Anh ta áp sát lại gần tôi, cau mày hỏi.

Vì sao tôi lại lâm vào tình thế này? Rõ ràng không phải tôi...

“Đúng.... Xin lỗi, tôi nghĩ.... Tôi.... Bị ma quỷ che mắt.... Bị sự ghen tị... mê hoặc.... Nên mới....” Đầu mùa đông, lại có cảm giác người tôi đầm đìa mồ hôi.

Hình như anh ta không ngờ tới, tôi nhanh chóng cúi đầu như vậy, sau khi giật mình khoảng một giây, lập tức khôi phục về bình tĩnh, lạnh nhạt cười, giấu kín sự sắc bén trong mắt, giọng nói trở lại vẻ trào phúng: “Chưa từng nhìn thấy Bảo cách cách nói hai chữ ‘Xin lỗi’! Hai chữ này không nên nói với tôi, xin cô hãy nói với người bị cô khuất nhục. Nhưng, xin hỏi Bảo cách cách tôn quý, cô tình nguyện nói hai chữ này với người mà cô coi là kẻ ti tiện nhất sao?” Tôi đón nhận ánh nhìn của anh ta, chân thành trả lời: “Tôi tình nguyện.”

Mắt anh ta hiện lên vẻ rồi rắm.

“Tôi bằng lòng ý xin lỗi, bằng lòng bù đắp, cho đến khi cô ấy tha thứ mới thôi.” Tôi ngẩng mặt đối diện với đôi mắt trong suốt ấy. Sâu trong đó, sự giễu cợt, chán ghét đều nhát đi đôi chút.

“Tôi đưa cô đi gặp cô ấy, hy vọng sự chân thành của cô có thể khiến cô ấy nguôi giận, hận một người đến không muốn sống, tôi không muốn Phượng Ca mệt mỏi cả đời như vậy, đi theo tôi.”

Không đề tôi kịp do dự, anh ta đi về phía tôi, khi lướt ngang qua người tôi, làn không khí tươi mát thoảng mùi nước ào tới, vây quanh hơi thở của tôi.

Tim tôi lại đập rất nhanh...

Cảm giác yên tâm, sợ hãi... Người đàn ông như áng mây này lại có thể khiến tôi nhẹ nhõm, tôi đã nghe được nhịp tim mình... Tiêu Dao Vương Ái Tân Giác La Vân Sở...

Anh ta quay lại nhìn tôi, lạnh nhạt cười, mặt tôi càng nóng ran, gần như cúi đầu không dám nhìn thẳng vào anh ta... Anh ta có thể là phần duyên số của tôi?...

“Đến rồi.” Giọng nói lạnh lùng của anh ta, lại khiến người ta an ổn.

Đến gặp Phượng Ca, người bị “tôi” hãm hại, can đảm của tôi mất hết. Tôi sẽ bị cô ấy nuốt sống ăn sống sao? Tôi rùng mình.

Thở sâu, tôi biết, cuối cùng cũng phải đối mặt, tôi đi theo anh ta, vào phòng.

Một cái cổ trắng nõn như tuyết, môi như anh đào, cô gái đẹp tuyệt trần, tóc rối tung, tựa vào cửa sổ, đôi mắt u buồn, tuyệt vọng đảo quanh căn phòng.

“Phượng Ca, hôm nay thế nào?” Giọng nói đậm bạc của anh ta đã có một chút dịu dàng.

“Gia, người đã tới.” Phượng Ca đứng dậy, khẽ khụy chân xuống cúi chào, thắt lưng mềm mại như đong đưa theo gió, yếu ớt như vậy, làm cho người ta phải yêu thương.

Đôi mắt ưu thương nhìn chăm chú vào Vân Sở, trong mắt, yêu thương, đau đớn, tuyệt vọng... không ngừng lưu chuyển. Tim tôi cứng lại. Tiết Bảo Bảo! Cô đã hủy diệt thứ gì? Thứ mà cô hủy đi không chỉ là tấm thân trong sạch của một cô gái, mà còn cả khát khao về tình yêu của cô gái đó.

Tôi không phải là Tiết Bảo Bảo, nhưng lòng tôi tràn đầy áy náy, và tôi thừa nhận, tôi rất sợ...

“Gia, vị này là...” Đôi mắt của cô ấy dừng lại trên người tôi.

Tôi căng thẳng đến nỗi một cơn rét lạnh chạy dọc sống lưng, Tôi sẽ nói về tôi như thế nào? Tôi chính là cách cách Tiết Bảo Bảo ngang ngược đó? Cô ấy biết tôi là ai sẽ phản ứng thế nào? Không không chế được? Tất tôi một cái? Trừng mắt nhìn hay trực tiếp giết người cho hả giận?

“Cô ta là Bảo cách cách.” Anh ta bình thản giới thiệu tôi, cứ như tôi và cô ấy là hai người xa lạ đang làm quen với nhau, không phải kẻ địch lâu nay đến giờ mới chạm mặt.

“Bảo cách cách?!” Âm điệu yếu ớt trong giọng nói cô ấy lập tức biến mất, chuyển thành lạnh như băng, ánh mắt sắc bén như dao ôm theo nỗi hận sâu sắc xoáy sâu vào lòng tôi.

Mồ hôi đầm đìa, đứng dưới ánh mắt của cô ấy như bị lãng trì.

“Bảo cách cách, người tới làm gì?! Muốn tận mắt nhìn bộ dạng tiện nữ muốn sống không thể, muốn chết không xong phải không?” cô ấy từng bước tới gần tôi, tôi bất giác lui lại vài bước, cô ấy sẽ đối phó tôi thế nào? Tiết Bảo Bảo sau này là tôi, tội lỗi của cô ta cũng phải do tôi gánh. Nghĩ đến đây, tôi không tránh né nữa, thẳng người, nhắm mắt lại, chuẩn bị tâm lý nghe cô ấy đánh chửi.

“Ha ha ha ha.” Tai tôi nhói buốt vì tiếng cười điên cuồng, thê lương của Phượng Ca: “Bảo cách cách, người nghĩ rằng ta sẽ muốn chết? Bắt đầu từ khi gia từ chối ta, thân thể của ta dù là hiến cho ai cũng đều như nhau!

Cho ai cũng không sao cả!” Nồng đậm hơn tuyệt vọng, thống khổ, tôi khó chịu mở mắt, theo ánh mắt của cô ấy, nhìn về phía Tiêu Dao Vương Vân Sở.

“Gia.... Phượng Ca có thể hỏi người một vấn đề không?” Cô ấy cười thê lương, “Phượng Ca tự nhận mình không nên không biết lượng sức, muốn làm thị thiếp của gia. Phượng Ca chỉ muốn hỏi, nếu Phượng Ca có thể chờ được đến ngày khai bạc[1] mua người, gia có trả bạc để mua Phượng Ca một đêm?”

Tim tôi đập càng lúc càng nhanh, đây là loại tuyệt vọng gì? Chỉ cần một đêm.... Chỉ cần một khoảnh khắc ấm áp....

“Không.”

Anh ta tuyệt tình trả lời một câu từ chối lạnh nhạt. Tôi trừng mắt. Ái Tân Giác La Vân Sở, tim anh là đá sao? Cô ấy không có yêu cầu gì quá quắt, chỉ mong được làm bọ biển, anh vẫn nhẫn tâm? Lời từ chối tàn nhẫn ấy làm cảm tình của tôi với anh ta từ đầu đến giờ biến mất không còn sót lại chút gì.

“Gia.... Vì sao?” Phượng Ca đã rơi lệ đầy mắt: “Phượng Ca đã không cầu danh phận, chỉ mong cùng gia nửa ngày tham hoan, ngay cả điều này, gia cũng nhẫn tâm cự tuyệt? Phượng Ca dung mạo xấu xí? Không thể lọt vào mắt gia?”

“Cô.... Rất đẹp.” Trên mặt anh ta loé lên một chút lúng túng, sau đó biến mất.

Phượng Ca là một mỹ nhân, câu nói ‘mây thua nước tóc tuyết nhường màu da’ có lẽ không chỉ gì khác hơn thế này.

“Vậy vì sao Phượng Ca không thể lọt vào mắt gia?” Nước mắt cô ấy rơi như mưa, khiến người khác nhìn mà đau lòng, chỉ muốn ôm lấy cô ấy, yêu thương che chở.

Nhưng anh ta lại..... Ai, chỉ một vài câu đã tổn thương người ta sâu sắc.

“Gia đã có ý trung nhân?” Cô ấy hồ nghi, lại lập tức trả lời: “Không thể. Nếu gia có người ưng ý, có ai trốn được mị lực của người?”

Những lời này, tôi đồng ý. Sẽ không một cô gái nào thoát khỏi sức hấp dẫn của anh ta, anh ta như một khối nam châm, có thể khiến mọi cô gái vây quanh mình như những hạt bụi sắt. Ngay cả tôi lần đầu gặp anh ta cũng...Anh ta vẫn trầm mặc như cũ.

“Ta hận ngươi!” Cô ấy đột ngột nói.

Tôi bất giác ngẩng đầu, chờ xem anh ta phản ứng thế nào. Không ngờ..... Ánh mắt cô ấy hướng về phía tôi, hoá ra đang nói chuyện với tôi....

“Vì sao ngươi không để ta giữ mình trong sạch để yêu gia nhiều hơn một ngày? Vì sao!”

Rét! Cũng quá..... Vì sao không chỉ trích anh ta!

“Xin lỗi!” Tôi cúi đầu, chỉ muốn mình biểu lộ lời xin lỗi thật chân thật: “Lúc ấy tôi không để ý đến hậu quả, cô muốn trừng phạt Bảo nhi thế nào, Bảo nhi không oán không hối hận.”

“Ha ha ha, Tiêu Dao Vương thật có bản lĩnh! Có thể khiến Bảo cách cách tôn quý cúi đầu trước một kẻ tàn hoa bại liễu như ta!” Cô ấy hiển nhiên nghĩ rằng tôi vì thế lực của anh ta mà cúi đầu. Mặc kệ, quan trọng nhất là bù đắp, là kết quả. “Một ngàn lượng! Gia, người nói, khi Phụng Ca khai bạc, có thể được giá này không?”

Anh ta không hề cân nhắc: “Đáng giá.”

Cô ấy nhìn về phía tôi, trong mắt là nỗi phẫn hận: “Ta muốn ngươi bồi thường cho ta một ngàn lượng!”

Tôi suy tư một lúc, tôi là cách cách, Cung Thân Vương coi tôi như bảo bối, một ngàn lượng chắc là không vấn đề gì. “Được.” Tôi gật đầu. Nếu tiền có thể giải quyết vấn đề, thì không còn là vấn đề.

Cô ấy cười lạnh một cái, khiến tôi sợ hãi. “Vậy xin Bảo cách cách lập giấy với kỹ viện, chấp nhận bán mình, đến khi nào trả được cho ta một ngàn lượng mới thôi!”

Tôi rùng mình! Bán mình trả nợ? Không thể nào! “Tôi..... Tôi là con của...”

Còn chưa nói hết, đã bị ngắt lời.

“Cách cách, tiền da thịt phải do da thịt hoàn lại.” Cô ấy lạnh lùng nói, sau đó bước tới trước mặt anh ta, quỳ trên mặt đất: “Mong gia làm chủ!”

Không được!

Tôi đưa ánh mắt bất lực về phía anh ta cầu xin, anh ta thản nhiên lảng tránh.

Không thể nào!....

Tôi ghét anh ta....

“Phượng Ca, đừng ép người ta quá đáng.” Cuối cùng anh ta cũng mở miệng, vô cảm.

“Xin gia làm chủ!” Cô ấy cương quyết, dường như muốn ép tôi đến cùng.

Anh ta trầm mặc hồi lâu... Tôi hồi hộp đến không thể hô hấp....

“Được rồi!” Anh ta lạnh nhạt buông một câu, tôi bị đánh vào địa ngục...

Một cánh tay ngàn người ngó, một lần chu môi vạn người nhìn? Đây là số phận của tôi?

Không! Tôi không tin số mệnh! Tiêu Dao Vương Vân Sở, tôi sẽ là người cười đến kết thúc!

-----oOo-----

Chương 4: Biểu diễn tài nghệ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khi Tiêu Dao Vương dễ dàng thốt ra hai chữ “Được rồi!”, Anh ta đã trở thành kẻ địch của tôi! Dám đẩy tôi vào hố lửa! Cũng là..... Ông chủ.... Của tôi.....

Những chiếc thuyền thuộc Túy Hương đều là cơ sở của anh ta, hoặc những kỹ viện lớn nhất trong nước đều là những mối làm ăn của anh ta, theo cách nói của hiện đại là đại lí. Một người đàn ông khí chất cao quý như vậy, phong thái hiên ngang như vậy, khiến cho người ta có cảm giác không có thực trên đời, lại chọn cách kiếm tiền từ thanh lâu, quả thực là..... Ngựa và xe không chung cảm giác.

Từ lúc anh ta “bức người hiền lành làm kỹ nữ”, tôi lập tức biến người đàn ông này thành kẻ thù, chỉ hận không thể chém anh ta hai đao! Tuy anh ta..... Như đinh đóng cột nói với tôi..... Có thể bán nghệ không bán thân..... Vấn đề là..... Tôi không có tài nghệ gì.....

Nghĩ đến những cuốn tiểu thuyết xuyên không, nữ chính ở thời cổ đại đều có thể vui chơi thoải thích, xướng ca làm thơ... Tôi xấu hổ vô cùng... Sao tôi lại thê thảm như vậy.....

Tú bà liếc mắt nhìn tôi như điện xẹt, hài lòng gật đầu, há cái mồm như chậu máu hỏi: “Muốn làm gì?”

“Cái gì cũng được!” Tôi trả lời rất nhanh, ngựa chết có thành ngựa sống, tôi cũng không định bán mình!

“Người đâu, lấy đàn tranh, để cô nương này đàn một khúc.”

Người hầu bưng đàn tranh lên, tôi sợ hãi ngồi xuống.

Đàn tranh..... Má ơi...

Không có gì đặc biệt! Chưa ăn qua thịt heo cũng gặp heo chạy trên đường! Tôi cố nén nhịp tim dồn dập, bắt chước tư thế của mấy nghệ sĩ ôm đàn trên tivi.

“Cô nương, bắt đầu đi.” Tú bà hân hoan.

“Được!” Tôi kiêu ngạo ngửa đầu, khép mắt...

“Chi..... Chi, chi... Đinh.... Kéo, kéo....”

“Phì” Có tiếng cười bất lịch sự cất lên, tên vô lại nào dám cười nhạo bọn tiểu thư! Tôi tức giận trừng mắt nhìn, bắt đầu phân thắng thua với một đôi mắt tràn ngập ý cười. Lại là anh ta! Ái Tân Giác La Vân Sở! Nếu ánh mắt có thể phun lửa, tôi nghĩ lửa trong mắt tôi nhất định có thể đốt anh ta đến xương cũng thành tro!

Có điều.... Về mặt anh ta coi như tốt.... Những người khác thì...

Nếu dùng những chữ như “trợn mắt há hốc mồm” cũng không thể hình dung ra bộ dạng ngơ ngác của những nha hoàn ở đây, mặt tú bà còn đen hơn bếp than.

“Cô nương, nói thật đi, cô có đánh đàn được không?!” Giọng Tú bà bén nhọn, cổ sức kèm chế, có thể coi là đã vô cùng khách khí.

“Được! Ai nói tôi không đánh được! Vừa rồi tôi chỉ thử xem âm thanh thế nào!” Tôi phát huy tinh thần cầu tiến của phụ nữ thế kỷ 21!

“Ha ha ha!” Tiếng cười dễ chịu từ miệng anh ta bật ra.

Vậy mà.... Cả căn phòng ngập trong tiếng ồn ào, mừng rỡ xen lẫn ngạc nhiên.

“Gia cười kìa!”

“Thật đó.”

“Chưa bao giờ nghe gia cười vui vẻ như vậy...”

Háo sắc hết biết! Anh ta cười một chút thì có gì đặc biệt hơn người, làm như là Columbus phát hiện ra Châu Mỹ không bằng! Ngu ngốc! Tôi khó chịu lắm rồi! Người bị cười nhạo lại là tôi!

“Ngừng lại!” Tôi khó chịu kêu lên, “Anh có bán rẻ tiếng cười thì cũng là vì tài nghệ của tôi, ngu ngốc!” Tôi hung hăng trừng mắt nhìn anh ta một cái.

Mấy người bên ngoài cùng lúc hít khí, những ánh mắt chỉ trích bắn toán

loạn về phía tôi! Sĩ nhục thần tượng của các người, xem các người làm gì tôi!

Ý cười trong mắt anh ta càng đậm.

“Cô hãy biểu diễn tài nghệ sở trường đi!” Khi nói ra, giọng vẫn lạnh nhạt như cũ.

Sở trường? 5 tuổi từng học thổi kèn Acmonica, tiếng kèn của tôi có thể giết heo; 7 tuổi, học vẽ tranh phong cảnh, sáng tối trong bức tranh, nói thật là tôi biết nó, nó chẳng biết tôi; 12 tuổi, tôi muốn xây dựng cho mình một khí chất tao nhã, vậy là học đàn dương cầm, học được 2 tháng, bản nhạc đơn giản nhất cũng không đánh nổi, lại phát hiện ra tôi là một kẻ dở mù âm nhạc điển hình; 15 tuổi, nhìn dáng mấy nghệ sĩ ôm cây đàn tỳ bà quá đẹp, học nửa năm...

“Tôi sẽ đàn tỳ bà!” Tôi kiêu ngạo nói, mắt ngược cao quá đầu.

Hừ! Người ta cả đồng tài nghệ!

“Mau, mau! Tỳ bà!” Tú bà nhẹ nhàng thở ra, gọi văng lên.

Anh ta cầm một tách trà, nhàn nhã ngồi xuống, trên mặt đầy vẻ giễu cợt cổ nén.

Tôi tao nhã ôm lấy đàn, tao nhã tạo dáng, không quên trừng mắt nhìn anh ta lần nữa! Xem tôi dùng thứ âm nhạc tuyệt vời thế nào thu phục anh!

Khúc nhạc trôi chảy, tay tôi lưu loát...Đàn xong... Trừ anh ta, những người có mặt vẫn tròn mắt há hốc mồm... Vì bài biểu diễn vừa rồi, tôi gần như phấn khích đến độ muốn hét lên..... Thật đáng để kiêu ngạo!

Đang lúc tôi đắc ý dào dạt.

“Tiểu Hồng, cô lên biểu diễn một chút đi.” Anh ta phát tay, lạnh nhạt nói.

“Dạ, gia!”

Tiếng tỳ bà như âm điệu của thần tiên thanh thoát vang lên...

Tôi đã hoàn toàn thua trận, đầu cúi đến ngực!

“Không phải vì yêu cầu của ta rất cao, mà là.... Chỉ một nha hoàn.... Nhưng so với người.... Tài nghệ còn khá hơn.” Tú bà thở dài.

Oa..... Người ta muốn ca hát..... Không muốn bán mình!

“Sau này cô bồi khách uống rượu đi.” Giọng nói nhỏ dần, anh ta đã lạnh nhạt bước khỏi cửa.

“Từ nay về sau, người gọi là ‘Xuân Hoa’!” Giọng nói Tú bà tạm gọi là khách sáo.

Phun! Tôi vẫn còn xuân hoa thu nguyệt[2] mà! Quê quá! Quê hết chịu nổi!

“Không được! Tên của tôi tôi tự đặt, tôi muốn được gọi là Như Hoa!” Tôi kiên quyết.

Tú bà không thềm đề ý, phát tay: “Tùy người!”

Hừ! Tôi càng muốn gọi là Như Hoa! Tốt nhất là có thể giống như bộ dạng của Như Hoa, bóng dáng tha thướt, quay đầu..... Ha ha..... trên mặt là chòm râu..... Hừ chết các người! Dọa khách chạy trốn chết! Hừ!

(Như Hoa: Bảo Nhi ảo tưởng mình là Châu Tinh Trì trong phim Như Hoa!)

Vận số của tôi không phải ở mức bình thường mà là siêu cấp may mắn! Nghĩ rằng mình bị đẩy vào hố lửa, từ nay về sau chỉ có thể mơ hồ mà sống, nhưng số tôi đúng là quá sức đỉnh cao!

Ra mắt ngày đầu tiên, tôi đã hứng được quý nhân! Một công tử trẻ tuổi tướng mạo đường đường, từ lần đầu tiên nhìn vào mắt tôi, đã bị sóng điện siêu cường của tôi thu phục.... Đổ mắt, hơi then thùng.....

Từ đó về sau, mỗi ngày hần đều có mặt, đầu tiên là gọi tôi, hào phóng trả tiền, hơn nữa hầu hạ hần quá dễ, cơ bản chỉ cần bồi hần vài chuyện là được. Ngoại trừ ngày đầu tiên, hần tự giới thiệu mình họ “Vương”,

những ngày sau đó, chúng tôi rất ít nói chuyện, mỗi ngày, hấn gọi ít rượu và thức ăn thì cầm sách, yên lặng đọc, đến giờ Hợi lập tức đi về, tôi cũng có thể vỗ mông kết thúc công việc.

Một kẻ quái gở, nhưng quái hay, quái được, tôi thích.

Cứ như vậy, một tháng trôi qua kể từ ngày tôi ra mắt, đã thu được một trăm hai mươi lượng, mỗi buổi tối ngồi vài canh giờ muối, bung vài ấm trà, tiền tài đến tay không uổng công phu.

Hôm nay cũng như mọi khi, giờ Hợi vừa đến, Vương công tử đứng dậy từ biệt, tôi nửa điên nửa vui về chuẩn bị kết thúc công việc, đi ngủ, không ngờ... Đường núi đi mãi, cuối cùng phải gặp hổ....

“Như Hoa cô nương, sương phòng bên kia có người đòi người.” Giọng Tú bà.

Không thể nào, sao có thể đen như vậy! Một tháng rồi, tôi gần như đã có người bao sẵn, ngay mấy cô làm việc trong Tuý Hương Lâu cũng không biết tôi, đừng nói gì đến bị khách gọi đích danh.

Nhấn nạy, tôi đẩy cửa phòng.

Không sao, không sao! Tôi ôm ngực tự an ủi. Từ ngày Tiêu Dao Vương phun ra hai chữ “Được rồi!”, tôi đã quyết định, nếu có kẻ nào muốn đụng vào tôi, bản cô nương sẽ dùng võ chống lang sói ở thời hiện đại! Đá em trai hấn, cho hấn muốn sống không thể, muốn chết không xong.

Đứng trước cửa phòng, lòng tôi bất an, cảm giác dường như sẽ xảy ra chuyện gì. Giờ phút này, tôi mới ý thức được mình đang ở thanh lâu.

Cổ tự động viên, tự nói với mình ba lần, Ứng Bối Nhi thật dũng cảm! Ứng Bối Nhi thật dũng cảm! Ứng Bối Nhi thật dũng cảm!

Tôi đẩy cửa vào...

Tôi đối diện với một đôi mắt xinh đẹp đầy vẻ bất an, là Phượng Ca.

“Muội muội tốt, muội cuối cùng cũng đến!” Bóng dáng tuyệt sắc của Phượng Ca nhẹ nhàng đi về phía tôi: “Các vị, đây là người Phượng Ca

nói tới, Như Hoa cô nương.”

“Tư sắc cũng có, nhưng so với Phượng Ca, thật không nhìn ra có gì đặc sắc!” Một gã đầu heo tai to mặt lớn nhìn tôi nói, “Đến, ngồi bên cạnh ta.”

Hoàn toàn không tình nguyện, tôi bĩu môi, ngồi xuống bên cạnh tai to mặt lớn.

“Viên huynh, huynh có hứng thú với cô nương này không?” Tai to mặt lớn nhìn người đàn ông đối diện.

“Không.” Giọng nói phóng khoáng, tôi ngẩng đầu, vừa đúng lúc bắt gặp đôi mắt người kia.

Nhìn rõ mặt tôi, trong mắt người đàn ông loé lên vẻ kinh ngạc, hần hơi giật mình.

Gã này quá cường tráng! Nhanh nhẹn dũng mãnh! Tôi trộm lè lưỡi, ít nhất hần phải cao đến một mét chín, vóc người quá cao làm người khác cảm thấy bị áp bức. Cô gái ngồi bên cạnh dường như có thể bị hần bóp nát bất cứ lúc nào.

“Các vị thật không biết nhìn! Muội muội của thiếp có cách khiến cho Tiêu Dao Vương bật cười!” Giọng nói quyến rũ chứa đầy vẻ thâm độc.

Tiêu Dao Vương cười hay không cười liên quan rắc gì đến tôi!

“Có bản lĩnh! Có bản lĩnh! Tiêu Dao Vương chỉ có một vẻ mặt duy nhất, không giận – không vui, cứ như đã chết, chẳng khác gì một kẻ đàn độn.” Tai to mặt lớn vỗ tay cười to.

Kẻ ngồi đối diện vẫn không nói một lời, nhìn chăm chăm vào tôi.

Tôi tức đến bốc lửa: “Anh nói thế thật khó nghe, chỉ có người thông minh mới che đậy cảm xúc, kẻ ngu ngốc không quản được miệng mình.”

Vừa nói hết, tôi chỉ muốn bịt miệng mình lại! Tôi mới là kẻ ngu nhất trên đời, người khác nói anh ta liên quan gì đến tôi, ra mặt cái đầu tôi!

Quả nhiên.....

“Bốp” Tai to mặt lớn tức giận quăng chén: “Người nói cái gì! Ai là kẻ ngốc?!”

Đồ con lừa, ghét nhất là cúi đầu trước thế lực độc ác! Tôi bướng bỉnh ngang mặt.

“Bốp!” Lại một tiếng, tôi bị tai to mặt lớn tát một bạt tai, ngã thật mạnh trên mặt đất, khóe miệng chảy máu.

“Tôi nói anh đó! Anh không chỉ ngốc mà còn không hề biết lịch sự, chấp nhặt với phụ nữ!” Tôi cười lạnh.

“Gia, người đừng giận, muội muội quen kiêu ngạo, không cố ý nhắm vào gia.” Bên cạnh truyền đến tiếng khuyên can lạnh nhạt.

Tai to mặt lớn càng giận dữ.

” Hôm nay ta phải đánh cho đến khi người phục mới thôi!” Tai to mặt lớn giận dữ bước lại gần, mắt tôi bốc lửa, từng bước lùi lại.

Con heo mập! Người xong rồi! Người làm bà cô này điên lên rồi! Bà cô này cho người tuyệt tự!

Tôi hít sâu, dồn sức vào chân, đang muốn...

“Dừng tay!”

“Dừng tay!”

Hai giọng nam đồng thời vang lên, một kẻ thô sáo, một kẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng.

-----oOo-----

Chương 5: Phụ nữ dũng cảm rất xinh đẹp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Một bóng áo trắng chắn trước mặt tôi.

“Người, ra là người, ở địa bàn của bốn vương mà dám giương oai!”
Giọng nói lãnh đạm nhưng lạnh lẽo.

Dáng vẻ ngạo mạn của tai to mặt lớn biến mất.

“Tiêu Dao Vương, ta..... Ta.....” Hắn bắt đầu bắt chước một thằng nhóc làm chuyện xấu, co quắp bất an.

Anh ta nhìn thấy vết máu trên khóe miệng tôi, đôi mắt坦然 nhiên bỗng chốc lạnh đi.

“Viên Ba Nhi, người quân giáo thuộc hạ kiểu gì vậy?!” Giọng nói ôn hòa bây giờ uy nghiêm đến bức người.

Viên Ba Nhi?! Kẻ đồng thời kêu “Dừng tay” lúc này, gã đàn ông nhanh nhẹn dừng mảnh lại là vị hôn phu anh vĩ bất phàm của tôi! MyGod!

“Thuộc hạ?”

“Thuộc hạ?!”

Trong phòng, hai gã đàn ông ngu ngốc lặp lại lời anh ta, sắc mặt tai to mặt lớn tái nhợt, ánh mắt đầy vẻ bất mãn bắn về phía Viên Ba.

“Thế nào? Một Hữu tướng quân còn muốn với Tả tướng quân cùng ngồi cùng ăn?”

Gã này thật sự không phải lợi hại bình thường, chỉ một câu nói đập nát một người tự cho là đúng, cùng lúc đập nát thái bình của một người khác! Thủ đoạn quá độc địa!

Là báo thù thay tôi sao?

Mồ hôi lạnh chảy ròng trên mặt Viên Ba Nhi, hắn cũng không dám cãi lại.

Tiêu Dao Vương ngồi trước mặt tôi, quan sát kỹ vết thương trên miệng tôi.

“Nàng không nói với bọn họ, nàng là ‘người’ của ta?” Giọng điệu anh ta vẫn lãnh đạm.

Vào tai những người khác, không ngoài dự kiến, sắc mặt ba người trong phòng kinh hoảng.

Dưới ánh mắt không nói nên lời của họ, và sự uất ức, ghen tị trong mắt Phượng Ca, mặt tôi bỗng ửng hồng.

Anh ta đưa tay về phía tôi, trên mặt là nụ cười ôn hòa. Nụ cười thân nhiên của anh ta như một câu thần chú, ý thức của tôi đã không còn theo kịp động tác.

Tôi đặt bàn tay tôi – thật nhẹ nhàng – vào tay anh ta.

Tim đập.... quá nhanh..... Đường như đang chạy nước rút.

Anh ta dịu dàng nâng tôi dậy.

Đi ngang qua Phượng Ca, anh ta dừng lại, không nhìn ánh mắt ghen ghét của cô ta, thân nhiên mở miệng: “Ta thu hồi lại câu nói cũ, cô không hề đẹp.”

“Gia.....” Sắc mặt Phượng Ca phút chốc tái nhợt, nước mắt ứa ra.

“Nữ nhân dũng cảm rất đẹp, nữ nhân khoan dung rất đẹp, nữ nhân tự tin cũng rất đẹp, còn cô bây giờ, cái gì cũng không có.”

Phượng Ca giật mình, đứng lặng.

Anh ta không nói thêm, nhẹ đỡ lấy tôi, ra khỏi phòng.

“Đợi chút.” Viên Ba Nhi đuổi theo, vóc dáng to lớn của hắn làm tôi có cảm giác bị áp bức, tôi bỗng thấy bất an.

Tiêu Dao Vương vỗ vào tay tôi qua lớp áo.

“Cô..... Là Tiết Bảo Bảo?”

Từ khi biết hắn là Viên Ba Nhi, tôi chỉ sợ nghe phải những lời này, trời à!

“Tiết Bảo Bảo? Viên tướng quân không phải đã hủy hôn rồi sao? Cho dù gặp Bảo cách cách cũng chỉ là một người xa lạ, anh nói xem có đúng không? Viên tướng quân, anh thật đần độn!” Tôi bĩu môi.

Đồng cảm tôi đã dùng xong, áy náy tôi đã dùng xong, tôi chỉ còn thiếu Phụng Ca bạc, không còn món nợ nào khác! Cho nên, tôi khinh thường, cũng vì Tiết Bảo Bảo chẳng đáng phải làm vậy!

“Hôm nay nàng rất mỹ lệ! Đủ kiêu ngạo! Viên Ba ta thích những nữ nhân dũng cảm, nàng đủ điều kiện làm nữ nhân của Viên Ba ta. Ta sẽ cầu hôn với Cung Thân Vương!” Trong giọng nói của hắn có sự tán thưởng. Trúng một cái tát, không ngờ lại làm hắn nhìn ra sự quyến rũ của một cách cách ngang ngược như tôi.

Ngu ngốc! ~ Anh cho anh là ai!

“Viên tướng quân, tôi tên là Như Hoa, không phải người tướng quân muốn tìm!” Tôi bắt chước kiêu cú đầu chào khách vừa học được, kiêu ngạo đứng dậy bỏ đi.

Đàn ông tồi! Hối đi thôi!...

Sức vóc kiêu đó, tôi không có phúc mà tiêu thụ! Sợ nhất những kẻ cơ bắp! Tôi không thèm gả cho kẻ cơ bắp! Hừ!

Vào phòng, nằm trên giường, càng nằm càng tức giận, thật muốn lấy cái búa bổ đôi đầu! Tôi vì cái gì mà nổi nóng giúp anh ta, ngu ngốc! Bởi tên tai to mặt lớn kia dùng lời lẽ không đúng? Làm nhục anh ta? Cái đó thì liên quan gì tới tôi?! Ứng Bối Nhi, mày thật vô vị! Lại còn háo sắc, tay chạm vào tay có vài giây, tim đập đến sắp rút gân!

Ứng Bối Nhi, mày sa đọa rồi....

Tôi trùm chăn lên mặt, rầu rĩ rên rỉ.

“Đau không?” Anh ta lại bung nước lạnh vào phòng tôi.

Không đau, không đau, chỉ muốn anh đi xa một chút, tôi sẽ khỏe ngay.

“Để tôi xem.” Anh ta chẳng hề lễ độ, kéo chăn che mặt tôi ra.

Mặt tôi vẫn như đỏ bừng, anh ta giật mình đúng một giây, rất nhanh lại khôi phục về thân nhiên. Có thể là hoa mắt, tôi thấy trên mặt anh ta phủ một lớp mây hồng.

Chiếc khăn mặt lạnh lẽo áp vào má trái tôi, anh ta cầm khăn mặt, nhẹ nhàng xoa vết máu trên khóe miệng tôi.

Mặt tôi càng đỏ hơn, nếu anh ta không dừng lại, tôi sẽ lập tức...

Ứng Bối Nhi! Đồ sắc nữ....

“Sau này mặc kệ người khác nói gì về tôi, cô cứ coi như không nghe thấy.”

Cô gái ôm ấp tình cảm, đang rung động, dáng vẻ thẹn thùng, vừa nghe câu nói hờ hững của anh ta, lập tức rơi vào hồ băng.

Loại người gì vậy! Ngay cả một câu bình thường như “Cảm ơn” hoặc “Thật xin lỗi, liên lụy đến cô” cũng không biết mà nói.

Tôi lập tức biến thành con nhím, giật khăn mặt, chán chường nói: “Anh đừng cho là mình đúng, tôi chỉ không quen nhìn cái đầu heo kia.”

Anh ta dường như không để ý của vẻ mặt “tức giận” của tôi, “Sau này đừng tiếp khách nữa, bất cứ ai gọi cũng đừng đi.”

“Anh thật buồn cười, không tiếp khách, làm sao tôi có tiền!” Tôi lạnh lùng phản bác.

“Cô chỉ cần tiếp đãi Vương công tử là được, hẳn là người của tôi, sẽ theo phép tắc cư xử với cô.”

Vương công tử là người của anh ta? Anh ta sắp đặt? Trách không được, tôi còn tưởng tôi gặp may, huých một cái được một kẻ coi tiền như rác! Tôi không hề cảm thấy cảm động, lại cảm giác một cơn phẫn nộ bộc phát! Anh ta làm gì? Muốn giúp tôi cũng đừng đùa với tôi như vậy! Nhìn

vào tốc độ kiếm tiền đó, anh ta định đùa giỡn tôi đúng một năm rưỡi?
Hay lắm! Anh làm tôi điên rồi!!

“Anh đúng là biết cách ‘sáng tác’! Phượng Ca tìm được công đạo, tôi lại nợ anh một món ân tình”. Tôi trào phúng.

Anh ta vẫn không nói lời nào.

Tôi muốn giết người!! Vì quái gì đàn ông phong kiến còn khó hiểu hơn đàn ông hiện đại!!

“Để cảm ơn anh, tôi phải trả lại anh ân tình đó.” Tôi cố ý nén giọng thật nhỏ, có một chút ám muội, quyến rũ đàn ông có lẽ phải làm như vậy?

“Anh...” Môi tôi cách má anh ta có 5 phân, tôi cố ý thở một hơi ảm áp, như có như không qua tai anh ta..

Một tháng qua, chán muốn chết mà nghe rất nhiều chuyện về anh ta, đồn rằng Tiêu Dao Vương từ nhỏ đến lớn giữ thân trong sạch, không thích tiếp xúc với phụ nữ. Đã hai mươi hai tuổi, không có phúc tấn cũng chẳng có thị thiếp. Tôi hơi hoài nghi..... Anh ta liệu có....”gốc” không..... Đùa anh ta một chút.....

Đẩy tôi đi! Đẩy tôi ra! Tôi buồn cười lắm lắm.

Anh ta đột ngột đứng dậy, khuôn mặt thản nhiên đã đỏ bừng đến không thể che đậy.

Ha ha ha! Thật sự buồn cười! Khiến cho người luôn luôn bình tĩnh như anh ta phải hốt hoảng. Ha ha ha...

Tôi cười đến cong lưng.

Tiếng cười của tôi hình như khiến anh ta nổi giận.

“Đùa giỡn với nam nhân thấy vui đến vậy sao?”

“Vui, rất vui...” Tôi cười như mèo trộm được thịt.

“Biết có hậu quả gì không?” Anh ta nhú mày.

“Hậu quả là... Ha ha..... Có người mặt hồng như quả táo!” Đáng yêu đến muốn cắn một cái. Vì sao quen biết với người đàn ông này không lâu, lại cảm thấy như đã thân quen lâu lắm, tự nhiên muốn đùa với anh ta, muốn nhìn anh ta bối rối....

“Cần ta nói với tú bà, đêm nay ta qua đêm ở chỗ nàng không?” Lời nói của anh ta vẫn thong dong chết tiệt như cũ, giống như đang bàn luận về thời tiết.

“Tốt! Đêm nay, bản cách cách nhất định hầu hạ anh thỏa đáng, cho anh ‘tiêu dao’ đến mất hồn mất vía.” Tôi cười nhưng bụng không cười, PK với người hiện đại, nhóc con, cậu còn non lắm, thế kỷ 21, nói đùa kiểu này và ăn rau xanh chẳng khác gì nhau.

Anh ta sừng sốt một lúc.

Tôi gần như vỗ tay hoan hô vì cái miệng của tôi! Ứng Bôi Nhi, hay lắm!

Anh ta xoay người bước đi.

Tôi khoái trá ngồi trên giường nhịp nhịp hai chân.

Ha ha, thắng rồi, toàn thắng!

Lại.....

“Tiểu Hồng, về phòng lấy 1 ngàn lượng lại đây, đêm nay, ta khai bạc cho Như Hoa.”

Lạnh..... Run..... Trò đùa này nhạt nhẽo quá...

Tiểu Hồng sững sờ tại chỗ.

“Gia...” Cô nàng bị đả kích quá độ, vốn đang ôm ấp tình cảm...

“Câm miệng, lập tức lấy bạc đến đây.” Anh ta đẩy cô nàng tới cửa.

Sau đó, mặt không chút thay đổi bắt đầu cởi quần áo....

Áo khoác..... Áo dài.....

Thằng nhóc này định làm thật sao! ~....

“A ~ a ~!” Tôi hét đến kinh thiên động địa!

Tôi không muốn! Tôi bán nghệ không bán thân! ~

Tôi thủ thân như ngọc! ~.....

“A ~” một tiếng cười cổ kìm truyền đến, người anh ta chỉ còn lớp áo trong, cố nén cười.

Anh ta đùa tôi? Anh ta dám đùa với tôi!

“Anh giờ trò với tôi!” Tôi quăng một cái gói đầu qua, anh ta chụp lại dễ dàng.

Thứ đàn ông khó ngủ, chết tiệt!

Thứ đàn ông khó ngủ, chết tiệt!

Thứ đàn ông khó ngủ, chết tiệt!

“Anh đi chết đi!” Lại một cái gói đầu bay qua.

Thứ đàn ông khó ngủ, chết tiệt!

Thứ đàn ông khó ngủ, chết tiệt!

Thứ đàn ông khó ngủ, chết tiệt!

Phụ nữ phải độc lập! Tôi không cần ân huệ của anh ta!

“Bắt đầu từ mai, tôi cũng như những cô gái kia, lên đài biểu diễn, bằng giá trị của tôi, tôi sẽ kiếm đủ một ngàn lượng, rời khỏi đồ vô lại nhà anh!”

Tôi gào đến trời long đất lở....

-----oOo-----

Chương 6: Bằng giới tính mà đánh giá

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lời đồn đại ~ lời đồn đại ~ bay a ~ bay a ~!....

“Có nghe không? Tôi hôm qua Tiêu Dao Vương muốn khai bạc cho Như Hoa!”

“Không thể nào! Gia chưa bao giờ khai bạc cho ai, cũng không ở qua đêm chỗ cô nương kia!”

“Tôi hôm qua tôi nghe mà, nha đầu đó sao lại may mắn như vậy a!”

“Như Hoa tính hành tính hẹ gì, nghe nói tôi hôm qua còn từ chối gia.”

“Không thể nào!!”

“Các người không nghe trong phòng cô ta phát ra đến tiếng thét chói tai sao?”

“Nghe vui quá vậy?!”

“Không phải! Tiêu Dao Vương lập tức từ trong phòng cô ta ra, nghe nói sắc mặt rất khó coi.”

Lời đồn đại ~ lời đồn đại ~ bay a ~ bay a ~!....

Nữ nhân vật chính trong lời đồn—— tôi, chải đầu và thâm tâm rất vui vẻ, nghĩ đến chuyện hôm qua tôi nói tôi muốn lên đài như những cô nương khác, gương mặt luôn luôn hoàn mỹ tuyệt đỉnh của anh ta hơi biến sắc. Lật mặt anh ta thật là sáng khoái.

“Cô nương, người thật đẹp... Hèn nào..... Gia...” Tiểu Hồng giúp tôi chuẩn bị, thì thảo, dáng vẻ của một cô gái đang tan nát cõi lòng.

Tôi liếc mắt nhìn hàm ý.

Dung mạo Tiết Bảo Bảo cũng được, có điều người ở thế kỷ 21 như tôi chưa khen thì thôi, huống chi ở đây người đẹp như mây, quốc sắc thiên hương trong Túy Hương Lâu nhiều không đếm xuể.

“Theo lời cô và mấy chị em, anh ta muốn nhúng chàm tôi, ngược lại tôi phải cảm ơn rơi nước mắt?” Tuy anh ta không định “nhúng chàm” tôi, vốn dĩ là muốn đùa tôi. Nhưng biểu diện háo sắc của bọn họ làm người ta khó chịu. Kỹ nữ cũng phải có tôn nghiêm!

“Cô nương! Một nam nhân như gia có đốt đèn lồng cũng tìm không ra, có thể bồi gia một đêm là tâm nguyện của bao nhiêu cô nương!” Tiểu Hồng hơi tức giận.

Ặc! ~ Toàn bộ không có chí khí, háo sắc cũng phải có cá tính của háo sắc!

Tôi tiếp tục chải đầu, cổ tình không thêm đề ý, nói: “Trên đường heo mới khó tìm, đàn ông muốn tìm có gì là khó.”

Câu nói thô bỉ của tôi làm cô nàng cứng họng. Quả nhiên.....

Lời đồn đại ~ lời đồn đại ~ bay a ~ bay a ~!...

Nghe bảo, anh ta nghe nói như thế, uống một ngụm trà.....Ha ha ha, tôi thừa nhận, tôi hơi thích anh ta. Tim đập nhanh không hiểu vì sao, cho nên.... Ha ha.....Tôi muốn quyến rũ anh ta.....Nơi đây là thời đại mới, tôi chôn ở tình yêu của mình ở thế kỷ 21, đây là khoảng trời mới của tôi, ở đây, tôi có thể tìm được tình yêu mới? Tôi phải kiếm tiền thật nhanh, rời khỏi chỗ quỷ quái này! Tôi cầm cọ chải mi, hung hăng quẹt quẹt lên mắt, ngay cả môi cũng dùng son và phấn mi trộn lại ra màu hồng đen, đánh vào khóe mắt một viên đá sáng rực, tóc trên đầu tôi cũng để xoã tung như đuôi của một con hồ ly.

Tôi muốn những người ở chế độ này nhìn xem, thế nào gọi là khác loài!

Nhìn vào hình ảnh kinh dị của mình trong gương, tôi còn phải bật cười.

“A.....” Tiếng kinh hô, “Cô nương.... Người.... Người làm cái gì vậy....” Tiếng la hoảng hốt của tú bà.

“Cái này gọi là phong cách biểu diễn! Bà không hiểu đâu.” Tôi xua tay, chẳng buồn quan tâm.

“Cô nương..... Người cứ như vậy..... Lên đài?” Tú bà nuốt nước miếng.

“Đúng vậy.” Ca sĩ mà, đương nhiên phải bắt chước phong cách của ai đó. Tôi tin, chỉ một lần là có thể nổi tiếng! “Để tôi lên đài đi, đi đây.” Tôi đứng dậy, lập tức bước ra ngoài.

“Cô nương..... Cô nương... Tiêu Dao Vương muốn bao người, không cho phép người lên đài.” Sau cơn khiếp sợ quá độ, Tú bà đột nhiên nhớ đến mục đích.

Tôi xoay người, “Nói cho anh ta, bản cô nương không thèm!” Tôi làm cái mặt quỷ không hợp hình tượng. Ha ha ha. Tôi sẽ làm âm ỉ, tới long trời lở đất! Ở thế kỷ 21 giả làm gái ngoan, ở chỗ này tôi muốn đùa cho đủ!

Ai không yêu một người để về nhà

Kết cục duy nhất chỉ có vô tận đợi chờ

Dù mặc kệ yêu thương người nào

Cũng muốn thiên trường địa cửu cầu một điều an ổn

Chẳng lẽ không còn kịch bản khác

Trách không được có thể dễ dàng nói đến vĩnh cửu

Ai nói người yêu nên yêu cả linh hồn

Nếu không, khi nghe chỉ khiến tôi cảm thấy người đang dối trá

Dù mặc kệ yêu thương người nào

Cũng muốn thiên trường địa cửu cầu một điều an ổn

Tôi chỉ muốn một điều giản đơn như vậy

Không thể sao? Lẽ nào thật sự không thể

Đã không thành

Tôi không cần an ổn

Tôi không cần hy sinh

Đừng ao ước tôi sẽ yêu đến đây người thương tích

Tôi không sợ trầm luân

Tất cả cuốn trôi theo gió

... [3]

Nhạc cụ ở thời cũ, không thể tấu được nhạc khúc, âm thanh hay nhưng lạnh, không thích hợp nên không tấu theo lời hát, trên sân khấu chỉ còn một mình tôi hát.

“Cô nương này trang điểm kiểu gì vậy?”

“Đúng vậy, ánh mắt tô đen bóng, môi cũng thâm đen, cứ như Hắc Bạch Vô Thường ở âm phủ.”

Mấy lời rì rào vẫn bay tới tai tôi. Muốn bất tỉnh luôn, cái này gọi là nghệ thuật, hiểu không! Các vị đại gia! Hết một bài, tôi lại học điệu bộ của một con ngựa hoang khó thuần, cao ngạo ngẩng đầu. Đàn ông cả thôi, trong xương cốt đều là đê tiện, càng khó chinh phục lại càng muốn chinh phục. Nạp tiền đi! Các vị đại gia!

Ánh mắt lơ đãng của tôi đã tìm được bóng người quen thuộc, anh ta mím môi, mặt không chút thay đổi. Tôi cười với anh ta, vẻ thương hại. “Như Hoa cô nương nói, đêm nay ai nhập sương phòng, nàng sẽ vì người ấy xướng đủ ba thủ khúc cam đoan các vị chưa từng nghe qua!” Giọng nói ngọt ngào của Tú bà vang lên. Hừ! Đây là sở trường của tôi, không nhạc khí, không có nghĩa là sẽ không ca hát, tôi thích nhất làm ca sĩ bá chủ – một mình một bài! ~

“Ta chọn nàng!”

“Ta muốn!”

“Ta cũng muốn!”

Tiếng nói dồn dập, ha ha, xem ra tạo hình ma quỷ của tôi đã thành công.

Tôi nhếch khóe miệng, chạm phải đôi mắt trong suốt của anh ta, hôm nay, mắt anh ta hơi kỳ lạ.

Tú bà không nghĩ phản ứng lại tốt như vậy: “Chúng ta cứ theo quy định cũ.”

“Năm lượng hai!”

“Mười hai lượng!”

“Hai mươi hai lượng!”

“Năm mươi hai lượng!” Người ra giá lại là Viên Ba Nhi! Tôi không muốn gặp hắn.....

May mắn.....

“Ba trăm lượng!” Giọng Vân Sở lạnh lùng vang lên.

“Oa..... Tiêu Dao Vương cũng trả giá..... Chuyện ngàn năm khó thấy.....”

“Quả thực là điên rồi, lại không qua đêm, cao giá quá!”

Không ai dám trả thêm, vì giá anh ta đưa cao quá, cũng bởi vì không ai dám cạnh tranh với Tiêu Dao Vương. Tôi mếu máo, lại kiếm tiền từ túi anh ta, vô vị.

“Một ngàn lượng!”

Những người xung quanh run rẩy một lúc, trong đó có tôi. Đốt tiền sao! Đốt tiền đó! Ha ha! Ánh mắt mỗi người tập trung vào người vừa nói. Vì

trí trong góc là một người đàn ông áo lam, không tuấn tú lắm, gio tay nhắc chân lại tản ra khí thế vô cùng vương giả. Không sai, không tồi, dựa vào đôi mắt quan sát của người hiện đại như tôi, đàn ông cỡ này ít nhất phải đáng giá 90%! Tôi quay về phía hắn ta, cúi người. Ánh mắt lại lên nhìn về hướng Vân Sở, phát hiện anh ta đứng cứng ngắc như một bức tượng.

Người đàn ông áo lam vào phòng tôi, ngồi vào chỗ của mình. Tôi hơi vội vã. Đương nhiên muốn bắt đầu thật nhanh để kết thúc công việc, khi đó tôi thoát khổ rồi.

“Để tôi hát bài đầu tiên cho anh nghe!” Tôi vừa hít sâu chuẩn bị hát.

“Đợi chút... Ta không đến nghe hát.” Người đàn ông áo lam ngăn lại.

Hắn ta chậm rãi bước từng bước lại gần tôi, tim tôi thất lại.... Hắn gio quạt nâng mặt tôi lên, trên gương mặt thành thực đầy vẻ ý nhị lại bộc lộ sự đánh giá. Khi mặt hắn càng lúc càng áp sát lại gần, tôi ngừng thở, tròng hai mắt, nhìn mặt hắn càng lúc càng phóng to... Trên đời có hồi hận không.... Để tôi nuốt mấy viên hồi hận đi! May mắn, khi mũi hắn còn cách mũi tôi 2 phân, hắn dừng lại. Tim tôi vẫn treo ngược trên yết hầu. Hắn nhíu mày. Hắn cẩn thận đánh giá.

“Tư sắc cũng chỉ thường thường, sao lại hấp dẫn được Vân Sở...”

Hoá ra.....? Lại là anh ta đem thị phi đến cho tôi! Biết gã áo lam chỉ “tò mò” chứ không có “sắc ý” với tôi, lá gan tôi cũng to lên. Tôi nhún mình, đứng lên ghé, từ trên cao nhìn xuống gã đàn ông ồn ào: “Ai nói nhan sắc tôi thường thường? Bản tiểu thư có dung mạo, thu hút người ngưỡng mộ, có gì phải tò mò! Tôi còn khinh thường sự ngưỡng mộ của anh ta!”

Hắn cười to: “Thú vị!”

“Cái gì là thú vị, bản cô nương cũng chẳng phải là khí cho anh ta và anh đùa giỡn!” Tôi âm ức.

“Càng thú vị, Vân Sở cũng biết đùa cợt người khác.”

“Kỹ thuật đùa cợt không tệ...”

Cứ như vậy, tôi quen với Tứ gia[4]...

-----oOo-----

Chương 7: Lời nói dối

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tiến Tứ gia về, tôi nằm trần trọc trên giường.

Người tên Tứ gia thần bí này là ai? Có khả năng là Càn long không? Nếu không, Vân Sở sẽ không ngừng trả giá để giành tôi.

Nếu là Càn long, không phải tôi đã ngồi cùng hoàng đế cổ đại cả một buổi tối?

Còn đoán cái gì, dùng đến não làm gì, có thể ăn có thể ngủ là được.

Tôi đuổi người, vẫn không thấy buồn ngủ. Ngày mai, tôi đã là người tự do. Mà như vậy thì có lý do gì để gặp anh ta? Anh ta có thể đến tìm tôi sao?

Buồn, buồn, buồn!

Rối rắm... Tôi đứng bật dậy, khoác áo, ra ngoài.

Đã là canh năm, ánh trăng sáng rực, tiếng động xôn xao hai bên mạn thuyền, “thuyền của Túy hương lâu” chìm trong một mảng yên tĩnh.

Ánh trăng nhu hòa chiếu vào một bóng trắng thon dài, người ấy thản nhiên nằm trên ghế dài, mặc ánh trăng trải dài trên gương mặt tuấn mỹ, mặc cơn gió nhẹ nhàng thổi bay từng sợi tóc, như một bức tranh tuyệt đẹp chìm trong sự trầm mặc.

Tôi không tự chủ được, bước tới gần, đột nhiên nghĩ ra, sau này, có thể tôi sẽ không còn được gặp anh ta, nỗi khó chịu bỗng nhiên tràn ngập trong lòng.

Cúi đầu, tôi lẳng lẳng nhìn anh ta, hai mắt anh ta nhắm chặt, có lẽ đã chìm sâu trong mộng đẹp? Sao anh ta không trở về phòng ngủ? Quần áo đơn bạc như vậy có thể sẽ cảm lạnh.

Không biết khi nào, tôi đã đem áo choàng của mình nhẹ nhàng trùm lên người anh ta.

Anh ta mở mắt, trong đôi mắt không có nét gì như người vừa tỉnh ngủ.

“Cô cũng ngủ không được?” Anh ta dùng chữ “cũng”.

“Ừ.” Tôi ngồi xuống sàn thuyền, bên cạnh anh ta.

“Đừng ngồi đó, sẽ bệnh.” Ngay sau đó, tôi bị anh ta kếp lên nằm cùng trên ghế, áo choàng đã khoác lại trên cơ thể.

Ghế nằm, một người thì rộng, hai người lại có vẻ rất ái muội. Mặt tôi nóng lên, nhưng cũng không cố dời người ra xa.

Anh ta lại có vẻ thoải mái, thản nhiên hỏi: “Ngày mai đi?”

“Ừ.”

Hai người cùng trầm mặc ...

Sau cơn mưa gió, không hẳn chưa tốt đẹp, trên trời đã rực cầu vồng

Dù mặt anh vô tội, không có nghĩa là người ngây thơ

Không phải mọi tình yêu đều phải có thủy chung, cô độc tận cùng không nhất định là đáng sợ

Nếu cuộc đời không tránh khỏi, ban đầu luôn là một cơn đau

Chỉ mong ánh mắt của người, chỉ cần một nụ cười

Chỉ mong người vì tôi rơi một giọt lệ sầu, đã khiến tôi cảm động

Chỉ mong người trong từng giấc mộng, sẽ không chỉ là một khoảng mông lung

Bầu trời bao la, nếu thật sự tuyệt vời như thế

Cũng chỉ vì có anh, mới tràn ngập tiếng cười

Trời đất bao la, thế giới này mông lung lắm

Tôi không đành lòng lừa dối, chỉ mong người vò như không hiểu

Chỉ mong người hiểu, con đường nào phải bước đi[5]

Tôi khẽ ngâm nga một đoạn trong bài hát « Nhân Gian », bài hát này ban đầu định hát cho Tứ gia, nhưng lúc này tôi muốn anh ta nghe, đơn giản là “chỉ mong ánh mắt của người, chỉ cần một nụ cười, Chỉ mong người trong từng giấc mộng, sẽ không chỉ là một khoảng mông lung.”

“Rất êm tai, tên là gì?” Anh ta hỏi nhỏ.

“Nhân gian.”

Anh ta cười, “Thiên thượng nhân gian, bài hát này không tuân theo âm điệu bình thường. Không có âm luật phù hợp, giống như bài hát trước đó, ta phở không được.”

Tôi âm thầm thè lưỡi, bài hát của ba trăm năm sau, làm sao có thể có âm luật phù hợp?

“Ai dạy nàng? Hay nàng chỉ tùy hứng mà xướng?” Giọng nói ôn hòa có một chút tò mò.

“Cố nhân... Một người quen cũ dạy tôi.” Chỉ có thể nói vậy, nhìn ngang nhìn dọc thế nào, tôi cũng chẳng giống như dạng tài nữ, không dám mạo nhận.

Anh ta không hỏi thêm.

Tôi bỗng chợt dạ: “Trắng đẹp quá.” Chuyển đề tài thôi.

“Ừ.” Gương mặt anh ta khi nhìn trắng còn mê người hơn.

“Anh nghe qua chuyện Hằng Nga trên cung trăng chưa?” Tim tôi đập rất nhanh, chỉ có thể không ngừng tìm chuyện nói để quên đi nhịp tim dồn dập.

“Nghe rồi.” Câu trả lời thật ngắn gọn.

Tôi vắt óc nghĩ ngợi, quyết định nói vài chuyện để anh ta hứng thú: “Anh có tin là mấy trăm năm sau, con người có thể lên mặt trăng, sống thử trên mặt trăng không?”

Thân thể tựa vào người tôi thoáng chốc cứng đờ.

Thật lâu sau, mới nghe được giọng của anh ta: “Trên mặt trăng có Hằng Nga không?”

Tôi bật cười, hoàn toàn không nghĩ ngợi, tôi nhảy vào bầy: “Không có! Chỉ có than và bùn đất.”

“Con người có thể sống trên mặt trăng?”

“Có thể, có điều chờ tới khi đó, chắc là phải ngàn năm nữa.” Tôi hăng hái nói.

“Vì sao?”

“Bởi vì lực hấp dẫn không đủ, trên mặt trăng, con người sẽ không còn đứng thẳng được mà giống linh dương nhảy tới nhảy lui.”

“Lực hấp dẫn thế nào?” Mắt anh ta càng lúc càng thỏa mãn.

“Lực hấp dẫn của trái đất, bởi vì mặt trăng là một vệ tinh của trái đất, so với các tinh thể khác, nó ở gần trái đất nhất. Newton cho rằng, mặt trăng không ngừng quay là vì quán tính, vì có lực hấp dẫn của trái đất nên nó không thể chuyển động ra xa trái đất, lực hấp dẫn tựa như một dây thừng vô hình kéo mặt trăng, nên nó phải « ngoan ngoãn » quay theo một quỹ đạo quanh trái đất. Nếu lực hấp dẫn của trái đất đột nhiên biến mất, mặt trăng sẽ bỏ trốn; nếu mặt trăng ngừng quay, nó sẽ giống như quả táo rơi xuống bề mặt trái đất.”

Định luật “vạn vật hấp dẫn” của Newton đã xuất hiện từ thế kỷ 16, tính

đến thời đại này đã gần một trăm năm. Sẽ không...

Tôi nuốt nước bọt, càng lúc càng cảm thấy kỳ quái.

“Cô là ai?” Anh ta chụp cổ tay tôi, nét trong trẻo, lạnh lùng trong mắt bỗng chốc bị thay thế bởi nhiệt tình bất ngờ.

Tôi cứng họng, thiếu chút nữa muốn cắn lưỡi ném đi.

“Tôi là Tiết Bảo Bảo, anh làm sao vậy?”

Đôi mắt anh ta chìm sâu trong sự thỏa mãn.

“Không, cô không phải cô ta, Tiết Bảo Bảo sẽ không hát bài hát ấy, Tiết Bảo Bảo sẽ không nói, mặt trăng chỉ có bùn đất, Tiết Bảo Bảo sẽ không nói, ở trên mặt trăng con người không thể giữ cân bằng, Tiết Bảo Bảo sẽ không nói, trái đất có lực hấp dẫn. Việc này, chỉ có người ở mấy trăm năm sau mới biết. Cô là ai? !”

Lời nói của anh ta khiến tôi bối rối, mất cảnh giác với anh ta! Tôi làm sao có thể phạm sai lầm như vậy? Tôi phải làm gì bây giờ?

“Cô là người đến từ tương lai?” Đôi mắt anh ta chợt lóe sáng.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Tôi sẽ giống như mấy người ngoài trái đất bị con người bắt về, đặt trong lồng mỗ xẻ nghiên cứu?

“Không phải! Tôi là Tiết Bảo Bảo! Tôi không biết anh đang nói gì!” Tôi nói dứt khoát, rút tay lại, đứng dậy.

Anh ta kéo tôi lại, tôi ngã vào lòng anh ta, anh ta đè lên người tôi, tôi không thể động đậy gì nữa. Hơi thở ấm áp của anh ta rơi trên mặt tôi, sự thế giữa hai chúng tôi quá mờ ám, nhưng tôi đã không thể phản kháng...

Ánh mắt anh ta không hề có vẻ dọa dẫm, mà dịu dàng như nước: “Ta chờ nàng, lâu lắm rồi... Người ở tương lai...”

Hơi thở phảng phất, lời nói nhẹ nhàng động lòng người như cọng lông chim phớt qua hai má tôi.

“Tôi không phải! Tôi không phải!” Ngay cả giọng tôi bây giờ cũng phát run.

“Ta có cảm giác với nàng, đây là minh chứng tốt nhất.” Anh ta nhẹ nhàng dỗ dành.

Không hiểu anh ta đang nói gì, hoàn toàn không hiểu!

Các noron đang ngủ, thức dậy mau! Dậy mau!

“Tôi không phải! Tôi không phải người ở tương lai, là tôi quen biết một người đến từ tương lai. Bài hát là cô ấy dạy, lực hấp dẫn cũng là cô ấy nói.” Lòng tôi rối rắm, “Ba năm trước, vô tình quen cô ấy, chúng tôi thành bạn thân, cho nên không giấu nhau điều gì, cô ấy nói với tôi rất nhiều chuyện ở tương lai...”

Anh ta giương khóe miệng, ý cười rất sâu.

“Nàng ấy đến từ ba trăm năm sau?”

“Đúng! Nàng là Mượn Xác Hoàn Hồn.” Tôi định dọa anh ta, hy vọng anh ta nghe nói chuyện mượn xác, sẽ không hỏi tiếp.

Không ngờ tới...

“Vậy có thể giới thiệu nàng ấy cho ta không?”

Một câu lơ đãng, không khác gì bom nổ.

Tôi cứng họng: “Cô ấy. . . . Cô ấy. . . . Lập gia đình Tôi không tìm thấy...”

Anh ta nhếch mép, như cố nhịn cười: “Không phải nàng nói không có gì giấu nhau sao? Sao lại mất liên lạc?”

“Cô ấy. . . . Gả rất xa. . . . Không ở kinh thành...” Nói dối thật sự cần nỗ lực.

“Vậy có thể nói cho ta, nàng ấy tên gì ? Gả đến đâu?”

Chỉ cần một cái tên, đơn giản.

“Ô Huyễn Nhi, cô ấy gả đến Giang Nam.” Tôi thở dài, may mà mười năm trước tôi mê tiểu thuyết, đã đọc qua cuốn tiểu thuyết [6], tuy thời đại đề cập trong đó là đời Minh, nữ chính cũng gả ở vùng Hà Bắc.

“Dòng họ gia phụ là ai?” Anh ta hình như cố vạch trần tôi.

“Họ Thạch, nghe nói cô ấy gả vào nhà kẻ thù, tôi rất lo, không biết bây giờ cô ấy thế nào.” Tôi lộ vẻ lo lắng.

“Nàng nhớ nàng ta?” Trong mắt anh ta đều là ý cười âm áp.

“Nhớ thì có ích gì, tôi bất tin cô ấy từ lâu.” Tôi liếc mạng diều!

“Nhớ lắm sao?” Anh ta buông người tôi ra, nằm ngửa, ngẩng đầu nhìn thình không.

Áp lực trên người đã mất, tôi lập tức trầm tĩnh lại. Thật tốt quá! Nguy cơ được giải trừ !

“Đương nhiên nhớ, cô ấy là chị em tốt của tôi!” Tôi cười meo meo, mặt không đổi sắc.

“Vậy chúng ta đi tìm nàng ta!”

Lạnh! ~

Quả nhiên, không thể vui vẻ quá sớm...

“Tôi không về nhà lâu rồi, A Mã sẽ lo lắng .”

“A Mã của nàng, ta sẽ nói giúp.” Anh ta cự tuyệt.

“Đi Giang Nam quá xa”

“Ta sẽ chăm sóc cho nàng.”

Toát mồ hôi! ~

“VẬY ĐƯỢC RỒI...” Cô gái tên Tô Huyền Nhi dù sao cũng không có khả năng sẽ có mặt ở thời này, cứ coi như đi du lịch...

“BẢO NHI, NGÀY MAI CHÚNG TA XUẤT PHÁT.”

Mãi suy nghĩ, tôi không nhận ra, ánh mắt anh ta nhìn tôi đầy tình cảm, thậm chí tôi không phát hiện, anh ta không còn gọi tôi là “Bảo cách cách” mà là “Bảo nhi”.

-----oOo-----

Chương 8: Người đàn ông áo đen

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nói là tìm người, thật ra giống như du sơn ngoạn thủy. Hơn một tháng, không có nha hoàn hầu hạ, không có thị vệ bảo vệ, tôi và Vân Sở khi thì ngồi thuyền, khi thì lên bờ dạo chơi, ngày nào cũng tiêu dao vô cùng. Tìm Tô Huyền Nhi chỉ là một lý do để ngụy biện. Ánh mắt anh ta dừng lại trên người tôi càng lúc càng nhiều, còn tôi không muốn nghĩ sâu hơn. Chúng tôi chỉ cách nhau một tờ giấy trắng, hé ra thì sẽ bóc trần toàn bộ, mà tôi thì không muốn. Tình cảm mới này có lẽ đã đến lúc, tôi bàng hoàng, vừa sợ hãi, lại muốn chạy trốn... .

Đã gần đến hồ rộng phía tây thành Hàng Châu, trên con đê, trên chiếc cầu, tuyết đọng thành đám. Lôi Phong Tháp chứa đựng tình cảm đẹp để lâu dài giữa Hứa Tiên và Bạch nương tử, thì mỗi nhịp trên cây cầu này phải bao trùm ngàn vạn tình cảm.

Mười sáu tuổi, tôi và anh Lăng đã tới nơi này, cầu còn mà người đã mất. Chúng tôi bây giờ đã cách nhau tới ngàn núi vạn sông? !

“Thế nào, nghĩ ở nơi này gặp được Hứa Tiên?” Anh ta cười yếu ớt.

“Tôi đã từng đến đây cùng một người.” Không biết vì sao, tôi muốn kể cho anh ta, “Hứa Tiên và Bạch nương tử chia lìa như thế, cho nên cầu này còn có tên là Đoạn Kiều[7]. Nhưng tình cảm nói cắt là có thể cắt sao?”

Thân thể anh ta rõ ràng trở nên cứng ngắc, “Nàng và hắn. . . .”

“Anh ấy nói cắt là cắt, người không cắt được là tôi...” Tôi nói yếu ớt.

Anh ta dừng một chút, “Có lẽ là hiểu lầm, vì sao không nói rõ ràng?”

Tôi nhẹ nhàng lắc đầu, “Theo đuổi bao nhiêu năm, vẫn hy vọng anh ấy cho tôi một lý do, một mối, thật sự một mối. Lòng tự trọng của tôi đã đến giới hạn.”

Tôi và anh ta không nói gì nữa. Gió lạnh thổi qua, tôi rùng mình, một chiếc áo choàng trùm kín người tôi, ấm áp quét qua, tôi cười với anh ta. Mắt anh tràn ngập những cảm xúc phức tạp, tim tôi như rút lại. Đột nhiên cảm thấy, tôi xuyên không đến nơi này, chính là trời an bài tôi làm bạn với con người luôn tịch mịch tận xương như anh. Nỗi ảm đạm của anh, sự trong trẻo nhưng lạnh lùng của anh, nỗi cô quạnh của anh đều làm tôi đau đến nhói tim. Một cơn xúc động ập đến, tôi chỉ muốn ve vuốt sự cô đơn trong lòng anh, tôi vươn tay, bàn tay chạm trên mặt anh, giữa nỗi cô tịch trên mắt anh, có thêm một thứ tình cảm sâu như biển cả, tôi nhìn vào biển cả, trầm luân...

Đằng sau người anh hé ra một bóng người mặc trang phục đen, gương mặt quen thuộc lại xa lạ như một tia sét, giật tôi đến kinh ngạc. Bóng đen càng lúc càng xa, tôi như người vừa tỉnh mộng, vội vàng đẩy Vân Sở ra.

“Anh Lăng!” Tôi hét lên. Trái tim đông cứng, tôi thật sự đã gặp được anh ta, Lăng Ly. Không phải là ảo giác! Tôi chạy dồn dập, ba bước thu còn hai bước theo cái bóng. Quá mức sốt ruột, quá mức kinh hãi, quên mất đôi chân của thân thể này đã được bó kỹ, tôi vấp, ngã sấp xuống mặt cầu.

“Nàng bị thương sao? Bảo nhi?” Vân Sở vội vàng nâng tôi dậy, lo lắng nhìn khắp người tôi.

Lòng tôi nóng như lửa đốt, “Đừng nhìn, mau! Giúp tôi đuổi theo kia người mặc áo đen kia, xin anh!” Tôi van lơn, anh ngẩn ra, lập tức gật đầu.

Anh bước như bay, hoá ra có võ công, ở bên nhau hai tháng mà tôi không phát hiện...

Đã ngăn người kia lại, hai người vung kiếm cùng một lúc.

Tôi vội vã chạy tới. Càng đến gần, càng run sợ, thật là anh ta, gương mặt luôn hiện lên trong những giấc mơ, lớn vồn quanh tôi trong suốt mấy năm. Tôi nuốt nước bọt, đứng trước mặt anh ta: “Anh Lăng?” Không dám chắc chắn, là đây không phải là thế kỷ 21. Người đàn ông áo đen lạnh lùng, đôi mắt lạnh băng đảo qua người tôi, làm lòng tôi bỗng dưng lạnh đến xót xa: “Ta không quen người.”

“Anh là ai?” Vì sao gương mặt lại không khác gì anh ta?

Người đó thờ ơ lướt qua chúng tôi, không trả lời, dường như hấn cho rằng tôi đang nói một điều gì đó hết sức nhàm chán, đến mức làm cho người ta giận sôi. Tôi đứng lặng, thật lâu vẫn không thể hoàn hồn. Không phải anh ta, cho dù giống nhau như đúc, cũng không phải anh ta... Tiếng ngựa hí vang trời, hấn đã trèo lên lưng ngựa, ra roi phóng đi. Tôi như vừa tỉnh mộng.

“Mau, chúng ta đuổi theo!” Tôi kéo Vân Sở, nói một cách kích động. Dù không phải hấn, dù chỉ là người với người giống nhau, tôi cũng muốn tìm hấn.

“Hấn là ai vậy? Cho ta một lý do đuổi theo hấn.” Vân Sở không động đậy, mặt không chút thay đổi.

Tôi không thể trả lời anh, chỉ có thể lo lắng như kiến nằm trong chảo nóng, mắt nồng đậm hơi nước. Nước mắt khiến Vân Sở rung động: “Là hấn?” Anh thản nhiên hỏi, trong nháy mắt, mọi tình cảm bộc phát đã biến mất.

“Đúng, nhưng cũng không phải!” Tôi thật sự không biết nên nói như thế nào, “Xin anh, làm ơn !”

“Được, có hiểu lầm thì cởi bỏ.” Anh thản nhiên đồng ý. Ngay sau đó, một cái quay người, trời đất đảo lộn, tôi không biết anh làm cách nào, nhưng chúng tôi đã ngồi trên lưng ngựa. Anh thúc chân vào bụng ngựa, con ngựa nhẩy lên, chúng tôi phóng ngựa theo hướng người đàn ông ban nãy. Người Mãn Thanh là anh hùng trời sinh trên lưng ngựa, anh kìm chặt tôi trên lưng ngựa, chạy như điên, tôi sợ hãi bàn tay của anh sẽ xé rách lớp vải ở phần eo áo tôi. Người đàn ông này, sự kết hợp giữa đẹp và

manh mẽ là trời sinh. Dù trên lưng ngựa, vẫn tao nhã vạn phần.

Người áo đen ý thức được chúng tôi đuổi theo, phóng ngựa nhanh hơn. Chúng tôi đuổi tới một ngã rẽ. Hai con đường, đều có dấu vó ngựa hỗn độn.

Vân Sở cười lạnh nhạt, kéo cương: “Hắn tựa hồ rất muốn thoát khỏi chúng ta, mặc kệ chúng ta.”

Tôi cố trấn tĩnh, tìm kiếm manh mối: “Anh ta sẽ đi đường nào?”

“Hắn không thích nàng?” Anh lại hỏi sang chuyện khác.

“A. . . . A. Tôi nghĩ anh ta cho rằng chúng ta điên mất rồi.” Lòng tôi có ma, không dám nhìn vào mắt anh.

“Vì sao? Thích hay không, hắn nên nói rõ với nàng mới phải.” Trong mắt anh loé ra sự sắc bén.

“Bởi vì. Bởi vì. Anh ta không phải anh ấy.” Đầu tôi cúi thấp đến ngực.

“Có ý gì?” Anh lạnh lùng hỏi.

“Nhìn thì giống nhau... Nhưng. . . . Anh ta không phải anh ấy. Không có khả năng là anh ấy.” Chột dạ nghiêm trọng, thật ra chỉ nhìn người ấy một lần, tôi đã chắc chắn hắn không phải anh Lăng, mắt hắn không có nốt ruồi.

“Không phải hắn?” Vân Sở坦然 đánh giá tôi, tôi bị anh nhìn đến không dám ngẩng đầu, “Vậy nàng muốn đuổi theo người khác làm gì?”

“Tôi. Tôi...” Tôi cũng không biết tôi nghĩ gì.

“Đuổi theo hắn, gả cho hắn? Đơn giản vì hắn giống người trong lòng nàng?” Giọng anh lạnh đến cực điểm, “Ta không muốn làm chuyện nhàm chán như vậy cùng nàng! Thích một người là thích cả linh hồn người đó, dù thân thể giống nhau, cũng chỉ là thứ bùng bít mắt người.”

“Chỉ một cử chỉ của nàng, có thể gây tổn thương rất nhiều người.” Anh

lạnh nhạt nói tiếp, như không cho từ chối: “Ta muốn đi tìm một người bạn cũ, nàng có đi hay không?” Ý tứ rất rõ ràng, anh sẽ không đuổi theo nữa, cũng sẽ không điên rồ theo tôi nữa. Tôi ư ử phát hiện, ngay cả tùy hứng với anh tôi cũng không dám, chỉ có thể ngoan ngoãn nói: “Được, tôi đi với anh.” Anh thản nhiên giương khóe miệng, trong mắt đã không còn ý cười như lúc trước... .

Đó là một thôn nhỏ khép kín, như chốn bồng lai tiên cảnh thu nhỏ. Chúng ta dừng lại ở một tòa nhà rộng lớn duy nhất, anh xuống ngựa, gõ cửa. Một nha hoàn nhỏ chạy ra, vừa thấy anh, vừa mừng vừa ngạc nhiên: “Gia, sao người lại tới đây? Mời người vào!”

“Tình Nhi có nhà không?” Nhắc tới Tình Nhi, trên mặt anh hiện lên một nét dịu dàng hiếm thấy.

“Có, có! Phó phu nhân! Phó phu nhân! Vương gia đến!” Nha hoàn nhỏ quay vào phía trong, hét lớn. Hoá ra, bạn cũ là một cô gái... . Một cô gái trẻ, chỉ mặc áo đơn, không kịp cài trâm vột vả chạy ra.

“Vân Sở!” Trong hốc mắt cô rơi ra vài giọt nước mắt vì kích động, tuy tóc dài và y phục chưa hoàn toàn chỉnh tề, nhưng không ảnh hưởng gì đến gương mặt tuyệt mỹ.

Mỹ nhân! Không chỉ như Phượng Ca diễm lệ, lại có nét tuyệt mỹ của tiểu thư khuê các, từng sợi tóc mềm quấn quanh gương mặt tinh tế, khiến người khác không thể dời mắt. Anh cười nhợt nhạt, ánh mắt ấm áp.

“Huynh cuối cùng cũng đến nhìn muội.” Tình Nhi đứng lặng, si ngốc nhìn anh, dường như sợ rằng mọi thứ chỉ là ảo ảnh.

“Hình như nửa năm trước đã đến cho muội một tháng.” Anh lại cười.

Tôi cứng người, đồ ngốc cũng nghe ra, người phụ nữ này không thể so sánh với những cô gái khác trong kinh thành, ít nhất, ở trong lòng anh là một người đặc biệt.

“Vì huynh ưng thuận với Phó đại ca chăm sóc cho muội.” Tình Nhi xấu hổ, cúi đầu giấu gương mặt đỏ bừng.

“Tình Nhi, không có Phó Thiên, huynh cũng sẽ chăm sóc cho muội.”
Anh nghiêm túc nói.

Mặt Tình Nhi càng đỏ hơn, đôi mắt nhìn anh ta vừa si tình vừa bí ai. Bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa.

“Tìm người ấy?” Tiếng nói trong trẻo của nha hoàn nhỏ.

“Phó phu nhân.” Giọng nam trầm thấp lạnh lùng. Một bóng người đen bạc được nha hoàn dẫn vào. Mọi người giật mình đứng lặng, lại là —— người đàn ông mà chúng tôi đã bỏ qua không đuổi theo nữa! Thật là trùng hợp!

-----oOo-----

Chương 9: Giác mơ chân thật (mở đầu)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Người bối rối nhất lại là Tình Nhi. “Vũ công tử, hôm nay ta có khách quý, ngày mai lại đến được không?”

Người kia trầm mặc không nói, lạnh lùng đảo mắt qua tôi và Vân Sở.

Tôi căng thẳng nhìn.

“Được, ta vào quán trọ, ngày mai lại đến.” Hắn lạnh lùng xoay người bước đi.

“Từ từ đã!” Tôi gọi lại.

Một câu từ từ, người cứng đờ lại là Vân Sở. “Anh tên là gì, có thể nói cho tôi biết không? Tôi là Tiết Bảo Bảo!” Tôi chắn trước mặt hắn, vội vàng hỏi.

Gương mặt anh tuấn vẫn đóng băng. “Hiên Viên Vũ.” Hắn lạnh lùng.

“Hiên Viên Vũ. . . Hiên Viên Vũ.” Biết rõ hắn không thể nào tên Lăng

Ly, tôi vẫn không thể kìm chế nổi thất vọng. “Ta có thể đi chưa? !” Hắc lạnh nhạt lướt qua.

“Đợi chút, tôi tìm anh thế nào? Tôi gặp lại anh thế nào?” Tôi bám theo hắn.

“Khỏi cần!” Hắc từ chối thẳng.

Tôi đứng ở đó, chán nản lại thất vọng, không biết nên tiếp tục mặt dày đi theo hắn, hay làm như chưa từng thấy qua hắn.

“Huynh đài nếu muốn tìm nơi ngủ trọ, ở lại nơi này đi, dù sao chỗ Tình Nhi vẫn còn rất nhiều phòng trống.” Giọng nói thản nhiên của Vân Sở truyền đến.

“Vương gia!” Tình Nhi cau mày, hơi phản ứng. Hai tiếng Vương gia rơi vào tai Hiên Viên Vũ, hắn xoay người, vô cảm đánh giá Vân Sở, hỏi thẳng thừng: “Ngươi là ai?”

Vân Sở không thèm để ý đến sự vô phép của hắn, lạnh nhạt mỉm cười: “Ái Tân Giác La Vân Sở.”

“Tiêu Dao Vương?” Hiên Viên Vũ híp mắt đánh giá anh.

“Đúng.”

“Ngươi mời ta ở lại?” Hắc hỏi để xác nhận.

“Đúng.” Vân Sở thản nhiên quét mắt qua tôi.

“Vương gia!” Tình Nhi cố gọi.

“Được!” Thật bất ngờ, Hiên Viên Vũ thoải mái gật đầu.

Tình Nhi là một cô gái tốt, trang nhã lại khéo léo, cao quý lại thanh thản, khiến những người nhìn cô phải tự cảm thấy ngại ngùng. Sự ái mộ với Vân Sở thể hiện rất rõ ràng trong mắt.

Rất kỳ quái, người khác gọi cô là “Phu nhân”, nghĩa là cô là người đã có chồng.

Vân Sở lại gọi cô là Tình Nhi.

Một tiếng Tình Nhi, hàm chứa bao nhiêu thân thiết trong đó? Tình Nhi ở trong lòng anh là địa vị gì?

Tôi đứng trên hành lang, mắt thấy Tình Nhi hơi ngượng ngùng, bụng đồ ản vào phòng anh. Đã hơn nửa canh giờ, không thấy Tình Nhi đi ra, trong phòng thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười nhẹ nhàng của cô.

Một cảm giác quái dị từng chút dâng lên tự trong lòng, chát nghẹn, tim tôi khó chịu.

Tôi lắc đầu, không muốn thừa nhận cảm giác đó, không nên
Chuyện của anh có quan hệ gì đến tôi? ...

Một bóng người thon dong bước lên hành lang, cô độc, dáng vẻ cao ngạo thu hút tôi.

Là hấn, Hiên Viên Vũ.

Quần áo đơn bạc, tuyết đầu mùa rơi trên vai nhưng hấn không phủi, chỉ chăm chú nhìn về phía xa xăm, như đang suy tư. Quá cô độc, dường như trên thế giới chỉ còn lại một mình hấn.

Trong lòng tôi, một góc nhu nhược nhất đã bị chạm phải, biết rõ, hấn không phải anh ta... “Trời lạnh, mặc thêm áo đi.” Tôi đưa áo choàng của Vân Sở cho hấn, lúc này đi tìm anh là vì chiếc áo này.

Hiên Viên Vũ chậm rãi xoay người, đôi mắt lập tức lạnh như hàn băng.

“Vì sao cô muốn tiếp cận ta?” Hấn không cầm áo.

“Vì sao anh đối xử với người khác như là kẻ địch?” Tôi bực bội, hấn như một con nhím, chạm vào là xù lông, từ ánh mắt hấn có thể thấy, hấn không tin bất cứ ai.

“Bởi vì không ai đáng giá để tin tưởng.” Hấn lạnh lùng nói.

Ta nhíu mày, suy tư: “Người thân đâu? Đối với người thân anh cũng như vậy sao? Bạn bè nữa? Tìm một người đáng giá để mà tin tưởng.” Bốn năm vừa rồi, anh Lăng dường như cũng vậy, không hề tin tưởng bất cứ ai, trước đây anh ta không như thế.

“Không có! Một người cũng không có! Không ai tin tưởng ta, ta cũng không tin bất luận kẻ nào!” Hấn lạnh lùng xoay người. Một lúc sau, tôi hỏi, giọng không kìm được nổi xót xa: “Anh sống như vậy, không thấy mệt mỏi đến chết hay sao?”

Rõ ràng cả người hấn cứng đờ. “Nếu không ai tin tưởng anh, anh phải tin tưởng vào chính mình, nếu không ai yêu thương anh, anh phải yêu thương chính mình.”

Những lời này, nếu là nói cho hấn nghe, không bằng nói là tôi đang nói cho anh Lăng nghe.

Tôi không để ý đến sự lạnh lùng và vô cảm của hấn, nhét áo choàng vào tay hấn: “Khoác đi! Nếu cuộc sống không khiến anh ấm áp, ít nhất hãy tự làm mình ấm áp.”

Tôi quay người muốn rời đi. Giọng nói trầm thấp của hấn vang lên: “Buổi chiều, cô nói cô tên là gì?”

“Tiết Bảo Bảo, anh có thể gọi tôi là Bảo Nhi như Vân Sở.” Tôi nói thoải mái.

“Bảo Nhi. . . . Bảo Nhi. . . .” Hấn gọi tên tôi vài lần, “Cô muốn gì?”

“A?” Tôi không hiểu. “Tốt với ta, cô muốn gì?”

Chắc chắn hấn là một kẻ quá thiếu thôn tình thương, giữa cơn gió lạnh chỉ khoác mỗi một chiếc áo bạc, đó là biểu hiện rõ nhất, một người như vậy! Đã lớn lên trong sự trống trải thế nào...

Mũi tôi ê ẩm, lại nhớ tới những ngày còn ở cô nhi viện, dù người khác tiện tay ném cho một chiếc quần, một món đồ ăn vặt, đã cảm thấy như lấy được một món đồ rất quý.

Tôi lắc đầu, nước mắt đã muốn tràn ra. Nước mắt khiến hấn hoảng sợ, hấn luống cuống, hơi bất an: “Tôi không có ý đó. . . . Tôi không hoài nghi gì cả...”

Tôi cười, lắc đầu, quệt tay qua mắt: “Tôi nghĩ lung tung thôi.” Mắt hấn lại lạnh đi như băng: “Người muốn cái gì?”

Tôi nhìn sâu vào mắt anh ta, dường như nhìn thấy một đôi mắt yêu thương nhìn tôi, một nụ cười âm áp, gương mặt chiều chuộng của Lăng Ly, bất giác tôi thì thào: “Em muốn anh hạnh phúc.”

Rung động, hoảng hốt, những cảm xúc phức tạp chợt loé trong mắt hấn.

Hồi lâu, hấn khó khăn nói: “Nàng muốn ta hạnh phúc thế nào?”

...

“Bồi Bồi, anh sẽ bảo vệ em mãi mãi, anh sẽ làm một người chồng tốt bảo vệ em mãi mãi!”

... .

Tôi không phải là bảo bồi trong lòng anh ta.

...

Đồ ngốc, chỉ cần anh ấy là bảo bồi của mày, vậy là được, bây giờ sẽ là mày bảo vệ anh ấy.

...

“Tôi sẽ là một người bạn tốt, mãi mãi quan tâm anh, bảo vệ anh, khiến anh âm áp.” Tôi cười, rơi lệ.

“Bằng hữu. . . Bằng hữu. . .” Hấn hơi thất vọng nhưng cũng vui mừng.

“Có thể chứ? Có thể làm bạn tốt của anh không? Không có nghi ngờ, không có lợi ích, chỉ là bạn tốt. Có thể chứ?”

“Được.” Hấn gật đầu. Tôi nở nụ cười.

“Bảo nhi, chỉ khi người ta bị tổn thương sâu sắc, mới không tin bất cứ kẻ nào, tất cả chỉ vì muốn tự bảo vệ mình.”

Chỉ khi người ta bị tổn thương sâu sắc, mới không tin bất cứ kẻ nào.

Mồ hôi đầm đìa... Tôi lại mơ thấy anh ta. 18 tuổi

Khi tôi mở cửa, đã thấy một bó hoa hồng 7 bông, trên bàn cơm, những ngọn nến lẳng mạn lay động trong bầu không khí ấm áp.

“Chúc mừng Bối Bối đậu đại học!” Người thanh niên tuấn tú cầm một chiếc bình, những sợi tơ kim tuyến nhiều màu bay xoay tít.

Tôi không kìm được nụ cười hạnh phúc.

“Anh Lãng!” Tôi ôm chầm lấy anh.

Anh tặng tôi một cái hôn nồng nhiệt, triền miên đến mức chân tôi tê điếng, toàn thân mềm nhũn, ngồi phịch trong lòng anh. Từ một tháng trước, chúng tôi đã xác định tình cảm, tôi đã cho anh nụ hôn đầu tiên.

Nụ hôn càng lúc càng điên cuồng, bàn tay anh đã len vào áo lót, chạy loạn trên da thịt tôi.

“Dừng. . . .” Tôi nắm tay anh, mặt ửng hồng.

“Anh là sắc lang, nên đánh đòn!” Tay trái anh đánh thật mạnh vào tay phải, cười mỉa hoặc: “Nhưng yên tâm rồi, em vào đại học, lỡ bị người nào đó bắt đi thì sao? ! Anh định xuống tay sớm cho chắc!”

“Sắc lang!” Tôi vỗ đầu anh.

Anh kéo tay tôi vào nhà ăn, tay phải vẫn đặt trong túi. Bít tết hình trái tim, nến ăn trong bữa tối, từ khi nào anh lẳng mạn như vậy? Tôi cười ngọt ngào.

Anh đẩy về hồi hộp. “Bối Bối, anh. . . . Anh...” Tay anh khẽ động đẩy trong túi.

Anh muốn nói gì? Miệng lưỡi anh bình thường lưu loát lắm, hôm nay sao lại khác thường như vậy?

“Đinh. . . . Đinh...”

Anh ấy hình như thâm thở dài nhẹ nhõm, “Anh đi mở cửa.” Là anh Sở Hoài.

“Bối Bối, nghe nói em đậu đại học, chúc mừng, đây là quà cho em!”

“Cảm ơn!”

Anh Sở Hoài nhìn về phía bàn ăn, biến sắc: “Anh đang quấy rầy hai người?”

“Không có.” Lăng Ly cười thoải mái.

“Đúng vậy, anh Sở, cùng nhau ăn đi!” Tôi nhiệt tình mời.

“Ừ!”

Ánh nến bữa tối, lại có ba người, rất không tự nhiên.

Tôi đã uống một chút rượu, đầu hơi choáng váng, “Hai người nói chuyện, em lên lầu .”

“Được. . . .” Lăng Ly dường như có chuyện muốn nói, nhưng lại khó nói, cuối cùng im lặng.

Tôi lên lầu.

... . Lúc này đây, giấc mộng bỗng nhiên bất thường, tôi lại mơ thấy... Một chuyện tôi chưa từng thấy...

Chương 10: Giác mơ chân thật (cuối)

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Chuẩn bị gì vậy? Không giống tính cách của cậu.” Anh Sở Hoài trêu ghẹo.

“Cầu hôn! Cho nên muốn tạo không khí một chút.” Tình cảm trong mắt, trên môi Lăng Ly thật sự làm say lòng người.

“Cầu. . . . Cầu hôn?” Anh Sở Hoài đột nhiên thay đổi, mặt xanh mét.

Anh Lăng Ly đang mê mải với niềm vui, hoàn toàn không hề cảm thấy.

“Cô ấy muốn học đại học, mình rất bất an, với tình cảm của mình, sợ rằng cô ấy chỉ nhất thời quyến luyến, vì đã quen với sự có mặt của mình. Bất an đến nỗi muốn dùng nhẫn cưới trói cô ấy trước.” Anh cười nói. Sắc mặt Anh Sở Hoài rất quái dị, dường như đang cố gắng kìm chế điều gì.

“Chúc cậu cầu hôn thành công.” Anh Sở Hoài rót hai ly rượu, viên thuốc trắng lẳng lẽ tan trong một ly, Lăng Ly rút từ túi ra một chiếc nhẫn kim cương, say sưa nhìn, cười đến say lòng, không hề chú ý. Màu đỏ chói mắt..., tiếng va chạm chói tai, kỳ dị. Lăng Ly mềm nhũn ngã vào lòng ngực Sở Hoài, người cùng nhau lớn lên từ nhỏ với anh, người bạn thân nhất trong lòng... Sở Hoài nhìn mặt anh, đau khổ thì thào: “Vì sao? Vì sao cậu không bao giờ nhìn tôi? Vì sao tôi chỉ có thể làm anh em với cậu? Vì sao cậu không thể yêu tôi? Ai cũng đừng hòng chiếm được cậu... Đã không có được cậuVậy thì thà hủy diệt... Chúng ta cùng nhau xuống địa ngục!” Mặt anh ta vặn vẹo, phẫn hận, ghen tị... ..

“Không được, không được...” Mồ hôi đầm đìa trên người tôi, hai tay vô thức giơ lên, chỉ mong nắm bắt được một thứ gì đó... Không khí.

... Lăng Ly chậm rãi tỉnh lại. Cả người anh trần trụi, tay chân bị dây thừng buộc chặt, nằm trên giường, hai mắt trũng lõm trong sự phẫn nộ, cuồng dại hét lên mới phát hiện miệng đã bị nhét vải, bên ngoài còn một lớp keo dán chặt.

“U. U.” Anh chỉ có thể phát ra vài tiếng ú ớ cảm phần. Trong phòng tối đen, chỉ có một cái ly đựng thứ chất lỏng màu đỏ trong góc hơi sáng sánh.

“Tỉnh rồi?” Giọng nói u ám phát ra từ người mà anh luôn luôn nghĩ là kẻ trong sáng nhất.

“U. U.”

“Tôi muốn em nhớ thật kỹ về tôi! Sở Hoài – Không phải là bạn thân của em, mà là người yêu của em!” Trong bóng tối, gã đàn ông đứng thẳng dậy, cùng với tiếng thắt lưng được rút. Quần tây rơi xuống đất.

”U. U. “

“Sợ hãi sao? Không! Bảo bối, đừng sợ! Tôi sẽ yêu em thật nhiều!”

...

Giấy dựa, cổ chết giấy dựa... Cổ tay, cổ chân đều là máu tươi... Vẫn không tránh khỏi số phận dây dựa... Vì sao, lại đau như vậy? Thân thể đau, hay là số phận đau? !

...

Khi nào mới hết bóng đen...

...

Nước mắt tôi lặng lẽ rơi...

...

Tia sáng đầu tiên của bình minh chiếu vào căn phòng, người đàn ông trên giường như một con búp bê rách nát không còn sinh khí. Căn phòng trống rỗng chỉ còn lại một mình anh, trong không khí thừa ra hơi thở của một người đàn ông khác.

Tay chân anh đã tự do, nhưng cuộc đời anh mãi mãi đã bị trói buộc. Anh bắt đầu nôn khan, không tìm được con nôn khan. Anh như phát điên, lao

vào phòng tắm, nôn cả nước vàng trong bụng, nôn đến mắt chua xót, từng giọt nước mắt không ngừng rơi. Anh ngồi xổm dưới sàn, để nước lạnh rửa sạch cơ thể. Anh cười điên cuồng. Tuyệt vọng, thê lương... Vừa cười, anh vừa sờ soạng áo khoác, lấy ra một chiếc nhẫn kim cương. Anh cười điên dại, nước mắt như sông[8] tràn bờ.

Anh giơ chiếc nhẫn lên cao, ánh sáng kim cương phát ra chói mắt, chói đến mức anh thống khổ nhắm hai mắt lại. Tay anh buông rơi, nhẫn kim cương vẽ ra một đường cong mê hoặc, “Leng keng”, rơi xuống bồn cầu...

“Ào” ...

Anh xả nước.

Nhẫn kim cương điên đảo xoay giữa vòng xoáy ma mị, hướng về phía... Tới tắm... . Như cuộc đời anh, chỉ có thể đi về phía tắm tới... .

...

“Két. . . Két. . .” Sáng sớm hôm ấy, tôi còn mỉm cười trong mộng đẹp, anh kéo hành lý, bỏ đi. Rồi xa cuộc đời tôi.. .

...

“Đừng đi! Đừng đi! Không!” Tôi hét, hét tới tê tâm liệt phổi. Tôi như bị rơi vào một lỗ đen, bóng tối vô tận và tuyệt vọng vây quanh...

“Bảo Nhi, Bảo Nhi, tỉnh lại... .” Một giọng nói như nước suối nguồn, dẫn lối cho tôi.

“Đừng sợ. . . Chỉ là ác mộng. . . .” Một bàn tay ấm áp, nhẹ nhàng lau hết mồ hôi trên mặt tôi.

Theo bản năng, tôi nắm tay người ấy, như người sắp chết đuối bám vào mảnh gỗ duy nhất trên biển, “Đừng rời xa em. Đừng. . . .”

“Sẽ không đi. . . . Ngoan. . . .” Giọng nói dịu dàng dỗ dành tôi.

“Ly! Đừng bao giờ đi... .”

Bàn tay lau mồ hôi chững lại, sau đó vẫn nhẹ nhàng như cũ: “Đừng sợ, Bảo Nhi...” Giọng nói dịu dàng, rất dịu dàng, xoa tan bóng tối, làm lòng tôi bất giác yên ổn. Người ấy là ai vậy? Ấm, rất ấm. Tôi chậm rãi mở mắt, mắt Vân Sở, môi Vân Sở... .

“Nàng tỉnh rồi? Gặp ác mộng sao?” Anh hỏi khẽ, quá dịu dàng. Nhìn anh, tôi không nói, như một đứa trẻ bị oan khuất, gặp được người tin nó nhất, tôi chỉ lặng lẽ rơi lệ. Cuộc đời vì sao lại thành như vậy? !

“Đừng khóc. . . .” Anh đưa ngón tay cái lên khoé mắt, nhẹ nhàng lau nước mắt cho tôi. Càng lau, càng rơi nhiều... .

Lạnh, rất lạnh, tim rất đau, đau quá. Thế giới này làm sao vậy? “Ôm em đi.” Tôi làm sao vậy? Tuyệt vọng, quá tuyệt vọng. Anh nhẹ nhàng choàng tay, tôi ngã vào một vòng ôm ấm áp. Đó là hơi ấm duy nhất, tôi co gọn vào lòng anh, dùng hết sức ôm anh. Không đủ! Không đủ ấm áp! Trên môi là vị nước mắt mặn đắng, tôi hôn lên môi anh.

Mềm, ấm áp

Anh giật mình, ngây ra một lúc, giọt nước mắt của tôi đọng giữa hai bờ môi kề sát.

Anh thở dài một tiếng. Bắt đầu ngây ngốc hôn lại tôi. Hơi thở ấm áp vây quanh tôi.

Ấm, rất ấm.

Chúng tôi hôn nhau như hai kẻ ngốc, khê khàng, hôn lâu, rất lâu, anh tặng tôi sự trân quý, còn tôi cần sự ấm áp... Anh biết không? Tôi chỉ là kẻ đê tiện lợi dụng anh. Có lẽ anh biết. Bởi vì nụ hôn của anh không có một chút dục vọng, chỉ có sự ấm áp vô bờ bến không ngừng truyền sang cơ thể tôi...

...

Đêm đó, anh ở trong phòng tôi cả đêm.

Anh ôm tôi khóc mệt, cả một đêm...

...

Cuộc đời này, có vài người khi yêu, chỉ là thương tổn; có vài người khi yêu, lại là bảo vệ.

-----oOo-----

Chương 11: Goá chồng trước khi cưới

Nguồn: EbookTruyen.VN

Giấc mơ chân thật đến đáng sợ, dường như hoàn toàn là thật, tôi có thể coi nó như một giấc mơ sao? Không thể. Nếu như có thể, tôi cũng sẽ không vì sáng nay nhìn thấy gương mặt Hiên Viên Vũ lại như bị đánh vào tim, đau đến tận xương.

Một năm, Lăng Ly không nói một lời, bỏ đi nửa năm mới về nhà... Từ khi đó, anh không hề nhắc đến hấn ta, từ ánh mắt đến trái tim, mỗi một tác động là giá lạnh ...

...

Tôi hoảng hốt cùng Vân Sở, Tình Nhi đi dạo trên một con đường nhỏ.

“Phó phu nhân!”

“Phó phu nhân!”

Tình Nhi mỉm cười dịu dàng gật đầu, chào hỏi nông dân, hàng xóm láng giềng, cô điềm tĩnh tươi cười, đoan trang mà cao quý, chinh phục từng người.

“Tình Nhi, xem ra muội sống ở đây rất tốt, người nào cũng tôn kính muội.” Vân Sở cười.

Tĩnh Nhi cười đến say lòng: “Vân Sở, huynh đùa muội rồi, không có tài lực của huynh, miễn thuế giảm cho thuế, người ở đây sao có thể có cuộc sống tốt như vậy, mọi người nghĩ muội là tài chủ, nhưng huynh mới là không muốn khoa trương.”

Vân Sở cười nhưng không nói.

Tĩnh Nhi nghĩ ngợi, hỏi dò: “Vân Sở, nguyện vọng của huynh khi nào thì có thể thực hiện?” Khi nói, cô cũng âm thầm liếc mắt nhìn tôi.

“Ta cũng không biết.” Anh thản nhiên cười, nhìn những người nông dân thuần phác, đôi mắt xa xăm, “Muôn như sư phó làm mây bay hạc lượn, nhưng thế sự quá mức phiền nhiễu, không biết khi nào mới rảnh rang.”

“Sư phó khoẻ không?”

“Khỏe. Ta nghĩ, ta sẽ đi tìm người sớm thôi.”

Mắt anh như vô tình nhìn lướt qua tôi, không chút chú tâm, dường như chỉ lơ đãng nhìn qua.

Tôi bỗng mất tự nhiên.

Buổi sáng chật vật, phát hiện nằm trong lòng anh, loại bút rút này vẫn kéo dài đến bây giờ.

Tuy không phát sinh chuyện gì... Trừ hôn.

Tôi không thể làm như anh, bình tĩnh như chưa hề xảy ra chuyện gì, trên thực tế, tôi hối hận muốn chết! Tôi nhất định là điên rồi, mới có thể...

“Vân ca ca! Vân ca ca! Nửa năm trước, cái cây chúng ta cùng nhau trồng đã lớn nhiều, chúng ta cùng đi xem, được không?” Một bé trai khoảng tám chín tuổi, mắt sáng trong suốt, vùng ra khỏi tay mẹ, vui vẻ chạy tới, kéo ống tay áo của Vân Sở.

“Tiểu Minh!” Người phụ nữ mặc áo sam thô vôi vàng kéo tay con, sợ bản lớp áo trắng của anh.

“Không sao, đại thẩm.” Vân Sở ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào đứa bé:

“Được, hôm nay chúng ta sẽ trồng thêm một cây nữa, được không?”

“Dạ!” Bé trai vui vẻ gật đầu.

Anh nắm tay đứa nhỏ, mỉm cười nhìn lại tôi và Tình Nhi: “Cùng nhau đi nhé?” Hơi bộc lộ sự khờ khạo và bướng bỉnh.

“Không.” Tình Nhi lắc đầu, “Mệt lắm.”

“Nàng thì sao?” Giọng anh dịu dàng lạ lùng.

Tôi cứng đờ người, ngay cả cánh tay cũng không khác gì cương thi:
“Không.”

Anh cười, cũng không nài ép, kéo đứa nhỏ, đi về phía cánh đồng.

Nụ cười của anh thật hồn nhiên, thật trong suốt, và đôi mắt khiến người khác phải trông rỗng hoàn toàn khác biệt. Dù bộc lộ vẻ mặt thế nào cũng như một bức tranh tuyệt mỹ.

“Vân Sở thích thằng bé ấy lắm.” Tình Nhi nhìn bóng dáng anh xa dần, cười điềm tĩnh.

“Ừ.” Có thể thấy.

“Nếu huynh ấy không chấp nhất đến vậy, nghe lời Vương gia, con huynh ấy có lẽ đã lớn như vậy.” Cô cười xót xa, “Có điều, cuối cùng, thứ mà huynh ấy chờ đợi đã đến. Bảo cách cách, cô nhất định phải đợi huynh ấy, huynh ấy thật sự rất tốt.”

“Cô. . . . Cô hiểu lắm, chúng tôi. . . Không có. . .” Thật khó giải thích.

“Vân Sở chưa từng đối xử với ai đặc biệt như vậy, cho tới bây giờ huynh ấy chưa từng dẫn theo ai đi cùng.”

“Cô hiểu lắm rồi! Chúng tôi đi tìm người, nhân tiện đi du ngoạn, thật mà!” Tôi cố thanh minh.

“Tìm người? !” Tình Nhi nở nụ cười, “Chắc cô không biết, Vân Sở nắm giữ mạng lưới tình báo của cả nước, tìm người? Huynh ấy ra lệnh một

tiếng, đào ba thước đất cũng có thể tìm ra người. Nếu không, dựa vào tính cách huynh ấy, sao có thể rời khỏi kỹ lâu.”

Tôi lú lủi, đi theo anh đã lâu, cuối cùng lại quên mất, anh là một người đàn ông có thể lực lại hiền hách. Hoá ra kỹ lâu chính là những trạm thu thập tin tức tình báo nguy trang.

Vậy vì sao anh muốn tôi đi tìm người?

“Người chúng tôi muốn tìm hơi đặc biệt, không thể để người khác biết.” Chỉ có thể giải thích như thế.

“Phải không?” Tình Nhi hỏi khẽ.

Tôi không cần phải trả lời, bởi vì tôi cảm giác được, Tình Nhi thà tin vào đáp án đó, cũng như vậy, tôi cũng muốn tin vào lý do đơn thuần như vậy.

Tôi và cô ấy nhìn đông ngó tây, nói chuyện phiếm trong chốc lát. Tôi nhận ra, ánh mắt cô ấy vẫn nhìn theo bóng dáng Vân Sở.

“Phó phu nhân!” Một đám phụ nữ vây quanh Tình Nhi.

Tình Nhi ngừng ánh mắt hướng xa xa, điềm tĩnh mỉm cười.

“Mọi người chúng tôi đã nghĩ kỹ, cảm kích vì sự giúp đỡ của phu nhân, chúng tôi sẽ lập cho phu nhân một đền thờ trình tiết, phu nhân vì Phó gia thủ tiết 5 năm, hoàn toàn xứng đáng!”

Mặt Tình Nhi trắng toát.

“Không cần. . . Không cần!” Ngay cả môi cô cũng trắng, cả người run rẩy.

“Phó phu nhân! Đừng khách khí!” Đám phụ nữ ríu rít.

Tình Nhi bối rối tới mức không thể hô hấp, gần như muốn gục tại chỗ.

Tôi luống cuống.

“Không cần!” Giọng nói lạnh lùng truyền đến.

Áo trắng trên người Vân Sở dính đầy bùn, nhưngi không hề ảnh hưởng đến khí chất tôn quý, “Tình Nhi goá chồng trước khi cưới, không cần đền thờ trình tiết, gặp được người thích hợp, tự nhiên sẽ tái giá!”

Nhóm phụ nữ xôn xao.

Vân Sở không hề dao động, đi đến trước mặt chúng tôi: “Đi thôi.”

Anh xoay người.

Dọc đường đi, mặt Tình Nhi vẫn tái nhợt, mắt hờn mắt vía.

“Vân Sở, huynh cho rằng, muội thật sự có thể tái giá sao?” Cô yếu ớt.

Vân Sở thở dài: “Tình Nhi, sáng sớm ta đã nói với nàng, đừng dính cái danh Phó phu nhân mà sống, Phó Thiên trên trời linh thiêng, cũng sẽ hy vọng nàng vui vẻ, tìm được hạnh phúc cho mình!”

Tình Nhi nhìn anh chăm chăm, chậm rãi nói: “Vân Sở, huynh vẫn không hiểu.”

Anh đứng lặng.

Tình Nhi đau buồn bỏ đi.

...

“Thế nào là goá chồng trước khi cưới?” Tôi hỏi nha hoàn Thanh Thanh, cô là a hoàn của Tình Nhi từ trước khi lấy chồng.

“Cách cách nói tiểu thư nhà tôi?”

“Ừ.”

“Tiểu thư nhà tôi và Phó thị vệ vừa đính hôn, Phó thị vệ vì bảo vệ Vân Sở vương gia mà chết.”

“Trách không được, Vân Sở đối xử với Tình Nhi tốt như vậy.” Tôi hiểu ra.

“Không phải như vậy!” Thanh Thanh mếu máo, “Món nợ Vương gia thiếu tiểu thư khi Phó gia còn sống cũng không rõ ràng.”

“Ừ...” Tôi không tiếp lời. Thị vệ vì bảo vệ chủ nhân mà mất mạng, chủ nhân chăm sóc người vợ chưa cưới của anh ta, vậy cũng coi như không rõ ràng. Nhưng nói cả đời cũng không rõ ràng thì có hơi khoa trương.

” Tiểu thư nhà tôi là cách cách tôn quý!” Thanh Thanh âm ức nói.

Cách cách? Giống như tôi... Vậy mà lại đồng ý một thị vệ... Xem ra tình cảm rất sâu nặng.

“Tiểu thư của cô nhất định rất yêu Phó thị vệ!”

“Không phải đâu! Tiểu thư lừa được Vương gia chứ không lừa được nô tỳ, khi đó Vương gia vẫn là Bối Lặc, tiểu thư từ nhỏ đã ái mộ Bối Lặc gia, lão Vương gia ở Tiêu Dao phủ yêu thương tiểu thư, cho nên hai vương phủ đã định việc chung thân, không ngờ tới Bối Lặc gia đi học ở Thiên Sơn trở về, biết lão Vương gia thay người định hôn nhân, thế nào cũng không chịu thành hôn, bị lão Vương gia đánh cho ba ngày không xuống giường được, cũng không chịu thay đổi chủ ý. Mọi người đều sợ hãi, chưa bao giờ thấy Bối Lặc gia chấp nhất quật cường như vậy, cũng chưa bao giờ thấy lão Vương gia yêu con như mạng đánh Bối Lặc gia. Lão Vương gia nói, Bối Lặc gia không đồng ý, thì đánh đến khi đồng ý mới thôi. Khi đó, trên người Bối Lặc gia không có chỗ nào lành lặn. Tiểu thư không đành lòng, mới nói người thật ra là thích Phó thị vệ, nhưng vì thân phận khác nhau, mới muốn gả cho Bối Lặc gia, hy vọng có thể mỗi ngày nhìn thấy Phó thị vệ.”

“Cho nên...” Thật sự đáng kinh ngạc, không ngờ Tình Nhi yêu Vân Sở đến như vậy, mũi tôi cay nồng.

“Sau đó cứ như vậy. Tiểu thư và Phó thị vệ định ước, không ngờ Phó thị vệ sớm qua đời. Nô tỳ nghĩ, đó cũng là duyên phận giữa tiểu thư và Vương gia. Vài năm qua, Vương gia chăm sóc tiểu thư, trong mắt mọi người, rõ ràng không có một chút tình cảm, có thể chăm sóc kiểu này sao?”

Ở bếp đun bồi mẩu Tứ Xuyên[9] hầm với lê, buổi tối dùng cơm, cổ họng Hiên Viên Vũ hình như không tốt. Trước kia, khi anh Lăng đau họng, uống bồi mẩu Tứ Xuyên hầm lê lập tức bình phục.

Anh thế nào? Thịnh thoảng có nhớ tôi không? Có đặt trước mộ tôi hoa hồng trắng mà tôi yêu nhất không? Không có tôi, anh có cô độc không? Có thể không khổ sở như vậy, giãy dụa như vậy không?

Nước mắt tôi rơi.

Anh Lăng, tôi dường như đã biến thành con ma khóc... .

Tôi chùi mạnh nước mắt, không cho phép bản thân lại tự oán hối tiếc.

Mở nắp, nhìn hai chung bồi mẩu Tứ Xuyên chung tuyết lê, tôi ngẩn người.

Tôi làm sao vậy, chung hai chén, còn chén thứ hai, tôi định cho ai? Vân Sở... Vân Sở...

Không! Tôi tượng sợ hãi bụng chén kia đổ xuống rãnh.

Không thể! Không thể! ...

...

Đứng trước phòng Hiên Viên Vũ, tôi xóc lại tinh thần, cố gắng bày ra một khuôn mặt tươi cười.

“Ghi chép không đúng!” Trong phòng truyền ra giọng nữ quen thuộc, tiếng đập sách, tôi dừng bước.

“Tình cách cách, có gì không đúng, cô có thể liệt kê ra.” Giọng nói lạnh lùng như gió của Hiên Viên Vũ.

“Huynh lừa chúng tôi và Thạc phủ, trong một quý, các huynh buôn muối không thể lời nhiều như vậy!” Giọng Tinh Nhi phảng phất sự phẫn nộ cố giấu.

” Tình cách cách nếu hoài nghi, có thể dò giá ở đại lý muối tại Tô Châu.” Giọng nói lạnh lùng không chút chột dạ.

“Huynh. . . . !” Tình Nhi ghen lời, rồi rất nhanh trấn tĩnh, “A Mã tôi nhấn với huynh, nếu muốn hợp tác mua muối của các huynh, thay vì chia lời 3-7 như trước, sửa thành 5-5!”

“Phần của các người và Thạc phủ còn ít lắm đây!” Hiên Viên Vũ cười lạnh.

Tôi nhận ra tôi đang nghe những lời không liên quan, hiếu kỳ giết chết người, mà tôi không phải người quá hiếu kỳ. Tôi bước thật nhẹ nhàng, lui về phía sau.

“Thuyết phục Tiêu Dao Vương, để hắn gia nhập, chúng ta đồng ý cho các người năm phần lời.”

Vân Sở? Bọn họ muốn anh đồng ý cái gì? Bọn họ muốn lợi dụng anh cái gì? Tôi dừng chân, ẩn mình vào một góc.

“Không có khả năng! Giao dịch này có thể mất đầu như chơi, ta không thể đưa huynh ấy vào, các người đừng có mơ!” Tình Nhi kích động đứng lên.

“Mất đầu vì buôn bán? Hừ, Tiêu Dao Vương quyền khuynh thiên hạ, ai dám lấy đầu hắn? Đương kim hoàng đế cũng sùng ái hắn như cha, mới có thể trao quyền buôn muối, buôn trà cho hắn, nếu hắn vụng trộm mua bán muối, mới thật sự là thần không biết quỷ không hay.”

“Không thể! Hoàng Thượng tín nhiệm Vân Sở vì Vân Sở khác với những người kia, huynh ấy không so đo quyền lợi và ngân lượng, không tham tài không lạm quyền! các người đừng có mơ!!”

“Vậy xem ra chúng ta không còn gì để nói! Tình cách cách.” Giọng Hiên Viên Vũ bỗng lạnh hẳn.

Tôi bất giác run rẩy.

“Ai? !” Hiên Viên Vũ lớn tiếng.

Chân tôi thành linh va phải một bức tượng đá, “Rầm” một tiếng, chén thuốc tôi hằm rơi xuống, chân tôi cũng mềm nhũn, ngã sấp.

-----oOo-----

Chương 12: Không có mây, không còn gì ngoài núi hoang

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Bảo Nhi!” Hiên Viên Vũ nhìn thấy tôi, rất kinh ngạc, trong mắt loé ra sát ý rồi tắt ngay.

Tình Nhi bỗng nhiên đứng ngồi không yên.

“Yên tâm, ở rất nhiều thời điểm, tôi là kẻ điếc.” Tôi ngồi dưới đất xoa cái chân đau, trong một chốc không thể đứng lên.

“Cô đã nghe được cái gì?” Hắc vẫn từng bước tiến đến, ánh mắt sắc bén.

“Cái gì cũng chưa nghe.” Tôi cố tình phủ nhận. Hắc còn muốn nói gì, nhưng ánh mắt dừng lại ở những mảnh chén vỡ, “Đây là cái gì?” Giọng cũng nhu hòa đi nhiều.

“Bối mẫu Tứ Xuyên hằm với tuyết lê, tôi thấy cổ anh hình như hơi đau.” Tôi thản nhiên nói.

Trong mắt hắc xuất hiện cảm xúc phức tạp, hắc chậm rãi ngồi xuống, giúp tôi xoa chân, chốc lát sau, hắc hỏi: “Còn đau không?”

Tôi lắc đầu, tốt hơn nhiều.

“Nhớ kỹ, cái gì cô cũng chưa từng nghe thấy, nghe lời tôi, được không?” Ánh mắt quen thuộc mang theo sự xa lạ khó hiểu.

“Được.” Tôi gật đầu. Lắm miệng, rước lấy họa sát thân, đạo lý này tôi biết.

“Tôi sắc chén khác cho anh.” Tôi giãy dựa đứng dậy. Hắc nâng tôi dậy,

“Về phòng nghỉ ngơi đi! Chúng ta vừa quen, có lẽ cô chưa biết, tôi không thích ăn ngọt.”

Hắn không thích ăn ngọt, hoá ra, hắn không thích ăn ngọt, trái ngược với... Tôi kinh ngạc đến sửng người.

“Sau này, tôi sẽ từ từ nói cho cô biết tôi thích ăn gì.” Ánh mắt luôn luôn lạnh lẽo đã vương một chút hương khói của tình ý dịu dàng.

Tình Nhi, Tình Nhi, cô ấy đang làm gì? ! Tôi vẫn thôi miên bản thân, tự nhủ mình không nên chú ý đến mọi chuyện, chúng không liên quan đến tôi. Tôi buồn bực đi tới đi lui trong phòng. Nếu Tình Nhi xảy ra chuyện, Vân Sở nhất định rất khó chịu. Bực bội! Tôi mở cửa phòng, đến phòng Tình Nhi.

“Bảo cách cách.” Tình Nhi nhìn thấy tôi, không có vẻ gì là ngoài ý muốn.

“Cô gạt Vân Sở làm chuyện gì?” Tôi hỏi thẳng.

“Bảo cách cách nếu đã muốn biết, tôi có quan hệ với Thạc phủ, vậy chắc cô cũng từng nghe 8 năm trước, Thạc phủ từng bị gièm pha, Tình cách cách 13 tuổi không lấy Vân bối lạc tuần mỹ như thiên thần, lại muốn gả cho thị vệ bên người Vân bối lạc.” Tình Nhi cười khổ sở.

“Có nghe nói.” Tôi gật đầu. Không phải theo lời đồn đãi trong kinh thành, mà là nghe bản cũ chính xác nhất từ nha hoàn của cô ấy.

“Đó là một lời gièm pha, làm cho Thạc phủ nhiều năm không thể ngẩng đầu, khiến A Mã tôi phải chịu những lời đàm tiếu, khiến Thạc phủ ngày càng lụn bại, A Mã muốn hưởng vinh hoa phú quý, phận nữ nhi như tôi là đầu sỏ gây nên chuyện, có thể không giúp sao?” Cô ấy thê lương.

“Tình Nhi!” Tôi bất giác nắm tay cô ấy, “Cô có nghĩ tới việc ấy quá mạo hiểm, nếu xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ?”

“Nếu xảy ra chuyện, thì do một mình Phú Sát Ngạch Tình gây nên, Thạc phủ hoàn toàn không liên quan, Bảo cách cách, đồng ý với tôi, cô đừng nói cho Vân Sở, được không?” Cô ấy chụp tay tôi, đau khổ cầu xin.

“Cô yên tâm, tôi sẽ không nói với Vân Sở.” Không muốn Tình Nhi thành gánh nặng tâm lý của anh, cũng không muốn Tình Nhi làm cho anh thất vọng, cho nên tôi sẽ không nói.

“Cảm ơn.”

“Tình Nhi, cô có nghĩ tới không? Nếu cô có thể lấy Vân Sở, như vậy Thạc phủ lại có thể nở mày nở mặt, đừng liều lĩnh làm công việc buôn bán đó nữa.” Tôi thật sự lo lắng cho cô ấy.

“Có thể sao? Có thể sao!” Cô ấy cười thực thê lương: “Khi đó, tôi có dung nhan tuyệt thế, tuổi dậy thì, huynh ấy vì cự hôn, bị đánh đến ba trăm roi, hấp hối, cũng không đồng ý. Bây giờ tôi đã thành quả phụ, tuổi tác đã nhiều, Cô nói có thể sao?”

“Có thể!” Tôi nói chắc chắn, “Thứ nhất, cô không phải là quả phụ, cô còn chưa xuất giá! Thứ hai, cô mới 21 tuổi, đang ở độ tuổi đẹp nhất! Thứ ba, 8 năm trước, Vân Sở có thể không có cảm tình với cô, nhưng 8 năm sau, thì chưa chắc!”

“Bảo cách cách, cô không biết rồi!” Cô ấy buông tay tôi, thản nhiên nói: “Để tôi kể chuyện xưa cho cô nghe.”

“Mấy ngàn năm trước, bách hoa tiên tử có người em trai là bách thảo tiên tử, chàng rất đẹp, rất lãnh đạm, đẹp như cây cỏ lạnh nhạt như cây cỏ, chàng chỉ thích giúp tỷ tỷ chăm sóc bách hoa, không quan tâm đến thế sự của nhân gian và thiên đình, chàng đơn thuần mà hồn nhiên, chàng là một tiên tử rất dễ dàng bị người ta lãng quên. Nhưng, một thiên tiên như vậy lại phạm một sai lầm to lớn. Chàng yêu một linh tinh tên là “Hoa Chi” có thể nói có thể hát có thể khiêu vũ, “tinh linh Hoa Chi” là nữ hoàng của trăm hoa, nàng có linh hồn của con người, bách thảo tiên tử đơn thuần yêu nàng, che chở cho nàng, làm bạn với nàng trong hơn một ngàn năm. Đại thọ Vương Mẫu, Ngọc Đế chuẩn bị hái “tinh linh Hoa Chi” đưa cho Vương Mẫu. Bách thảo tiên tử biết tin, không muốn người yêu mất linh hồn, vì thế, chàng dùng tiên thể bảo vệ “tinh linh hạt giống”, vụng trộm đưa nàng xuống trần gian. Bách thảo tiên tử ở trên thiên đình nhận trừng phạt, bảy bảy bốn chín ngày bị đốt cháy, bảy bảy bốn chín ngày nằm trong hàm băng, chỉ dựa vào hy vọng gặp lại người yêu, chàng cố chịu đựng. Chúng tiên cầu tình, Vương Mẫu động lòng, Ngọc Đế làm thỏa mãn tâm nguyện của chàng, biến chàng thành người,

phải trải qua bảy kiếp tình khổ. Bách thảo tiên tử trải qua muôn vàn khó khăn, tìm được phàm thể của “tinh linh Hoa Chi”, sau đó thế nào, cô đoán được không?”

Tình Nhi cười nhẹ, đưa mắt nhìn tôi. Tôi tìm chỗ, ngồi xuống, lơ đãng hỏi: “Tiếp theo thì sao?” Một câu chuyện xưa nhàm chán, còn không bằng tôi kể chuyện cô bé lọ lem, nàng tiên cá, hay mấy chuyện cổ tích cho cô ấy nghe.

“Tinh linh Hoa Chi đã quên Bách Thảo tiên tử không còn chút gì! Ở nhân gian nàng đã gả cho một vị nam tử thiếu niên anh hùng, phu thê tình thâm, sớm đã thề nguyện đời đời kiếp kiếp không rời không bỏ.”

“Vì sao đã quên không nhớ được gì, nàng ta còn bạc bẽo thế? Vậy tiên tử kia làm sao bây giờ?” Cuối cùng tôi cũng có một chút hứng thú.

“Bởi vì, Ngọc Đế đã cho tinh linh Hoa Chi ăn vong tình đan, trí nhớ của nàng không có Bách Thảo tiên tử, hơn nữa luân hồi bảy kiếp, tuyệt đối không động lòng với Bách Thảo tiên tử. Đó là bảy kiếp tình của Bách Thảo tiên tử, mỗi kiếp chỉ có thể si tình ở bên cạnh tinh linh Hoa Chi bảo vệ nàng, âm thầm cả đời.” Nghe xong câu chuyện xưa của cô ấy, tôi muốn nhắc cô ấy về đề tài ban đầu, “Ha ha, chúng ta hình như đang nói chuyện của cô và Vân Sở.”

Cô ấy cười, “Bảo cách cách, cô còn chưa rõ?”

Tôi sững sốt, tôi phải hiểu cái gì?

“Vân Sở chính là Bách Thảo tiên tử ở nhân gian luân hồi.”

Giờ phút này, cái mặt tôi phải hình dung thế nào? Miệng tôi chắc chắn có thể bỏ nguyên một quả trứng gà.

“Câu chuyện này Vân Sở nói cho cô?” Anh ta cũng quá tài ba, để cự tuyệt, mắt công bày ra một câu chuyện hoang đường mà động lòng người như vậy, thiên tài!

Cô ấy lại lắc đầu: “Tám năm trước, khi Vân Sở cự hôn, bị đánh ba trăm roi, hôn mê ba ngày, sau đó sư phụ của huynh ấy là Ninh Huyền chân nhân tới tìm tôi, kể với tôi câu chuyện này. Ông ấy nói, ông ấy không

ngờ Vân Sở cả đời này không đợi được người yêu, đã sớm chết tâm từ lâu.”

Tình Nhi ơi Tình Nhi, cô ngây thơ quá, thầy trò người ta liên kết lừa cô! Thấy chưa? Gạt cô, cô lập tức cảm động buông tay. Ngốc quá! Nếu là tôi, chắc chắn không để bọn họ như ý.

“Khờ quá!” Tôi lầm bầm.

Vẫn lọt vào tai, nàng cười: “Bảo cách cách, Ninh Huyền chân nhân nói, cô sao có thể hoài nghi? Ông ấy là người tu hành đắc đạo đó, có thể biết trước hiện tại và tương lai.”

“Càng chứng tỏ cô và Vân Sở cùng bị lừa !” Tôi chỉ có thể nói với cô ấy lý do dễ nhận ra nhất. Tôi không tin!

Cô ấy lại cười, “Vân Sở mỗi kiếp, trước khi luân hồi, chỉ uống nửa chén canh Mạnh bà, quên kiếp trước, nhưng lại nhớ kỹ tinh linh Hoa Chi. Cho nên, tâm huynh ấy không động, trừ phi gặp tinh linh Hoa Chi.”

“Vậy khi nào anh ta mới có thể gặp tinh linh Hoa Chi? !” Tôi sắc sảo đưa ra điểm đáng nghi nhất, thế nào tôi cũng không tin một chuyện hoang đường như vậy. Nhân nhả rót một chén trà, nói mãi mà miệng khô rang, người phong kiến thật ngốc nghếch!

“Năm nay!” Tình Nhi chuyên chú nhìn ta: “Trời đất nghịch chuyển, tinh linh Hoa Chi ở ba trăm năm sau sẽ đến đây gặp huynh ấy!”

Tay tôi run lên, trà rót không xong, nước nóng dội lên tay tôi, sừng đỏ.

“Thanh Thanh! Nhanh đi lấy thuốc mỡ, Bảo cách cách bị phỏng!” Tình Nhi vội chạy ra phòng ngoài ra lệnh cho nha hoàn.

“Làm sao có thể?” Tôi không tin! Chỉ là trùng hợp, chỉ là trùng hợp!” Nếu cả bảy kiếp anh ta chỉ có thể đơn phương một mình, cô độc cả đời, vậy vì sao họ phải cách xa đến mấy trăm năm? Sao lại không sinh ra trong cùng một thời?”

“Đây là kiếp thứ bảy! Tôi nghe Ninh Huyền chân nhân nói, kiếp thứ sáu, khi Bách Thảo tiên tử chết đã rơi lệ, nước mắt chàng rơi vào tim tinh linh

Hoa Chi, không biết có thể làm nàng nhớ lại không. Nhưng điều đó khiến Bách Hoa tiên tử tức giận, nàng không thể nhìn em mình lại chịu khổ sở, đại náo điện Nguyệt Lão, phần uất chặt đứt dây tơ hồng giữa tình linh Hoa Chi kiếp thứ bảy với con người, ở âm phủ, nàng nhờ phán quan cho em nàng đầu thai đến đời Thanh, không cùng thời với tình linh Hoa Chi, không gặp nhau sẽ không có tình.”

“Vậy vì sao. . . . Tôi. . . Không. . . Tình linh Hoa Chi lại từ ba trăm năm sau đến thời đại này?” Đầu tôi rối loạn, tôi không muốn tin vào một lời nói vô căn cứ như vậy.

“Cô còn không rõ sao? Tim Bách Thảo tiên tử không thể đón nhận bất cứ kẻ nào, chàng đang chờ đợi lại tình yêu xưa, không oán không hối hận.”

Tôi đã bị đánh bại, bị câu chuyện xưa này đánh bại, “Tình Nhi, cứ coi như tôi đã tin vào câu chuyện này, nhưng cô nghĩ mà xem, nếu tình linh Hoa Chi đến, nhất định là sẽ làm anh ta tổn thương, vì sao cô không nhân lúc trước khi cô ta đến, bảo vệ anh ta, khiến anh ta yêu thương cô? Vì sao cô lại dễ dàng buông tay? Sự buông tay của cô có thể khiến anh ta không thể có hạnh phúc?”

Tình Nhi giật mình, “Ý cô là ...”

“Theo đuổi anh ta, trối tim anh ta lại, tôi sẽ giúp cô, giúp cô theo đuổi đến khi có được anh ta mới thôi!” Nếu tôi thật sự là tình linh Hoa Chi, vậy tôi chỉ có thể cho anh tình thương. Tôi hy vọng anh hạnh phúc.

“Có thể chứ?” Cô ấy chưa hoàn toàn tự tin.

“Có thể ! Tôi sẽ giúp cô!” Tôi nói chắc chắn.

“Tiết Bảo Bảo, nàng thật tàn nhẫn...” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng sâu kín truyền đến.

Tôi ngẩn ra, nhìn về phía cửa, cả người anh khoác áo trắng, cầm thuốc mỡ, ánh mắt trong suốt nhìn tôi. Lòng tôi tê rần.

“Nàng biết rõ ta thích nàng, nàng lại bảo Tình Nhi theo đuổi ta, rốt cuộc nàng tàn nhẫn với cô ấy hay tàn nhẫn với ta?” Trong đôi mắt anh, tôi không thể nhìn ra cảm xúc. Ngực tôi cứng lại.

“Tôi không thích anh!” Đau dài không bằng đau ngắn, “Anh cho hôn qua tôi hôn anh, ôm anh, là vì tôi thích anh? Anh làm rồi, anh làm rồi, tôi yêu một người khác, bởi vì anh ấy đau, cho nên tôi cũng điên rồi, tôi mới có thể hôn anh, ôm anh! Không có ý nghĩa gì khác! Tôi chỉ lợi dụng anh, lợi dụng anh để chữa vết thương lòng, anh hiểu không?”

Lời nói xấu xa như thế, ngay cả tôi cũng muốn đánh tay mình.

“Vậy tiếp tục lợi dụng đi!” Anh thản nhiên nói. Tôi cứng miệng.

“Anh còn chưa rõ sao? Tôi không thích anh, anh trả giá nhiều, chờ lâu bao nhiêu cũng không thể, tình cảm của anh, tôi không có cách nào đáp lại!”

“Vậy thì sao?” Tôi ngạc nhiên.

“Ta có yêu cầu nàng thích ta sao?” Anh vẫn nói rất bình tĩnh, đã lờ mờ ẩn giấu một nỗi đau, “Ta thích nàng, chỉ lặng lẽ thích nàng cũng không thể sao?”

Đau, đau quá, tim đau. “Không thể! Anh không thể thích tôi, bởi vì tôi ghét anh thích tôi, tình cảm của anh làm tôi không vui, làm tôi cảm thấy nặng nề. Tôi không thích!” Tôi tàn nhẫn, thật sự rất tàn nhẫn! Tôi đẩy Tình Nhi vào lòng anh, gần như hét lên: “Thích cô ấy, đặt mọi tình cảm của anh lên cô ấy! Tôi không muốn... Không muốn tình cảm của anh đặt lên người tôi!”

“Vân Sở.” Tình Nhi ôm chặt cơ thể cứng ngắc – vì nỗi chấn động – của anh, “Muội sẽ yêu huynh, muội sẽ yêu huynh mãi mãi!” Dường như cô ấy đang lập một lời thề, hy vọng làm anh ấm áp. Tôi đã muốn khóc oà lên, nhưng tôi cố bức những giọt nước mắt chảy ngược vào trong, tôi không thể mềm lòng, không thể mềm lòng! Tôi chỉ muốn tốt cho anh... Ba người cứ duy trì những động tác buồn cười như vậy, một kẻ cố cầm nước mắt, một người ôm chặt người kia, một người đứng lặng như tảng đá. Hồi lâu.

“Xin lỗi muội, Tình Nhi!” Anh thản thờ kéo tay Tình Nhi, dường như mọi sức lực đã cạn kiệt, tình yêu của anh chỉ còn lại vết thương: “Trừ khước vu sơn bất thị vân.[10]”

Một câu hò hững đau đớn, ngoại trừ núi không thể thấy mây.

Đau quá, đau quá, Tình Nhi, tôi, và anh. Anh bỏ đi. Bên ngoài vọng lại tiếng ngựa hí buốt tai. Tình Nhi như người mất hồn, ngồi sụp xuống, dường như linh hồn cô ấy đã rời khỏi thân thể. Đêm nay, đã xảy ra quá nhiều chuyện!

“Tiểu thư, không xong rồi, Vương gia phóng ngựa như điên ra ngoài, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện!” Phóng ngựa như điên, bên ngoài lại đang mưa to.

Vân Sở, Vân Sở, không được! Tôi lão đảo chạy ra ngoài. Tôi muốn tìm anh! Tôi phải tìm anh!

-----oOo-----

Chương 13: Phản bội

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bên ngoài gió to mưa điên cuồng, đã không thấy bóng dáng Vân Sở, tôi tìm anh thế nào, tôi tìm anh thế nào?

Đau đớn trong lòng đã không thể kiềm nổi, mặc gió mưa quất vào đau rát, tôi che mặt khóc, khóc thất thanh, khóc tuyệt vọng, khóc cho ra những nỗi đau, khóc cho hết những tình cảm đang cố kìm chế. Nếu câu chuyện Tình Nhi kể là thật, vậy là kiếp trước, Vân Sở để lại trong lòng tôi một giọt nước mắt, như một câu thần chú đánh vào tim, cho nên kiếp này, tôi mới không thể thờ ơ. Tôi lau mặt, nước mưa hay nước mắt, tôi đã thể phân biệt.

“Bởi vì anh ấy đau, tôi mới có thể hôn anh, ôm anh...Tôi chỉ lợi dụng anh, lợi dụng anh để chữa vết thương lòng!”

“Vậy tiếp tục lợi dụng đi!”

...

“Ta có yêu cầu nàng thích ta sao?”

...

Mỗi câu, đều rõ ràng như trước mắt. Đau quá, đau quá...

...

Một chiếc ô che lên đầu tôi.

Là anh, nhất định là anh!

Tôi mừng như điên.

“Anh đã trở lại?!”

Thấy rõ người tới, nụ cười trên môi tôi đông cứng, không phải anh, không phải anh. . . . Nỗi thất vọng quá lớn, tôi đã không thể che giấu.

“Coi chừng sinh bệnh, trở vào đi.” Hiên Viên Vũ cau mày nói.

“Không! Tôi còn chưa tìm được Vân Sở!” Tôi kiên quyết lắc đầu.

“Mưa to gió lớn, đi đâu tìm?!”

“Tìm không thấy tôi sẽ đứng đây, lập tức có thể thấy mà chờ!” Tôi đứng ra phía con đường duy nhất vào thôn.

“Đi về!” Hiên Viên Vũ ngang ngược túm tay kéo tôi lại.

“Tôi không về!” Tôi giật mạnh tay ra, bây giờ dù có là anh Lăng đứng trước mặt, tôi cũng không thể nghe anh ấy mà về!

Hai mắt trừng nhau một lúc, cuối cùng anh ta đi tới trước, che ô cho tôi, “Tôi chờ với cô!”

Bây giờ, tôi cũng không còn hơi sức mà cãi, chỉ cần đừng bắt tôi về, chỉ cần để lòng tôi thoải mái và có thể chờ ở con đường này. . . . Muốn sao cũng được. .

....

Hết mưa, ngừng gió, anh vẫn chưa về...

Bình minh xua tan màn đêm, anh vẫn chưa về...

Ánh mặt trời đầu tiên buổi sáng sớm chiếu trên mặt đất...

Một bóng trắng dắt một con ngựa trắng chập vạt, mỗi mét, đón ánh vàng dương quang, chậm rãi đi tới, vẻ mặt mệt mỏi và suy sụp.

“Vân. . .” Chân đã tê dại không thể đứng thẳng, từ rất xa, tôi vẫn nhận ra anh.

Mừng như điên, lập tức tràn đầy sức lực. Tôi nhảy căng lên, nhào vào lòng anh. Anh ôm tôi, chậm rãi đẩy ra, khoảng cách vừa đủ, nửa gần nửa xa.

“Anh đã về? Anh bình an, thật là tốt quá!” Tôi kích động. Anh lại rất xa cách, lảng lạng gật đầu, hình ra tôi đang mệt, “Lên ngựa đi, ta đưa nàng về.”

“Được! Được!” Không dám không nghe, chỉ sợ trái ý, anh lại biến mất.

Anh hơi vận sức, đặt tôi lên ngựa, vẫn lảng lạng như cũ, trầm mặc nắm cương, đi ngang qua Hiên Viên Vũ – cả người phát ra một hơi khí lạnh, anh chỉ thản nhiên gật đầu một cái. Anh như vậy quá bình tĩnh. Tuy rằng anh vẫn luôn bình tĩnh, nhưng...

Tôi chỉ có thể kéo cương ngựa, yên lặng nhìn anh, chỉ muốn lại được nhìn thấy nụ cười của anh.

“Tôi hát cho anh nghe, được không?!” Anh không trả lời. Mặt dày luôn.

“Hòa thượng trẻ xuống núi đi khát thực, hòa thượng già dặn dò

Dưới chân núi, cô gái là con cọp

Có gặp phải, nhớ trăm ngàn lần né tránh

Đi qua một thôn lại một trại, hòa thượng trẻ thâm nghĩ

Vì sao con cọp chẳng ăn người, lại còn rất đáng yêu?

Hòa thượng già lặng lẽ cảnh báo học trò

Con cọp loại đó mới lợi hại nhất

Hòa thượng trẻ sợ tới mức chạy lẹ

Sư phụ ơi! A a a, không xong rồi

Con cọp đã xông vào trong lòng học trò.

A di đà phật, dưới chân núi, cô gái là con cọp, hòa thượng trẻ thế nào mới tránh xa.”[11]

...

Hát bài hát này, tưởng khiến anh cười, anh hẳn phải cười, bài hát thật buồn cười mà...

Anh vẫn như tượng, mắt đícc tai ngơ. Anh cười không nổi...Yên lặng như cũ, lẳng lẳng bước đi trên đường... Bên cạnh, mặt Hiên Viên Vũ lạnh hơn ... Khô rồi...

...

Sân rất yên lặng, lặng đến nỗi chỉ nghe tiếng thở nhẹ nhàng.

Chỉ thấy Thanh Thanh ngã ngồi trước hành lang phòng Tình Nhi, trừng mắt sợ hãi, thở hổn hển. Cô nàng mới nhìn thấy chúng tôi về, oà khóc.

“Vương gia. . . . Vương gia. . . . Tiểu thư. . . . Tiểu thư. . . .”

Vân Sở theo hướng tay cô chỉ, vội đi vào. Anh đứng lặng, cả khuôn mặt trắng nhợt.Tôi cũng tò mò chạy tới. Một đôi chân đi giày thêu lác lư trong không trung...

“A!” Tôi hét chói tai. Vân Sở ôm lấy tôi, vùi đầu tôi vào lòng anh, không

cho tôi ngẩng đầu, tay anh hơi run rẩy.

“Tiểu thư. . . . Thắt cổ . . .” Y như giọng ma nữ, tôi và Vân Sở không thể nhận ra, là giọng Thanh Thanh khóc tức tưởi.

“Nàng trở về phòng, lập tức!” Vân Sở tỉnh táo lại, ra lệnh cho tôi.

“Không! Có phải tôi hại chết cô ấy không? ! Là tôi!” Tôi hoảng loạn, tôi không thể thừa nhận! Vì sao. . . . Cô ấy lại. . . . Là vì tôi xúi giục cô ấy thổ lộ với Vân Sở, nên mới. . . . Mạng người sao lại mỏng manh như vậy. . . .

“Mặc kệ nàng ấy, nếu thật sự là tự sát, người hại chết nàng ấy cũng là ta. Nàng trở về phòng đi!” Anh giữ chặt cơ thể tôi – điên cuồng vùng vẫy, ôm chặt tôi.

Anh quá tỉnh táo, sự tỉnh táo có phần lạnh lùng như máu... “Tôi không đi! Tôi đáng chết! Vì sao tôi còn sống! Vì sao!” Vì sao lại xuyên không đến nơi này?! Anh bình tĩnh đẩy tôi ra, nhìn về Hiên Viên Vũ ở đằng sau, lạnh lùng ra lệnh: “Ôm lấy nàng, đừng để nàng tự làm mình bị thương!”

Ngay sau đó, tôi rơi vào vòng tay Hiên Viên Vũ. Tôi không giãy dụa, bởi vì, tôi không muốn bị Hiên Viên Vũ ôm. Tôi chỉ có thể khóc điên dại.

Tôi hại chết một người, tôi hại chết Tình Nhi... Vân Sở bình tĩnh bước qua, anh hạ xác Tình Nhi xuống, nhẹ nhàng đặt trên giường, anh ngồi bên giường của cô, lẳng lặng nhìn cô, hồi lâu, hồi lâu. . . . Lâu như đã qua một thế kỷ... Mạng người mỏng manh! Như mạng của Tình Nhi, quá mỏng manh... Tôi đã khóc đến khàn giọng... Hiên Viên Vũ nhẹ nhàng vỗ lưng, an ủi tôi... . Vân Sở chậm rãi hướng lại gần môi Tình Nhi Anh định hôn cô ấy? Hôn một cái xác? ... Tôi trừng mắt, nước mắt chảy không tiếng động. Khi mũi anh và mũi cô ấy gần như chạm vào nhau, anh dừng lại, nhíu mày, lại yên lặng hít một hơi. Anh mắt sắc bén quét ra phía sau tôi. Anh nắm tay Tình Nhi, cẩn thận kiểm tra từng móng tay cô ấy. Sau đó nhẹ nhàng đặt tay Tình Nhi vào chân, vén chân bông đắp lên mặt cô ấy, nhẹ nhàng mà quý trọng. Anh chậm rãi đứng thẳng lên, từng bước một tiến lại gần tôi, trên mặt anh là sự lạnh lẽo tôi chưa từng thấy. Anh luôn luôn lãnh đạm với mọi thứ, nhưng chưa từng lạnh lẽo như vậy... Anh kéo tôi từ trong lòng Hiên Viên Vũ mà không nói một lời, đẩy tôi ra phía sau anh. Trong tay anh là một thanh kiếm, mũi

kiếm sắc bén chỉ ngay cổ họng Hiên Viên Vũ.

“Nói! Vì sao giết cô ấy? !” Giọng anh lạnh đến nổi bầu không khí quanh anh, trong vòng ba thước như đóng băng. Anh điên rồi sao? Tình Nhi rõ ràng là tự sát mà!

“Ta không giết!” Hiên Viên Vũ cười lạnh, rất bình tĩnh tự nhiên. Hiên Viên Vũ cả đêm đều đứng cạnh tôi! Tôi là nhân chứng tốt nhất!

“Ăn chia không đều?” Vân Sở lạnh lùng hỏi. Hoá ra cái gì anh cũng biết. Tôi căng thẳng nắm lấy ống tay áo anh. Hiên Viên Vũ vẫn như cũ, hờ hững cười lạnh.

“Ta đã mở một mắt nhắm một mắt, làm như không biết chuyện các người buôn muối còn giúp Thạc phủ hoạt động, người vì sao còn muốn giết cô ấy?” Hiên Viên Vũ nhìn tôi, nói từng chữ một: “Ta – không – có!”

“Vân Sở, anh ta không giết Tình Nhi đâu, cả đêm anh ấy đứng chờ anh với tôi!” Tôi vội vàng chen vào giữa hai người, định đẩy mũi kiếm của Vân Sở ra khỏi Hiên Viên Vũ. Cho dù là ăn chia không đều, cho dù họ từng có mâu thuẫn, nhưng Tình Nhi đúng là tự sát!

“Đứng ra phía sau ta!” Vân Sở lạnh lùng ra lệnh.

“Anh nghe tôi nói...”

“Câm miệng! Đi ra đằng sau!” Anh không thèm nghe. Tôi tức đến phát run, anh ta làm sao có thể đổ oan cho người ta như vậy, tôi cũng hừ lạnh.

“Tôi nói là không phải anh ta! Anh định làm gì?!”

“Giết hắn!” Anh ta lạnh lùng nói. Anh ta nghĩ giết người cũng như giết một con vật? Anh ta khát máu như vậy, thực sự làm tôi rất khó chịu. Hiên Viên Vũ cười càng lạnh lẽo.

“Người cho là giết ta đơn giản như vậy? Ngay cả Tiêu Dao Vương võ công cái thế, trong mắt Hiên Viên Vũ ta, ai thắng ai thua còn chưa chắc!” Sát khí, chung quanh bao trùm trong sát khí kinh khủng. Ai cũng không thể làm người kia bị thương! Tôi không cho phép!

“Đủ rồi! Ái Tân Giác La Vân Sở, anh điên đủ chưa?!” Chỉ cần Vân Sở không ra tay, Hiên Viên Vũ cũng sẽ không ra tay.

“Tránh ra!” Anh ta lạnh lùng nói với tôi.

“Tôi không cho! Anh muốn giết anh ta thì giết tôi trước đi!” Tôi đứng che chắn trước mặt Hiên Viên Vũ, giờ hai cánh tay gầy gò ra. Tôi có thể không? Nếu không, hai người đó nhất định sẽ đổ máu. Tôi chỉ có thể lấy chính mình đánh cược, bởi vì tôi tin, tôi sẽ thắng. Anh ta nhìn chằm chằm vào tôi thật lâu, dường như chưa bao giờ quen biết tôi, đột nhiên anh ta cười, buông kiếm, lạnh lùng nói: “Tốt lắm! Tiết Bảo Bảo! Nàng vì một gã nam nhân mới quen biết ngày một ngày hai mà đối xử với ta như vậy! Tốt lắm!” Nụ cười của anh ta làm tôi run rẩy, tôi đứng lặng.

“Bảo Nhi, chúng ta đi!” Hiên Viên Vũ đã kéo tay tôi, chạy ra ngoài. Đần độn một lúc, tôi đã ngồi chung với anh ta trên lưng một con ngựa, phi như gió.

????

Tôi quay đầu, Vân Sở đứng ngoài cửa, rất xa, ánh mắt lạnh như băng mà tuyệt vọng.

Vì sao? Tôi lại đi cùng Hiên Viên Vũ?

“Tôi phải về!” Tôi giãy dụa trong lòng Hiên Viên Vũ.

“Nàng không thể trở về, nàng đã chọn tin ta, nghĩa là lựa chọn phản bội Tiêu Dao Vương, sau này, các người không còn là bằng hữu, mà đã là kẻ thù rồi, nhớ cho kỹ vào!”

Giọng Hiên Viên Vũ theo gió đập vào tai tôi.

Kẻ thù?

Tôi lại quay đầu, bóng dáng anh càng ngày càng mờ hồ .

Không được, không được!

Anh ấy mãi mãi không thể là kẻ thù của tôi!

Chúng tôi thế nào lại thành ra như vậy?

...

-----oOo-----

Chương 14: Kẻ địch? Tình nhân!

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cùng Hiên Viên Vũ đến Tô Châu đã nửa tháng, tôi vẫn còn đần độn.

Tôi rất nhớ anh, nhớ đến tim tôi cũng khép kín. Muốn gặp anh, lại sợ thấy anh, chúng tôi gặp lại, thật sự sẽ thành kẻ thù? Tôi đã vào ở trong trụ sở chính, nơi đặt kho hàng lớn nhất của Diêm bang, trong miệng mọi người, tôi trở thành người trong lòng tam thiếu gia, vợ chưa cưới của tam thiếu gia. Đứng trên lập trường như vậy, hẳn là đã muốn đổi lập với anh. Tôi phải phủ nhận, tôi và Hiên Viên Vũ chỉ là bạn bè.

“Bảo cách cách của Cung Thân vương phủ là thế tử chưa quá môn của con? Tam thiếu gia, đừng giả bộ xấu hổ, cứ nói cóc mà đòi ăn thịt thiên nga là nói dối.” Bác gái anh ta châm chọc anh ta, cha anh ta liếc mắt một cái tỏ vẻ chán ghét điệu bộ của anh ta, anh trai lớn không đếm xỉa đến, vẻ mặt anh trai thứ như đang xem kịch vui. Vì thế, tôi im lặng, tôi chỉ có thể lựa chọn im lặng, tuy rằng tôi rất ghét chuyện anh ta đặt thân phận đó lên người tôi. Hiên Viên Vũ có việc, phải mấy ngày nữa mới về. Mỗi ngày, tôi giống như cô hồn lang thang khắp nơi, không muốn ở trong phòng suy nghĩ vẩn vơ. Có lẽ, tôi nên trở về nhà ... Trở về nhà của Tiết Bảo Bảo... Khi đi khỏi nhà là hai người, trở về chỉ còn một người... Mặt tôi ảm đạm.

“Nghe nói chưa? Tiêu Dao Vương đến Tô Châu.”

“Đúng vậy! Ta nghe các cô nương Túy Hương Lâu nói, Tiêu Dao Vương tuần mỹ như thần.”

Tôi run lên, kéo hai người đàn ông đang nói chuyện tào lao, “Túy Hương Lâu ở đâu? Tiêu Dao Vương ở đó thật sao?” Tim đập cuống cuống, thật

sự hồi hộp.

Hai người đi đường nhìn tôi khó hiểu nhưng vẫn trả lời: “Cô theo hướng đông đi 200 thước, sẽ thấy Túy Hương Lâu, nghe nói Tiêu Dao Vương ở trong sương phòng dành cho khách quý ở Túy Hương Lâu.” Tôi bắt kẻ ánh mắt họ, chạy như điên. Làm lần đó đã cách đây hai mấy ngày, hôm ấy tôi không có ý đó! Tôi muốn giải thích với anh!...

Hoá ra, tôi thật sự là một kẻ nhát gan. Đứng ở cửa Túy Hương Lâu, tôi chần chừ rất lâu, khiến những đôi mắt kỳ quái lướt qua người càng lúc càng nhiều, tôi không có dũng khí bước vào tìm anh. Anh bảo tôi “Cút” thì làm sao bây giờ? Anh nhìn tôi bằng đôi mắt căm hận thì làm sao bây giờ? Anh sẽ nghe tôi giải thích sao? Tình Nhi đã chết, anh sẽ trách tôi sao? Ngay cả tôi cũng không tha thứ được cho mình.

Tôi hít một hơi, xoay người lại, muốn đi vào quán rượu đối diện Túy Hương Lâu. Tôi vẫn không có dũng khí. Trước tiên tôi phải tự làm mình. Chậm rãi.

Nhìn một bàn đầy rượu và thức ăn, tôi vẫn ngẩn người như cũ. “Này này, nói cho mọi người nghe một truyện buồn cười.” Ông chủ quán đang tán ngẫu với khách, “Nghe nói đêm qua, hoa khôi Oanh Oanh của Túy Hương Lâu nhảy lên giường của Tiêu Dao Vương!” Tôi ngẩn ngơ, lập tức cười khổ, chuyện này có gì lạ, đi theo anh hơn hai tháng, duyên phận của anh với con gái tốt một cách thần kỳ, hình như không ai có thể kháng cự lại anh.

“Oanh Oanh sao có thể như vậy, trong khoảng thời gian này không phải đang công khai khai bạc, để có đêm đầu tiên của nàng ta sao? Chuyện này là sao? Ta còn định ra giá, vậy không phải là thiệt thòi sao? !” Một người khách căm giận thốt lên.

Ông chủ quán cười: “Vị khách này, huynh yên tâm, ta nghe nói Tiêu Dao Vương đá người ta xuống giường, thiếu chút nữa Oanh Oanh cô nương xinh đẹp đã bị hủy dung.”

“A!” Đây những tiếng ồ lên.” Tiêu Dao Vương đó có tiếng là không gần nữ sắc, có gì phải tò mò quái lạ.” Một người râu xồm nói. Đúng vậy! Có gì phải ngạc nhiên, mấy chuyện này trên đường tôi thấy nhiều rồi. Đã đoán được mọi chuyện, lòng vẫn ngọt như được uống mật, rất ngọt, ngay

cả trà cũng ngọt. “Ta xem, Tiêu Dao Vương chẳng lẽ là. . . Long dương chi phích[12]. . . Ha ha ha!” Một gã công tử trắng nhợt giễu cợt. Chung quanh lại rộ lên những tiếng cười nhạo.

Tôi bốc khói! Bốc đến muốn giết người! Đàn ông phải giống ngựa đực mới bình thường sao? ! Sao có thể nói anh như vậy? ! Tôi “bốp” một tiếng, quẳng chén trà vào trắng nhợt: “Đồ đàn ông đê tiện! Anh mới BL[13]!” Tuy rằng chữ BL có khả năng nghe không hiểu, nhưng đồ đàn ông đê tiện hẳn là ai cũng biết!

Công tử trắng nhợt từng bước đi về phía tôi đầy “khủng bố”, bốn phía không còn những tiếng đùa cợt, mọi người đều căng thẳng quan sát kịch hay, “Xú nha đầu! Người nói ai đó?” Còn cách một cánh tay bép mập, trắng nhợt sẽ lại gần. Tôi cầm cả đĩa rau trên bàn đập trét vào áo hắn, lại những tiếng ồ lên: “Tôi nói anh, heo mập chết toi!” Ai dám lảng nhục Vân Sở, tôi sẽ không để cho hắn có trái ngọt mà ăn.

“Nha đầu chết tiệt! Người xong rồi!” Trắng nhợt nhìn khắp thân thể bản thủ của hắn, tức giận lấy tay chĩa chĩa vào tôi. Xong cái gì! Bản tiểu thư còn chưa bắt đầu đã hung hắn!

“Bắt lấy ả!” Hắn vỗ tay, một bàn mây gã áo đen đứng lên. Thật sự xong rồi. . . Có người giúp hắn. . . . Một cái, hai. . . Bốn. . Sáu, mẹ ời, có sáu tên! Tôi nuốt nước miếng, vợ một cái ghế...

“Tách, tách, tách. . . .” Một loạt đũa bay lên. Sáu gã áo đen đã nằm trên mặt đất, lăn lộn đau đớn. Mắt tôi choáng váng, gì đây?

“Người khác muốn nói ta cái gì thì cứ mặc kệ, ta không bận tâm, nàng nổi cáu cái gì!” Giọng nói thản nhiên chỉ thuộc về một người vang lên. Một người đàn ông áo trắng xuất hiện trước mặt tôi. Vân Sở!

Tim tôi bay bổng. Tôi bĩu môi, “Người ta còn không phải là vì anh mà ra mặt!”

Anh ta cười nhẹ, ánh mắt sắc bén quét qua trắng nhợt, trắng nhợt đã sợ tới mức toàn thân run rẩy.

“Con mắt nào của ngươi thấy bốn vương có long dương chi phích? Đào ra, cho bốn vương nhìn một cái.”

Đặc mùi máu lửa! Muốn ói, còn nói mình không thèm đề ý! Đồ đàn ông miệng một đường tim một nẻo! Công tử trắng nhợt đã sợ tới mức quỳ xuống đất cầu xin tha thứ: “Vương gia! Vương gia! Xin người tha tội!” Hắn bắt đầu vả miệng mình thật mạnh.

Những người chung quanh cũng bị dọa đến tái mặt, sợ bị vạ lây. “Thế nào?” Anh ta đưa mắt hỏi tôi. Tôi thầm le lưỡi, hoá ra là vì muốn tôi nguôi giận.

“Quên đi, quên đi! Cắt lưỡi hắn được rồi!” Hoá ra tôi cũng thật ác độc. Anh ta thản nhiên vung tay lên, hai thị vệ bên người lập tức ra mặt. “Theo lời Bảo cách cách.”

Hai người thị vệ cao lớn kéo công tử trắng nhợt, hắn gào khóc như gặp quỷ, nước tiểu cũng muốn tràn ra, tôi bật cười: “Thôi đi, đùa mà.” Dọa hắn là đủ rồi. Anh ta gật đầu, thị vệ lập tức buông trắng nhợt. Những người chung quanh thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Bảo cách cách, vừa rồi định tìm ta? Quân gia nói cô đi tới đi lui ở cửa rất lâu?”

Giọng nói thản nhiên hơi xa cách. Tôi cắn môi, tôi không thích anh ta gọi tôi là Bảo cách cách, siêu không thích.

“Gọi tôi là Bảo Bảo!” Tôi càng muốn chinh anh ta, Bảo Bảo, ha ha, rất khả nghi.

“Bảo cách cách, có việc gì?” Anh ta vẫn thản nhiên như cũ. Tôi quay người lại, làm bộ tức giận đi ra ngoài, “‘Bảo cách cách’ tìm anh có việc gì, chúng ta lại không quen, cho nên không có việc gì!”

Anh thở dài một tiếng, giữ chặt tôi: “Bảo nhi.”

“Gọi là Bảo Bảo!” Đùa một chút.

“Bảo. . . Bảo.” Gương mặt trắng nõn hơi ửng hồng.

Ha! Không thể không bá phục năng lực xử lý nguy cơ của tôi rất mạnh, nhìn đi, quan hệ giữa tôi và anh không đổi thành địch nhân, ngược lại, ha

ha, dường như tiến thêm một bước. Tôi chủ động nhét tay mình vào tay anh: “Tìm chỗ nào yên tĩnh, tôi có rất nhiều chuyện muốn nói với anh.”

“Được.” Anh nắm tay tôi, dắt đi.

Sau ngày hôm nay, không còn ai dám nói Tiêu Dao Vương là đồng tính! Hai mấy ngày suy nghĩ, tôi rất rõ ràng, tôi và anh không thể trở thành kẻ địch, nếu kẻ thù và người yêu phải chọn một, vậy tôi sẽ theo trái tim mình, tôi muốn bắt đầu với anh.

...

Anh dẫn tôi vào một biệt uyển đẹp, thanh tịnh. Con sông uốn quanh, hoa mai sắp nở.

Đẹp quá.

“Thích không? Chỗ ở của ta.” Anh vẫn nắm tay tôi. Tay anh rất ấm.

“Nói dối!” Tôi liếc trắng mắt, “Không phải anh ở Túy Hương Lâu? Còn suýt bị Bá vương cứng rắn ngạch thượng cung!” Giọng hơi chát thì phải.

Anh cố ý lờ đi cái giọng chua lét của tôi, “Ta sợ nàng tìm không thấy, mới ở Túy Hương Lâu.”

“Không phải vì ở đó mỹ nữ rất nhiều? Nhiều đến mức anh luyện tiếc không muốn rời khỏi nắm mộ dịu dàng đó?” Tôi xiết chặt tay anh, uy hiếp. Giọng tôi giống như đang ghen ... Anh ngẩn người, hơi lảng tránh: “Bảo nhi, đừng như vậy.” Anh đã muốn định nghĩa rõ ràng vị trí của anh. Nhưng, hai mấy ngày nay. . . . Tôi rất nhớ anh. . . . Không thể tránh được trái tim mình.

“Gọi là Bảo Bảo!” Tôi dần giọng. Anh trầm mặc không nói. “Biết Bảo nhi và Bảo Bảo có cái gì khác nhau không? Một cái là cách gọi bạn bè, người đàn ông gọi Bảo nhi, vĩnh viễn chỉ có thể làm bạn của Tiết Bảo Bảo, nếu, tôi bằng lòng cho người nào đó gọi tôi bằng hai chữ Bảo Bảo mắc ói, nghĩa là. . . .”

Anh vẫn trầm mặc.

Ông trời à, tôi đã nói trắng trợn như vậy, không phải còn bắt tôi đuổi theo anh ấy chứ?

“Ngu ngốc!” Nếu không phải vì mấy chữ kẻ thù dọa tôi, tôi lại tự biến mình thành chạt vật như vậy sao? ! Tôi giật tay khỏi tay anh.

“Nàng không hối hận?” Một câu, hỏi tôi. Tôi sẽ hối hận sao? Ngay cả chính tôi cũng không biết.

“Anh sợ bị thương sao? Trái tim này có thể mãi mãi chỉ có chỗ cho một người.” Tôi đặt tay lên trái tim mình, cẩn thận hỏi. Nếu anh tổn thương, chắc chắn tôi sẽ hối hận.

“Nàng miễn cưỡng sao?” Anh lẳng lặng hỏi. Miễn cưỡng? Nghĩa là sao?

“Tôi không hiểu.”

“Đón nhận ta, nàng miễn cưỡng sao? Ta mặc kệ nàng yêu người khác, cũng không cần biết nàng yêu ta hay không yêu. Nhưng, đón nhận ta nàng cảm thấy miễn cưỡng sao? Cảm thấy phải chịu một gánh nặng sao?” Không thể, anh đừng thích tôi, vì tôi không thích anh thích tôi, tình cảm của anh làm tôi nặng nề. Tôi từng nói những lời như vậy tổn thương anh. Còn anh, nhớ kỹ không phải chuyện tổn thương, mà lại là hai chữ gánh nặng.

“Nếu tôi không phải tinh linh Hoa Chi, anh có yêu tôi không?” Tôi chỉ muốn hỏi chuyện này, tôi chỉ để ý chuyện này. Anh yêu tôi vì câu chuyện thần thoại đó, hay chỉ đơn thuần là yêu tôi.

“Chính là nàng.” Anh thật cố chấp, “Linh hồn ta có thể cảm giác được nàng.”

“Tôi không phải, tôi là Tiết Bảo Bảo, sinh ở thời đại này, lớn lên ở thời đại này, không phải đến từ ba trăm năm sau.” Tôi nói dối, bởi vì tôi bắt anh. Anh nở nụ cười, không trả lời.

Đáng giận!

-----oOo-----

Chương 15: Thử một trò chơi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi yêu! Là một người đàn ông phong kiến, cũng là một người thanh thản như thiên tiên.

Yêu đến chỉ khẽ vẩy ngón út cũng làm tôi ngọt ngào không thôi.

Mỗi ngày, tôi đều chạy đến biệt uyển, chỉ lẳng lặng ngồi nhìn anh vẽ tranh viết chữ cũng thấy ngọt ngào.

Người đàn ông hoàn hảo như vậy làm lòng tôi yếu ớt, dù tôi không hiểu gì về vẽ tranh và thư pháp, thì cũng nhìn ra được, bản lĩnh anh rất đáng hâm mộ!

Nhưng, người đàn ông này cũng quá bảo thủ, cho nên, tôi đã phạm sai lầm như vậy...

“Oa! [14] của Cố Khải Chi[15]!” Tôi vượt bức họa trên vách tường thật cẩn thận, sợ làm hỏng. Đồ cổ! Tôi từng nhìn thấy ở cố cung ~! Mặc lắm đó!

Đằng kia, người đàn ông ghen cười đến đỏ mặt, “Bảo Bảo, ta đề nghị nàng nhìn lạc khoản[16].”

Lạc khoản? Gì?

Mặt tôi chảy ra ba cái sọc đen.

Bản vẽ của Ái Tân Giác La Vân Sở.

Tôi thở phì phì, ngồi xuống, muốn quăng mặt mình luôn! Còn muốn tỏ vẻ có trình độ! Cùng lắm tôi chỉ là nông dân!

“Đừng giận, rất nhiều người cũng nhận sai.” Anh cười an ủi tôi.

“Sao anh không vẽ tranh giả mà sống!” Không tức giận mới là lạ, thật mất mặt!

“Chờ chúng ta ẩn cư, ta sẽ bán tranh chữ mà sống.” Anh cung chiều nói theo tôi.

Tôi vẫn quệt miệng.

“Không muốn, thật mất mặt!” Cho dù thật sự có một ngày phải ẩn cư, đầu tiên tôi nghĩ, Vương gia như anh mà phải bán tranh chữ kiếm sống. Chẳng có gì phù hợp.

Anh lại cười.

Tôi ôm anh, tựa đầu vào lòng anh, người đàn ông này rất ít khi chủ động với tôi, chẳng lẽ vì tôi không đủ quyền rũ? Cuối cùng lại khiến cho tôi như một kẻ háo sắc.

Ấm quá, nên chẳng muốn rời khỏi lòng anh.

“Chuyển lại đây, ở cùng nhau, được không?” Anh dịu dàng hỏi.

Ở chung? Có. Nhanh quá không!

“Ta sẽ sai hạ nhân sửa sang lại căn phòng lớn nhất ở phía đông cho nàng.”

Biết mà... Người này sao có thể nhiệt tình như vậy...

Buồn bực... Tôi đúng là háo sắc... .

“Chờ anh Vũ về, em nói với anh ấy một tiếng.” Ở chỗ đó cũng không quen.

“Hắn không phải là người tốt, đừng quá gần gũi với hắn.” Anh nghiêm mặt nói.

Gì? Ghen sao?

“Thật ra anh ta cũng đáng thương, đừng nói như vậy.”

“Tình Nhi là hắn giết.”

Lại tới nữa! Trời.

“Dựa vào đâu mà anh nói như vậy?” Thật sự là hai cái miệng chữ, “Em không nên khuyên Tình Nhi thổ lộ với anh, nếu không sẽ không. . . .” Rất áy náy với cô ấy, cuối cùng tôi quyết định dùng tư duy của một người hiện đại, không ngờ, người phong kiến có lẽ không thể chấp nhận lời khước từ.

“Không phải.” Anh lãnh đạm, “Tình Nhi không phải là tự sát, nàng ấy không phải là lần đầu tiên thổ lộ với ta, ta cũng không phải lần đầu tiên cự tuyệt nàng, nàng ấy là nữ tử ngoài mềm trong cứng, không thể tự sát. Hôm đó, ta đã kiểm tra mũi nàng, chắc chắn là nàng bị kê đơn hại chết, sau đó mới treo lên, vết dây trên cổ nàng rất mảnh, không giống như người sống treo cổ.”

Cả người tôi nổi gai, “Anh Vũ cả một đêm đều cùng tôi...”

“Móng tay của nàng ấy có dấu vết của sự giãy dụa, có vết lông vãi trên móng, so màu sắc với y phục của hắc thì như nhau.”

Tôi há hốc miệng.

“Vậy sao hôm ấy anh không nói rõ ràng?”

Mặt anh ửng hồng một cách khả nghi.

“Đừng nói với em, anh ghen nên tức điên, không thêm giải thích?” Tôi híp mắt.

Mặt anh càng đỏ hơn... .

Thật ha, hoá ra anh cũng ghen! ...

Đợi chút, hình như tôi đang nói về hung thủ! Bệnh háo sắc, cút đi!

“Nhưng thực sự là anh ta đứng với em mà!” Cho nên hung thủ phải là người khác.

“Thuốc kia, là hắc, tam thiếu Diêm bang[17] và người truyền nhân thần

bí của Dược vương vẫn hợp tác quan hệ.” Anh lãnh đạm nói.

Đoán mò!

“Ta sẽ tìm ra chứng cứ.”

“Cho nên?”

“Nàng chuyển ra, đến đây ở.”

Mục đích, ra thế.

“Được rồi, chờ anh ta về, em sẽ chuyển đến đây, ‘ở chung’ với anh!”

Anh cười cười, trong mắt mang theo sự cưng chiều vô hạn.

Dường như anh còn có gì muốn nói, rồi lại thôi.

“Còn có gì muốn nói sao?” Tôi lại dựa đầu vào lòng anh, ấm quá đi.

“Bảo Bảo, có. . . Tô Huyền Nhi, ta tìm được rồi, nàng muốn gặp không?”

Lòng tôi thất lại, không thể nào. . . . Nhân vật trong tiểu thuyết cũng có thể làm cho anh tìm ra người thật, “Gặp, đương nhiên phải gặp, em và chị Huyền Nhi đã không gặp nhiều năm.” Mắt tôi lóe lên một tia sáng, đến cũng đúng lúc, tôi muốn biết, anh thật sự thích tôi hay vì một câu chuyện xưa!

“Ta sẽ cho gọi.” Anh cười nói, trong mắt không có gì là dò xét hay hoài nghi.

“Chị Huyền Nhi vài năm nay có khoẻ không?” Tôi chỉ có thể bắt chước nữ diễn viên đoạt Oscar, vào vai thật tốt.

“Nghe nói trước đêm cô ấy lập gia đình, ba huynh đệ nhà họ Thạch chết một cách kỳ lạ, mọi người đều nói cô ấy có mệnh sát phu, có lẽ là không được tốt!” Anh dường như sợ tôi khổ sở, nói rất e dè.

Tôi chỉ có thể làm nhéo tay, rơi vài giọt nước mắt thương cảm...

Mỹ nhân, thật sự là mỹ nhân, mi như khói, không điểm mà dài; môi như anh đào, không vẽ mà thắm; như như tuyết, trong trắng lộ sắc hồng, vô cùng mịn màng.

Sao anh chỉ khẽ phát tay, đã tìm ra một mỹ nhân tuyệt thế.

”Chị Huyền Nhi, chị hại Bảo nhi lo chết mất!” Tôi vội vàng nhào qua, cố sống cố chết ôm chặt Tô Huyền Nhi, nén giọng để chỉ mình cô ta nghe được: “Giúp tôi diễn vở kịch này, xong việc, một vạn lượng bạc, không ít một xu!” Một vạn lượng bạc hẳn phải là tất cả! Đủ cho một gia đình bình thường mấy chục miệng người ăn uống cả đời !

“Bảo muội muội, tỷ tỷ cũng nhớ muội muốn chết!” Bề ngoài Tô Huyền Nhi yếu đến gió thổi cũng bay, nhưng cũng thông minh, khéo xoay chuyển, phối hợp rất khá, tôi thích.

Hai người chúng tôi cứ như vậy một bên nước mũi một bên nước mắt, giả điên diễn trò.

Vân Sở cười cười, “Ta ra ngoài trước, hai người chậm rãi hàn huyên.”

Anh vừa đi ra, hai kẻ đang ôm chặt chúng tôi lập tức lạnh lùng tách ra.

“Bảo cách cách, thật sự cho ta một vạn lượng bạc?” Ánh mắt yếu ớt động lòng người của cô ta nhìn tôi.

Tôi cười lớn: “Đương nhiên! Có điều, trò chơi mới chỉ bắt đầu...”

Tôi phải tự biên tự diễn một vở kịch! Tôi sẽ dạy những bài hát của thế kỷ 21 cho cô ta, tôi sẽ nói những chuyện của thế kỷ 21 cho cô ta, tôi sẽ dạy cô ta cách ăn nói của người hiện đại thế kỷ 21.

Tôi muốn nhìn, ha ha, bạn trai tôi tiếp chiêu thế nào!

Trò hay bắt đầu

Tôi để Tô Huyền Nhi vào biệt uyển của Vân Sở, tiếp theo, ha ha, là...

Đương nhiên, tôi muốn ở gần quan sát...

Tô Huyền Nhi thật lợi hại!

Tôi mào đầu: “Chị Huyền Nhi, chị nói với Vương gia về những chuyện của thế giới chị đi.”

Cô ta bắt đầu dùng giọng nói như chim hoàng oanh động lòng người “giảng giải” về đèn điện, ô tô, máy tính, máy bay... .

“Cô nói giống như xe ngựa nhưng không cần ngựa, lại chạy nhanh hơn so với xe ngựa?”

“Đúng vậy, Vương gia, nó gọi là ô tô, chỉ cần một giờ có thể đi được 100 km.”

Vân Sở cười cười, ánh mắt như không hề chăm chú vào mặt cô ta.

“Vương gia, có một thứ gọi là máy bay còn nhanh hơn, có thể bay trên trời, một giờ đi hơn một ngàn km.”

“Ba trăm năm sau, quả nhiên phát triển rất nhanh.” Anh vẫn bình tĩnh như cũ, không hề sửng sốt hay ngạc nhiên, phong thái thật... làm người ta phải say mê.

“Ta có một viên dạ minh châu.” Anh gọi quản gia bưng tới một hộp gấm, bên trong hộp gấm, ánh sáng dạ minh châu bắn ra bốn phía: “Huyền Nhi cô nương có lẽ ở thời này không quen dùng đèn dầu, dạ minh châu này cho cô, thay thế đèn điện ở thời của cô.”

Tô Huyền Nhi vừa mừng vừa sợ, nhận dạ minh châu, run run quỳ xuống: “Tạ Vương gia! Tạ Vương gia!”

“Gọi ta là Vân Sở, ở thời của cô không còn chế độ quân vương, gọi người khác là Vương gia nhất định không được tự nhiên.” Anh thản nhiên nâng cô ta dậy.

“Vân Sở. . . .” Ánh mắt cô ta lóe ra một tia sáng khác thường.

“Vương Gia và chị Huyền Nhi thật đúng là hợp ý, lễ gặp mặt cũng thật ‘lớn’, hèn gì Ninh Huyền chân nhân nói, người trong lòng Vương gia đến từ ba trăm năm sau.” Tôi lạnh lạnh nói.

Quà thật lớn mà, từ đó đến giờ ngay một miếng trôn châu cũng không cho tôi, một lần gặp người ta lại đưa cả một viên dạ minh châu vô giá!

Tô Huyền Nhi ngượng ngùng cúi đầu.

Nóng, quá nóng.

Sắc mặt của tôi chắc chắn rất khó coi.

“Huyền Nhi cô nương, cô đi nghỉ đi. Ta mệt rồi.” Mặt anh không đổi, ra lệnh đuổi khách.

“Vâng, Vân Sở. . . Đại ca.”

Mặt tôi chảy ra ba cái sọc đen.

Tôi đột ngột đứng lên: “Tôi cũng đi đây!”

“Bảo Bảo!” Giọng anh hơi gấp gáp.

Tôi không thềm để ý, đẩy cửa bỏ đi.

Tôi rất tức giận! Nhưng tôi muốn nhìn xem, tảng đá tôi dời có thể đập trúng chân mình không!

Tôi tức giận dọn dẹp đồ đạc, không thể chờ Hiên Viên Vũ trở lại, tôi muốn chuyển đến biệt uyển! Lập tức!

Một cánh tay mạnh mẽ siết cổ tay tôi: “Bác gái nói nàng phải đi? !” Giọng lạnh như băng tuyết.

“Anh Vũ, anh đã trở lại? Thật tốt quá, tôi cũng muốn nói chuyện này với anh.” Tiễn thể nhấn với anh ta luôn, không quá lễ độ, gặp mặt rồi tạm biệt luôn, vừa đúng.

“Vì sao phải đi? Đi đâu?” Mắt anh ta sắc bén như chim ưng đảo nhanh.

“Tôi gặp Vân Sở rồi, tôi chuyển đến chỗ anh ấy.” Tôi nói thật để chia tay.

“Ta đã nghe nói rồi, thê tử chưa cưới của Hiên Viên Vũ ở tửu lâu cùng Tiêu Dao Vương dây dưa không rõ.” Anh ta hừ lạnh.

Tôi nghiêm mặt: “Anh Vũ, tôi không phản đối không có nghĩa là đồng ý, tới bây giờ tôi không định làm vợ anh, tôi vẫn muốn làm bạn bè với anh.”

Mặt anh ta lạnh hơn, “Nàng không thích ta, vì sao lại đối xử với ta tốt như vậy? Nàng không thích ta, vì sao lấy thân bảo vệ cho ta?”

“Bởi vì tôi là bạn anh, tôi nói rồi, tôi sẽ lấy danh nghĩa bạn bè mãi mãi bảo vệ anh.”

“Bằng hữu. . . . Ta nghĩ, ta hơi nóng vội.” Ánh mắt anh ta dịu đi, dường như đang cố gắng điều chỉnh lại cử chỉ.

“Anh Vũ, tôi không thích chỗ này, tôi muốn chuyển đi chỗ khác.” Đây quả thật cũng là một nguyên nhân.

“Không ai thích cái nơi lạnh như băng này.” Anh ta lạnh lùng cười nhạo, “Nhưng, ta hỏi nàng, nàng và Tiêu Dao Vương là quan hệ gì?”

Anh ta đang đợi tôi trả lời, nếu không có đáp án như ý, có lẽ anh ta sẽ không để tôi đi: “Bạn trai, anh ấy là bạn trai của tôi.” Tôi rộng rãi thừa nhận, dù sao người thời này cũng không biết bạn trai nghĩa là gì.

Quả nhiên, anh ta nghĩ bạn trai và bạn bè là như nhau .

“Được, ta sẽ đến thăm nàng.”

Cứ như vậy, tôi thoải mái chuyển đi.

-----oOo-----

Chương 16: Gặp nguy hiểm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Một gói hành lý rất lớn ném thật mạnh trước mặt anh, một miệng trà thiếu chút nữa phun ra hết.

“Anh chuẩn bị phòng nào cho em?” Cái phòng lớn nhất trong truyền thuyết đã để cho Tô Huyền Nhi, tuy rằng đó là ý tôi, nhưng anh cũng không phản đối tiếng nào làm tôi rất khó chịu.

“Tùy nàng, thích phòng nào thì nàng ở phòng đó.” Anh trả lời dè dặt.

“Vậy để em vào phòng người hầu.” Tôi cố ý nói.

Anh nở nụ cười, “Bảo Bảo, nàng tức giận cái gì?” Chết tiệt, hai chữ Bảo Bảo, sao anh có thể gọi một cách say lòng người như vậy.

“Người ta được một viên dạ minh châu lớn như vậy, em ngay cả một mảnh nhỏ cũng không có, người ta ở phòng lớn nhất, em đương nhiên chỉ được phòng nhỏ nhất!” Tôi khoát tay cường điệu.

Anh cười như có vẻ rất vui, “Ghen?”

“Ăn đầu quỷ nhà anh đi!” Chết cũng không thừa nhận!

Anh chiều chuộng ôm tôi đặt lên đùi, đối với sự thân mật hiếm thấy này, tôi thật không có dũng khí mà cự tuyệt, tôi dường như. . . . Còn vui khi anh. . . . Chủ động một chút. . . .

“Ôm em cái gì, ôm người yêu tới từ ba trăm năm sau của anh đi! . . .” Miệng tôi vẫn không tha.

Anh hôn tôi, hôn ngay cái miệng đang lảm nhảm của tôi. Nụ hôn hoàn toàn trái ngược với nụ hôn đêm ấy. Vừa nồng nàn lại mãnh liệt, không phải chỉ môi chạm môi, mà là xâm nhập thăm dò...

Hôn cho đến khi hít thở không xong, tôi nằm trong lòng anh thở dốc, thật là mất mặt, toàn thân như nhũn ra, không có một chút sức lực, cái hôn thật rung động, khiến tim tôi đập sóng, phập phồng, mãnh liệt không thôi.

Xấu hổ quá, lúc này tôi cũng quá nhiệt tình mà...

Tôi vui khuôn mặt nóng rực vào lòng anh.

“Một viên dạ minh châu, đổi lấy phản ứng này của nàng, giá trị.” Giọng đàn ông chậm rãi, du dương vang lên.

Không thể nào? ! Tôi trúng kế!

“Ai nói em ghen? !”

Phản ứng với tiếng cười của anh, thiếu chút nữa tôi muốn cắn lưỡi, không phải là giấu đầu lòi đuôi sao? !

“Anh định kiểm tra em cái gì?” Là tôi hành động rất khờ khạo, hay là anh rất thông minh, buồn bực!

“Không có! Chị Huyền Nhi mới là người xuyên tạc thời này, nếu thật sự có thử thách, em chỉ muốn biết, câu chuyện đó quan trọng hay em quan trọng.” Tôi yếu ớt nói, bởi vì trừ câu đầu tiên hơi luống cuống, những gì còn lại đều là những cảm xúc chân thật, cho nên, về mặt tôi thật sự bị ai.

Anh nắm chặt hai tay, vui mặt anh vào vai tôi, một hồi lâu, anh thở dài một tiếng, sâu thẳm như không thể nghe thấy, “Bảo Bảo, vì sao nàng vẫn không tin tưởng ta?”

... .

Bởi vì bất an, cho nên không tin tưởng.

Bởi vì từng yêu nhiều như vậy, cho nên không tin bây giờ lại có thể chạm tay vào.

Bởi vì từng mất đi, cho nên mới sợ hãi khi có được.

Sao tôi có thể không sợ? Sao tôi có thể không bất an?

Sáng sớm, tôi bị một giọng hát dịu dàng đánh thức.

Khi tôi đi qua hành lang dài, Tô Huyền Nhi như một thiên sứ vô tình bay xuống nhân gian, đứng trong tuyết, hoa mai rực rỡ như càng tôn thêm dung nhan xinh đẹp vô song của cô ta, cô ta ngọt ngào cười, tiếng hát du dương...

“Ngày đêm khiến anh mê muội, thời khắc khiến anh lo lắng, nhớ nhưng cũng chỉ dư thừa

Đã là từng trải, cho dù mọi cách dày vò, cuối cùng vẫn thấy anh tốt nhất

Không thể tránh những mưa gió bên ngoài, trong lòng nhớ anh, chỉ muốn cùng anh một chỗ

Em muốn anh thấy quyết tâm của em, tin tưởng tình yêu của em, hiểu được tình yêu em dành cho anh

Chỉ chớp mắt, thanh xuân như mộng, năm tháng như trôi đưa không quay đầu lại, mà em hoàn toàn không giữ được

Trời biết, khi nào thì nơi nào vì sao lại chia tay, chỉ cần có thể yêu sẽ yêu cho đủ

Em muốn bay qua xuân hạ thu đông, bay qua thiên sơn vạn thủy, cho anh say không tỉnh

Em muốn mỗi ngày cùng anh đối rượu, hàng đêm ôm anh đi vào giấc ngủ, mộng qua hết cũng không về

Em muốn bay qua xuân hạ thu đông, bay qua thiên sơn vạn thủy, bảo vệ cho anh của em

Em muốn mỗi ngày cùng anh đối rượu, mỗi đêm ôm anh vào giấc ngủ, muốn cả đời yêu anh trăm ngàn lần”[18]

...

Người như tiếng, quá đẹp, quá tuyệt vời, < cả đời yêu anh trăm ngàn lần > , giọng hát quyến rũ, tươi cười mê hoặc, liên từ cũng như vậy mê người...

Tôi phiền muộn...

Trời mưa sao? Một giọt nước mắt lạc lững... Đơn giản là vì anh nhìn cô ta cười lạnh nhạt... .

Tôi không tin vào tình yêu, thật sự không tin, không tin mình lại có thể yêu người khác, cũng không tin, người khác có thể bất chấp mà yêu tôi...

Tiếng vỗ tay tán thưởng.

Tôi nhanh chóng quệt nước mắt.

“Hoàng. . . Tứ ca, sao huynh lại tới đây?”

Hoá ra người vỗ tay không phải Vân Sở, tôi cố khiến tâm trạng mình khá hơn.

Tiêu Dao Vương thật có phúc khí, được hai mỹ nhân làm bạn.” Một người đàn ông áo lam nhìn thẳng về phía tôi – áo đơn bạc đứng ở hành lang.

Tôi cười cười, khom người hành lễ.

Vân Sở đưa mắt, thấy tôi, ánh mắt anh hơi lóe lên sự kinh ngạc, lập tức lộ vẻ giận dữ.

Chưa đứng thẳng lên, một chiếc áo khoác ngoài như từ trên trời rơi xuống, trùm kín cơ thể tôi. Bóng áo trắng đã chắn trước mặt tôi, giọng nói thản nhiên ân cần thăm hỏi: “Tứ ca, thật không ngờ, sao huynh lại đến Giang Nam?”

Càn Long cười vui vẻ, “Nghe nói có người lừa gạt nữ nhi bảo bối nhà Cung Thân Vương xuống Giang Nam, ta cũng đến giúp vui.”

“Quá nghiêm trọng rồi, chỉ là kết bạn tìm người.” Anh trả lời không kiêu

không nịnh, ngăn tôi không lộ ra phía trước.

“Tìm được rồi?”

“Đây là Huyền Nhi cô nương, là tỷ muội thân của Bảo cách cách.”

Càn Long không bị anh dẫn dắt, vẫn nhìn chăm chăm vào tôi như cũ, tôi không cảm thấy một chút cảm giác chiếm hữu, bởi vì ánh mắt anh ta có ý trên tức.

” Bảo cách cách, nhiều ngày không gặp, càng ngày càng quyến rũ, có hứng thú vào cung làm phi tử của trẫm không?”

“Tứ ca, xin tự trọng!” Cả người Vân Sở cứng nhắc.

Ngốc! Người ta lừa anh thôi!

” Bảo cách cách, suy nghĩ cho kỹ nhé.”

“Nhất định, nhất định!” Tôi cười gượng.

Người đàn ông đứng trước tôi càng căng cứng.

Tô Huyền Nhi ở phía xa, đứng đó, ánh mắt thăm dò mà có vẻ toại nguyện... .

Ánh mắt cô ta có quá nhiều ý tứ, tôi không hiểu... .

Đi chơi với hoàng đế du lịch thật sự vô vị! Vân Sở bố trí một số lớn hộ vệ ở những chỗ tối bảo vệ anh ta, làm hại tôi lúc nào cũng thấy như có mấy chục con mắt đang nhìn chăm chăm vào mình, rợn hết da gà.

Vậy mà « gã » hoàng đế này nhân nhả tự tại, một nửa ý thức về nguy hiểm cũng không có. Hôm nay chui vào phố xá náo nhiệt, ngày mai đi dạo danh lam thắng cảnh. Rảnh rồi thì chọc ghẹo tôi, hại tôi bị Vân Sở một tác không rời đi theo, chỉ sợ không chú ý, tôi lập tức chịu cảnh “tay heo muối mặn” .

Hôm nay, Càn long có hứng thú, nói muốn đi săn, còn chỉ định tôi làm mỹ nữ đồng hành.

“Tứ ca, trở lại kinh thành hãy săn bắn đi!” Vân Sở khuyên, bởi vì phạm vi săn bắn cần bảo vệ quá lớn, lại không thể trưng bả bảo vệ.

Đương nhiên, Càn long một câu “Không”, mọi người chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo...

Vân Sở mặt mày nhăn tít, trước khi xuất phát đưa cho tôi một chiếc áo vàng: “Bảo Bảo, đây là nhuyễn bối giáp Thái Thượng Hoàng ngự ban, mỗi vị hoàng tử đều có một cái lưu truyền nhiều đời tới nay, nàng mặc nó trong nội sam.”

“Nhuyễn bối giáp? ! Nhuyễn bối giáp trong truyền thuyết mà « đao thương bất nhập »[19]?” Hai mắt tôi sáng lên, đây là món đồ mà bao nhiêu kiếm khách trong tiểu thuyết kiếm hiệp tha thiết ước mơ.

Anh cười khỏ, “Thế gian này nào có vật nào mà đao thương bất nhập.”

“Vây cho em làm gì! Không mặc!” Còn bảo nhiều đời lưu truyền, đúng là nhụt chí.

“Tuy không thể bảo vệ em hoàn toàn, nhưng chắc chắn có thể khiến “lỡ mà” giảm xuống thấp nhất. Mặc vào!” Anh không cho tôi cự tuyệt.

Tôi chỉ có thể quệt miệng mặc vào .

Nhưng, nếu tôi biết, chuyện sẽ như vậy, nhuyễn bối giáp đó, tôi nhất định bắt anh mặc vào...

Một đám áo đen võ nghệ kinh người vây quanh chúng tôi.

“Cầu hoàng đế, nạp mệnh đi!” Một tiếng quát chói tai.

“Là Thiên Địa hội[20]!” Vân Sở xông lên che, để tôi và Càn Long ở phía

sau.

“Hừ, loạn thần tặc tử.” Càn Long cũng thật là bình tĩnh.

Tôi nôn nóng dậm chân, chúng tôi chỉ có ba người, đám người bảo vệ bình thường biến đi đâu rồi?

Trong lúc “mặc niệm”, lặng yên không tiếng động, những người phía chúng tôi cũng vây quanh bọn họ.

Hai bên chém giết, Vân Sở đứng ở trước mặt chúng tôi, vững vàng bảo vệ.

Tôi vô cùng căng thẳng, còn Càn Long lại nhàn nhã như không, thiếu chút nữa ngồi trên mặt đất cắn hạt dưa.

Hai bên bắt đầu đánh vào vị trí trung tâm, Vân Sở đã giao đấu với bọn họ, tàn sát khốc liệt nổi lên bốn phía, trong lúc trong lòng đang run sợ, Càn Long chết tiệt lại lạnh lùng mở miệng, “Đệ đánh mệt rồi nhớ nói một tiếng, đến lượt ta lên sân khấu!”

Té xỉu, cũng không phải đá bóng!

Vân Sở bị một gã áo đen bám sát, hắn như có thù sâu oán nặng với anh, từng chiêu như muốn lấy mạng, tôi kinh hãi, cố lấy dũng khí kêu to: “Ái Tân Giác La Vân Sở, nếu anh bị thương, đừng mong em sẽ lại để ý đến anh! Đừng hy vọng lại làm bạn trai em!”

Cổ vũ lại uy hiếp ~ nam chính không phải sẽ càng dũng mãnh vô cùng sao? Nhưng hình như hiệu quả không tốt, ngược lại, gã áo đen nghe xong, càng tấn công ào ạt, ác độc...

Một tên áo đen khác đảo qua phủ Hoàng Long[21], đâm tới Càn Long, Càn Long như cá chạch, tránh đến tránh lui, lúc thấy lúc không.

Một đám bảo vệ áp về phía Càn Long, gã kia không thể ra tay, mắt hấn quắc lên hung ác, giọng nói trầm thấp vang dội, “Bảo cách cách, đi tìm chết đi!”

Tôi như bị kéo bay lên, gã đã ép đến vách núi đen. Thân thể lơ lửng

trong không trung, lại không có cảm giác đau đớn, hẳn là vì có nhuyễn bối giáp bảo vệ.

“Bảo Bảo! ~” Tiếng kêu hoảng sợ của Vân Sở...

Tôi trợn trừng hai mắt, như bướm, bay về phía vách núi đen, vậy mà không có một chút e ngại...

Nhưng, rất nhanh, tôi đã e ngại ...

Tên áo đen đang dây dưa với Vân Sở tung một kiếm liễu mạng về phía anh, máu rơi, máu khắp nơi... Ánh mắt gã áo đen thoáng khờ nhìn về phía tôi, ánh mắt rất quen thuộc, rất quen thuộc...

Không được...

Tôi rơi vào một cái ôm ướt sũng, chúng tôi cùng nhau rơi xuống vực sâu...

-----oOo-----

Chương 17: Mãi mãi đừng bỏ rơi tôi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi chết sao?

Không chết. Tôi bị tiếng chim kêu đánh thức.

Vì sao rơi xuống núi luôn không chết? Tiểu thuyết là như vậy, tivi là như vậy, ngay cả cuộc sống thật cũng như vậy! Ai! ~

Tôi sờ khắp người, toàn thân ngoại trừ hơi đau nhức và trầy da, một vết thương nặng cũng không có.

Nhìn về phía vách núi, cao quá! Cao muốn hù chết người! Tôi thật là lợi hại, vậy mà cũng không bị thương!

Đợi chút! Dường như trước khi rơi, có ai đó ôm lấy cơ thể tôi, như điều

hầu bảo vệ con, ôm chặt tôi, bảo vệ tôi, chúng tôi đập vào một tảng đá nhọn, người đó đỡ trọn...

Tôi nhớ rõ mùi hương tươi mát kia, tôi thường gục trong đó làm nũng...

Vân Sở!

Hai chữ đó đập vào ý thức của tôi, phút chốc tôi cứng đờ, tôi nhớ rõ cái ôm ướt sũng kia. . . . Tôi – cứng nhắc như một người máy chậm chậm nhìn xuống y phục của mình. . . . Toàn là máu. . . . Không phải máu tôi...

Anh ở đâu? !

Tôi như người điên, tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng thấy anh, ở cách tôi mười thước.

Tôi không thể tin, mở to hai mắt nhìn, run rẩy, bưng kín miệng mình, cố kìm tiếng nức nở, nhưng không ngăn được nước mắt.

Đó là anh sao? Trên y phục trắng như mây là từng mảng máu đỏ, từng mảng từng mảng, như hoa hồng rực rỡ nở rộ trong mộ tuyết...

Màu đỏ không phù hợp với anh, anh chỉ thích hợp với màu trắng thanh nhã phiêu dật...

Từng bước một, tôi đi về phía anh, run run ngồi xổm xuống.

“Vân. . .” Tay tôi run rẩy giữa lưng chừng, tôi thậm chí không dám chạm vào anh, tôi sợ. . . . Đụng đến thân thể sẽ là rét lạnh Anh như vậy, dường như đã không còn hơi thở... Ngực cũng không phập phồng vì hô hấp ...

Máu Rơi, rơi không ngừng. . . . Máu cũ đã đông lại. . . . Máu mới còn rỉ từng giọt...

Đã rất nhiều năm về trước, tôi cũng từng nhìn thấy máu chảy nhiều như vậy... Cha tôi... Người mắc vào bánh xe... .

Không được. . . . Trời đã cướp của tôi quá nhiều người tôi yêu quý...

Không được cướp thêm anh...

“Không được chết. . . . Vân. . . .” Đáp lại lời, vẫn chỉ có yên tĩnh...

“A, a! ~” Tôi hét, chói tai, như một con thú bị thương.

... Giọng tôi đã khàn đặc, thế giới quanh tôi vì anh mà đã sụp đổ.

...

Vì sao cuối cùng tôi vẫn không thể giữ được người tôi yêu?

...

Ngay cả anh, cũng... .

Không! ...

...

“... Âm ỹ quá. . . .” Giọng nói nhẹ như hơi thở truyền đến, ngăn tiếng hét của tôi.

Tôi ngây ngẩn cả người, sợ mình nghe lầm .

Tôi vội vàng cúi xuống người anh, lông mi thật dài khẽ run rẩy.

Anh còn sống! Không bỏ tôi lại! Không đẩy tôi ra!

“Anh giả chết gạt em! Đồ vô lại này! Đồ vô lại này!” Nước mắt lại tràn như suối, không biết là vì tức giận quá, hay là vui sướng quá.

“Ta vừa tỉnh. . . Bị nàng đánh thức.” Giọng nói yếu ớt hơi bất đắc dĩ.

Không có tâm trạng tranh cãi, tôi vội vàng nâng anh dậy, phát hiện vết thương do kiếm vẫn còn không ngừng chảy máu, tôi vội vàng áo choàng, định cởi áo khoác, định xé thành từng mảnh, lại phát hiện áo khoác đầy bùn, nếu cứ như vậy quần vào vết thương, chắc chắn là bị nhiễm trùng.

Tôi không chút do dự, cởi áo khoác và áo trong, chỉ còn lại cái yếm, nhìn

lại rồi mặc vào áo khoác, tôi chỉ còn cái yếm, tôi giật áo trong, gấp thành một miếng băng dài.

“Bảo Bảo, mặc y phục vào trước đi, rất lạnh.” Anh nói yếu ớt.

“Câm miệng! Muốn nói gì nói sau, em khâu miệng anh lại bây giờ!” Tác phong bạn gái đã man vào lúc này hoàn toàn chiếm ưu thế.

Anh còn muốn nói, bị ánh mắt hung tợn của tôi nuốt trở lại.

Tôi băng vết thương trên người anh từng vòng cẩn thận, cho đến khi miệng vết thương không còn rỉ máu.

Tôi thở phào nhẹ nhõm một hơi dài, buông lỏng đầu óc mới phát hiện, mùa đông lạnh lẽo, chỉ một cái yếm sẽ không phải lạnh bình thường, lạnh đến mức da gà dựng đứng, còn nữa. . . . Yếm mỏng quá, hai đỉnh “bộ ngực”... có thể nhìn thấy rõ ràng...

Mặt tôi bùm một cái, bưng đỏ, vẻ xấu hổ đã lộ trên mặt anh từ sớm.

“Vội quá, nên em. . . . Em. . . .” Tôi vừa mặc áo khoác, vừa luống cuống nói.

“Ta rất vui.” Anh biểu lộ một gương mặt khác, khóe miệng hơi giương lên, rất “gợi cảm”.

“Có cái gì mà vui, thiếu chút nữa là anh chết rồi đó!” Tôi đã ăn mặc chỉnh tề, chụp mặt anh, tức giận nói, “Anh biết không? Biết lúc này em sợ hãi thế nào không? !”

“Cho nên ta rất vui.” Anh nhìn thẳng vào tôi, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt cũng rất dịu dàng.

“Thiếu chút nữa là chết, bỏ em một mình, có cái gì mà vui? !” Tôi tức quá, vừa rồi đau buồn đến mức tim muốn nhảy ra ngoài, người này lại còn nói rất vui!

“Anh biết không? Em rất sợ máu... Em sợ anh cũng như ba em... Chết. . . Không cần em. . . .” Sương mù trong mắt lại nổi lên.

Anh nâng cánh tay yếu ớt, nhẹ nhàng lau nước mắt tôi, khẽ hỏi, “Ba là ai?”

Tôi đã nói chữ “ba”, trò chơi của tôi chỉ mới mở màn, tôi đã tự lộ dấu vết, có điều, hôm nay, tôi thật sự không có tâm trạng đùa với anh.

“Nếu em không phải tinh linh Hoa Chi, anh có còn thích em không?” Tôi không trả lời câu hỏi của anh, lại hỏi ngược lại anh.

Anh nói, “Lòng ta trống rỗng, là nàng lấp đầy, cho nên ta nghĩ là nàng, không phải vì ta cho rằng nàng là tinh linh Hoa Chi mới thích nàng.”

“Ô. . . Huyền Nhi, anh thích cô ấy sao?” Tôi mở miệng thật khó khăn.

Anh nở nụ cười, mi cũng cười, khóe miệng càng giương lên: “Nàng không tin ta, cho nên ta cố ý đưa nàng ấy dạn dĩ.”

“Cô ấy đến từ ba trăm năm sau, là người yêu định mệnh của anh.”

“Thì thế nào? Ta yêu nàng.”

Tôi đỏ mặt, xấu hổ cúi đầu, lại một câu lạnh lùng truyền đến: “Còn nữa, đừng lộ vẻ ghen tuông, nếu muốn tìm người diễn trò, nên biết phối hợp một chút.”

Tôi bĩu môi, biết mà, lừa anh không dễ dàng chút nào.

“Nàng không có cảm giác an toàn, vì sao? Nàng định thử ta, lại sợ ta buông nàng ra.”

Nhất châm kiến huyết.

Không lãng mạn chút nào ~ ô ~ ô ~

Tôi không muốn nói với anh, bởi vì tôi đã yêu anh, nghĩ đến anh rất nhiều, nghĩ đến anh rất sâu sắc.

Tôi tựa vào vai anh, hơi thở ấm áp vây quanh hơi thở của tôi, cho tôi sức mạnh.

Tôi muốn nói với anh những chuyện ngày xưa của tôi... .

“Em từng có một gia đình hạnh phúc, trong nhà không có nhiều tiền, nhưng rất ấm áp, năm tuổi, có một ngày, ba nắm tay em, em muốn ăn kem, ba chạy đi mua. Cứ như vậy. Bị một chiếc ô tô. Cán chết, rất nhiều máu. Em khóc thế nào. Gọi ba thế nào. Ba cũng không phản ứng...”

Nhớ lại nỗi đau làm cho mặt tôi tái nhợt, anh đau lòng nắm chặt tay tôi, “Bảo Bảo, đừng nói nữa, chuyện không vui thì đừng có nhớ.”

“Không, em muốn nói với anh, em muốn anh biết, muốn đặt anh vào cuộc sống của em.” Tôi cười yếu ớt, kiên cường nhìn anh.

“Ba cứ như vậy mà qua đời. Mẹ. Quên nói với anh, ba giống như A Mã của các anh, mẹ là Ngạch Nương. Mẹ là người nội trợ, trong nhà chỉ dựa vào ba, ba qua đời, cuộc sống của mẹ và em như mềm như bánh, một ngày, mẹ đưa em đến cô nhi viện rồi đi. Mẹ vứt bỏ em.”

“Ở trong cô nhi viện rất buồn chán, tuy rằng có thể ăn no, mặc ấm, nhưng sinh hoạt mỗi ngày như sống trong băng, rất nhiều người chờ được yêu thương, lại không ai yêu thương, cái cảm giác đó, rất khó chịu, thật sự rất khó chịu, cứ một khoảng thời gian, sẽ có một cặp vợ chồng không có con lại nhận nuôi một đứa trẻ, tất cả những đứa trẻ như bọn em đều bày ra những chiếc mặt nạ dễ thương nhất, hiền lành nhất, hy vọng mình trở thành người may mắn, có thể rời khỏi đó, nhưng mà, ai lại thích một đứa trẻ như em, đã lớn, đã có được trí nhớ của một đứa trẻ con? Em ở đó đợi hơn một năm, quả thực là một cơn ác mộng... Ác mộng về sự tranh đoạt và cầu mong được yêu thương...”

“Đến khi em 7 tuổi, một đôi vợ chồng quần áo diêm dúa, mang theo một đứa trẻ bướng bỉnh khoảng 11 tuổi, đến cô nhi viện chọn con gái nuôi, em đã không ôm hy vọng gì, không ngờ, cậu bé ấy vừa nhìn thấy em thì đã yêu cầu di dưỡng anh ấy nhận em, anh ấy nói em đáng yêu, vừa nhìn chỉ biết không phải loại con nít tinh ranh. Anh ấy là trưởng nam duy nhất của gia tộc, là con cưng của ông trời, không ai không chiều anh ấy, không nghe anh ấy, vì thế, em được nhận nuôi.” Nhớ lại anh ấy, mắt tôi toát ra vẻ dịu dàng chưa từng có.

“Đó là người trong lòng nàng?” Vân Sở dịu dàng hỏi.

“Ừ.” Tôi gật đầu.

“Đột nhiên đưa vào nhà giàu có, bungalow, bất lực, sợ mình làm không tốt, sợ mình bị người ta ghét bỏ, may mắn có anh ấy bảo vệ, tám tuổi, cha mẹ nuôi qua đời, không có anh ấy, em đã bị đuổi về cô nhi viện. Mà anh ấy vì bảo vệ em, từ một đứa trẻ bướng bỉnh, càng ngày càng trưởng thành. Anh ấy luôn nói, anh ấy phải mạnh mẽ mới có thể bảo vệ em... Nhưng anh ấy... Lại không bảo vệ được chính mình. . . . Ngốc...” Tim đau xót, mũi cũng xót.

Chuyện tiếp theo, tôi không muốn nói thêm, Vân Sở trầm mặc, cũng không hỏi.

Anh hỏi, “Bảo Bảo, sau này em có đi tìm người sinh ra em không?”

“Không có!” Tôi lắc đầu, kiên quyết, “Em sẽ không đi tìm người đã vứt bỏ em.”

“Có lẽ bà ấy cũng có nỗi khổ riêng, một nữ nhân nuôi một đứa trẻ nói thì dễ hơn làm? Cũng có thể vì muốn tốt cho em, mới bỏ em ở đó.”

“Bà ấy nghĩ, còn em thì sao? Em chỉ muốn có tình yêu, dù ăn không đủ no mặc không đủ ấm cũng không sao.” Tôi cười ảm đạm, “Lúc này, em cũng nghĩ anh không cần em ...”

“Không đâu, Bảo Bảo!” Anh nắm chặt tay tôi, truyền sự ấm áp vào tôi.

“Đồng ý với em, anh sẽ không bỏ rơi em, được không?” Tôi nhìn anh cầu khẩn.

“Ta đồng ý.” Anh trả lời chắc chắn.

“Vân, nếu có một ngày, cả anh cũng bỏ rơi em, như vậy... Em cũng... Vĩnh viễn không đi tìm anh...”

Tôi nói xa xăm...

-----oOo-----

Chương 18: Ứng hôn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dựa theo nội dung của tiểu thuyết kiếm hiệp, trong tình thế này, nhân vật chính nam và nữ sẽ tích cực tìm kiếm lối ra, tốt nhất là nam nhân vật chính dùng tấm lưng rộng lớn công nữ nhân vật chính, bọn họ tìm rồi tìm, trải qua bao nhiêu gian khổ, cuối cùng tìm được một chốn bình an tiên cảnh, cho nên rời xa thế sự... Nam cày nữ dệt... Đương nhiên, dựa vào công phu của nam chính, trên cơ bản là một chưởng đánh vào nước, có thể nổi lên trăm con cá chết... Lương thực có thể rầm rầm từ trên trời rơi xuống... Nữ chính chỉ cần phụ trách xinh đẹp kiều diễm là được...

Ha ha ha!

Ba sọc đen phân cách ~

Bây giờ chỉ có một câu: Một chết đi được, ngồi tại chỗ bất động, nam chính phải dựa vào vai tôi chìm vào giấc ngủ, hại tôi chỉ có thể bấu môi, chờ anh tỉnh ngủ, lại tiến hành những tình tiết kích tình cuộn cuộn như những câu chuyện tình lãng xưa lắc...

Nhưng, sự thật cuộc sống luôn là... .

“Vương gia. . . . Bảo cách cách. . . .”

“Vương gia...”

Mấy trăm quan binh và mấy chục thị vệ thân cận dưới quyền anh giống trống khua chiêng tìm kiếm chúng tôi.

...

Sự lãng mạn của tôi đi chung đường với trải qua nguy hiểm, mới chạm phải một mối lửa, đã bị sự thật vô tình tiêu diệt! Ô hô ~

...

Bị thương ở đầu, hai ngày sau đó có lẽ vì mất máu quá nhiều, anh chỉ ngây ngốc ngủ say, không phát sốt không mồ hôi lạnh, làm tôi phát hoảng, may là thầy thuốc nói thân thể anh khoẻ mạnh, có lẽ sẽ không sao.

Càn Long xảy ra chuyện này, không thể không hỏi cung trước thời gian dự định, trước khi đi, anh ta nhìn tôi đầy thâm ý: “Bảo cách cách, nếu trăm tử hôn cho người và Vân Sở, người có bằng lòng không?”

Đầu tôi “oanh” một tiếng, hơi mờ mịt, hơi lúng túng, hơi bất an, hơi... .

Anh là chồng tôi, từ nay về sau xoay chuyển không trung của tôi, nắm tay tôi, cùng già cùng chết. . . . Tôi có bằng lòng không?

Tôi có bằng lòng hay không? Cùng với một người đàn ông phong kiến, không phải là yêu, mà là hôn nhân...

“Một Vương gia, phải cưới mấy người?” Tôi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Càn Long, hỏi thẳng.

“Ít nhất phải một phúc tấn, hai vị trắc phúc tấn.” Càn Long cười rất thoải mái, đôi mắt không hề mang ý tốt đảo nhanh.

Tôi trầm mặc.

Sau cái tình yêu hoa lệ, sau cái khăn che mặt sẽ là cái gì? Hôn nhân là nắm mồ tình yêu, nhưng không có hôn nhân, tình yêu không có chỗ táng thân.

Nếu tôi từ chối, tình yêu của chúng tôi sẽ tan vỡ sao? Nếu đồng ý, làm sao tôi cam chịu cùng người cộng thị nhất phu[22]? Làm sao có thể!

Nhìn ra sự kháng cự của tôi, Càn Long càng cười thoải mái, “Yên tâm đi, nếu trăm bắt hấn cưới vợ, từ tám năm trước hấn đã cưới, trước đây, trăm ép hấn, hấn chỉ lãnh đạm, nói còn buộc hấn, hấn sẽ từ quan trốn đi, núi cao hoàng đế xa.”

Tôi nhẹ nhàng thở ra, nhưng lập tức ý thức hình như hơi kỳ lạ, “Nếu anh

ấy không muốn cưới vợ, anh còn nói đến tứ hôn làm gì!” Náo loạn nửa ngày, vẫn là hoàng đế tình nguyện làm chủ.

Nhưng trong lòng bỗng có cảm giác không đúng...

“Nhưng hắn chưa nói không lấy người, trầm hỏi qua ý hắn, hắn không nhận lời hay từ chối, chính là muốn nói, xem ý Bảo cách cách, nếu Bảo cách cách đồng ý gả, về kinh hắn sẽ chuẩn bị hôn nhân, nếu Bảo cách cách không muốn gả, hắn cũng không miễn cưỡng.”

Mặt tôi lại bừng đỏ, tính tình anh lãnh đạm, nói như vậy, có phải trắng trợn quá không ...

Nhưng không có câu hôn lãng mạn, tôi hắn nên từ chối mới đúng!
Nhưng tôi là người hiện đại!

“Còn chưa. . . . Hỏi qua ý A Mã...” Té xỉu! Người mắc cỡ đỏ mặt này là tôi sao? Thật đáng xấu hổ!

Càn Long mở quạt, che miệng cười, “Yên tâm đi! Trước khi ta xuống Giang Nam đã hỏi qua A Mã , nếu Tiêu Dao Vương có ý, ông ta bằng lòng, A Mã người cười đến răng nanh cũng rớt, nói thẳng để trẫm làm chủ.”

Mất mặt! ~

Tôi dậm chân, thở phì phì: “Vậy Hoàng Thượng nói sao hay vậy đi!” Quay người lại, tôi vội vàng chạy đi, không muốn để cho người khác biết, thật ra, tim tôi đập nhanh thế nào. . . . Mặt nóng bao nhiêu...

Càn Long đi rồi, thánh chỉ tứ hôn cũng đi theo...

Người toàn phủ, đổi tên tôi thành phúc tấn, nhân vật nam chính... Vẫn ngủ say...

...

Chăm sóc anh ba ngày, tôi thật sự mệt không chịu nổi, chỉ có thể giương cờ trắng đầu hàng, nếu anh còn ngủ tiếp, người bỏ mình nhất định là tôi. Vì thế, tôi gọi người hầu, trở về bồi bổ giấc ngủ.

Ừc ừc, vừa mở mắt, trời đã tối, tôi ngủ say quá! Lợi hại! Xem ra chúng tôi đã hơi giống vợ chồng! Ha ha.

Vừa tỉnh ngủ, chợt nghe một tin, phu quân đại nhân tương lai của tôi cuối cùng đã tỉnh!

Lòng đang nhảy nhót, không kịp thay quần áo, tôi mặc thêm áo ngoài, chạy tới phòng anh.

“Ô cô nương, không cần!” Giọng chồng tương lai lạnh nhạt, gì, Ô cô nương?

“Vương gia, thuốc cao này là thuốc tổ truyền của nhà thiếp, chống khí lạnh xâm nhập, rất công hiệu với vết thương do kiếm, Vương gia không cần câu nệ, cởi áo, để thiếp bôi giúp người.” Giọng sao mà ngọt ngào đáng yêu, làm người ta không đành lòng cự tuyệt.

Cởi áo? Không thể nào? Lẽ nào lại thế, tôi phải bắt gian? !

“Không cần.” Nhưng giọng Vân Sở rất lạnh lùng.

“Vương gia, Huyền Nhi ăn ở đây sống ở đây, trong lòng vẫn áy náy, để thiếp vì Vương gia làm chút chuyện đi, Vương gia. Coi như. Thiếp là nha hoàn.” Giọng cô ta gần như sắp khóc.

“Không cần.”

Nghe không nổi nữa!

Thật muốn... Nhảy qua bãi cỏ nhảy múa chúc mừng cho chồng tương lai của tôi kiên trinh không thay lòng!

“Không làm phiền chị Huyền Nhi, cứ đưa thuốc mỡ cho tôi, tôi sẽ bôi giúp chồng tôi!” Tôi cao giọng lạnh lùng.

Thành công thu hút hai người trong phòng, một người bất an, một kẻ giật mình đứng lặng.

“Chị Huyền Nhi.” Tôi ngọt ngào cười, đưa tay ra. Tôi thật đúng là bắt

chôn ở chuồng gà!

“Vậy làm phiền muội muội.” Cô ta đặt thuốc vào tay tôi, khoé mắt loé lên một tia nham hiểm rồi biến mất.

Nham hiểm? Tôi nhìn làm sao? ! Trong chớp mắt, cô ta đã khôi phục về nhu nhược.

Không, tôi không nhìn lầm, tôi lại nhiều thêm một kẻ tình địch! Tình địch tự tôi đưa vào cửa!

“Sao lại là làm phiền? Chăm sóc chồng mình vốn là bổn phận của người vợ.”

“Không sai, vậy Huyền Nhi cáo lui.” Miệng cô ta giờ lên, cười đến gượng ép, cúi người rồi bỏ đi.

Lại một cô gái thương tâm tan nát cõi lòng!

Thật muốn đem cái người vừa giật mình trên giường cắt ra từng mảnh!

“Anh nói đi! Anh muốn em diễn kịch tranh giành tình nhân đến bao lâu!” Tôi cũng mặc kệ anh có bị thương hay không, chụp một cái gối ném qua.

Anh quay đầu đi, không trúng, đáng ghét!

Đáng ghét thì đáng ghét, có điều nếu người ta nói là thuốc quý tổ truyền, vẫn phải bôi một chút, không thể lãng phí .

Tôi ảm một tiếng, anh còn chưa phản ứng, tôi đã túm áo anh cởi ra, nửa người phía trên đã để trần, mắt anh mở to, rõ ràng mặc kệ sự «áp bức» của tôi.

Chuẩn! Dáng người không phải đẹp bình thường! Thật. . . . Hoàn mỹ quá. . . . Thời này không phải là không có phòng tập thể thao sao?

“Lạnh không?” Bôi thuốc mỡ lên ngực anh, tôi âm thầm nuốt nước miếng, thật là gợi cảm. . . .

“Lạnh.”

“Thích không?” Thích là tôi, tôi thuộc mỡ thật thích!

“... .”

Khêu gọi anh như vậy, tuyệt đối không chia sẻ cho người khác!

“Anh nói mau! Anh định lấy mấy vợ?” Tôi híp mắt, hỏi một cách nguy hiểm. Đáp án mà ngoài con số 1, tôi lập tức kháng chỉ từ hôn!

Câu trả lời của anh làm tôi té xỉu.

“Vợ? Là cái gì?” Ánh mắt anh ngơ ngác.

Bất tỉnh! Quả nhiên là có khác nhau!

“Là thứ mà thời xưa hay gọi là thê tử, người Hán gọi là phu nhân, người Mãn gọi là phúc tấn, người hiện đại như em gọi là vợ!” Phát điên!

Mắt anh nhúu lại, khước miệng giương lên, “Khi ta hôn mê đã xảy ra chuyện gì?”

“Ông hoàng đế quý quái bức hôn, nói A Mã em cũng đã nhận lời, anh ta ban hôn, thế nào em cũng phải gả cho anh!” Chột dạ! ~ Khước miệng như đang cười, áo xống đã cởi một nửa... Không thể mê hoặc người ta như vậy chứ.

Anh đưa tay kéo, tôi ngã vào lòng anh, ngẩng đầu lên, mắt rơi vào đôi mắt đầy tình cảm của anh, “Không muốn?” Đầu anh khẽ chạm vào tóc tôi, cảm giác thoải mái khiến người ta muốn thở phào nhẹ nhõm.

Mắt tôi ngày càng mê man... Gió nhẹ từ cửa sổ thổi vào, quét qua người tôi, giải được một phần mê muội, “Trước tiên là nói về chuyện anh định lấy mấy vợ...” Giọng cũng không còn mạnh như trước...

“Ta nghĩ, đáp án, ta không cần nói.” Anh cười dịu dàng, có thể thấy trong lòng rất vui.

“Ai nói không cần nói! Định lấy lệ hả ? Mơ đi!” Tôi cười ngọt, nhéo mũi anh.

“Chỉ mình nàng thôi, rõ ràng chưa?” Anh kéo tay tôi, nắm nhẹ nhàng, cười hạnh phúc.

“Được! Em muốn anh thề!” Anh tỏ vẻ ậm ừ, ha ha, phỏng chừng anh còn chưa biết, vợ tương lai của anh thật ra là một ma nữ, “Thề là, nếu anh phản bội em —— ruột gan thối rửa...”

Anh cười, vẻ mặt «không sao cả».

“Không phải thối bụng nhé, là thối rửa em trai anh, không chỉ thối rửa bình thường, còn không cử động, vĩnh viễn ngủ gà ngủ gật!” Tôi chỉ vào vị trí gần phía dưới của anh, híp mắt đùa dai.

Ha ha, lại có sự khác nhau, theo đầu ngón tay tôi, anh hiểu được “em trai” là chỉ cái gì...

Anh lại còn «bỉ ổi» cong ngón tay lên gõ đầu tôi...

Sờ sờ chỗ đau, tôi không kìm nổi tiếng cười, nếu chạy không mau, có lẽ đã bị anh tóm lấy đánh đòn ...

Tôi thoải mái rì rầm hát, chạy về phòng mình, nếu anh còn sức mà “làm bậy”, tôi còn phải lo lắng anh làm gì, không bằng trở về phòng ru mình ngủ cho tốt.

Đột nhiên, trong bóng đêm, toàn bộ không khí như đóng băng...

“Vì sao lại gạt ta?” Giọng nói như đến từ địa ngục.

Tôi nổi hết gai ốc, anh ta đã đến đây.

Tôi lạnh lùng xoay người nhìn vào mắt anh ta, tôi nhớ rõ ánh mắt đó, anh ta hung hăng nhìn về phía Vân Sở...

-----oOo-----

Chương 19: Vết thương chịu thay

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Cho tới bây giờ, tôi chưa từng lừa anh cái gì.” Tôi lãnh đạm nói, kể từ lúc anh ta không chút lưu tình đâm Vân Sở một kiếm, tôi đột nhiên hiểu rõ, anh ta hoàn toàn khác với Lăng Ly.

“Nàng từng nói, ta và hắn đều là bạn của nàng! Bây giờ nàng lại muốn gả cho hắn, vì sao? !” Anh ta bước ra khỏi bóng tối, từng bước đi về phía tôi, đầy vẻ áp bức.

“Tôi nói rồi, anh ấy là bạn trai tôi, bạn trai có nghĩa là quan hệ yêu đương.” Ánh mắt tôi đón nhận mắt anh ta, không hề sợ hãi, “Còn anh, từ lúc anh đâm anh ấy, chúng ta đã không thể làm bạn với nhau được nữa!”

“Nàng nhận ra ta?” Anh ta hơi ngần ra.

“Nhận ra!” Ta kiên định gật đầu.

Khoé miệng anh ta bất giác giơ lên, nụ cười ma quỷ hiện trên gương mặt lạnh như băng, “Ta thế nào cũng không tin nàng không thích ta, chỉ có khắc cốt ghi tâm mới có thể chỉ bằng một ánh mắt đã nhận ra ta, Bảo nhi, nàng thừa nhận đi, nàng thích ta, không phải Tiêu Dao Vương, nàng chỉ bị hắn cảm động mà thôi.”

Tôi nhìn thẳng vào cặp mắt quen thuộc lại xa lạ kia, trong lòng hiểu rõ nên càng bị thương, “Là thật sự khắc cốt ghi tâm, 15 năm yêu đương, thế nào có thể không khắc cốt ghi tâm?”

Anh ta ngần ra, thu lại nụ cười.

Tôi biết, đã đến lúc nói ra tất cả.

“Tôi là kẻ lạnh lùng, ích kỷ từ trong xương tuỷ, sao có thể với người xa lạ lần đầu tiên gặp mặt đã ban âm áp? Là vì có một cậu bé trai, anh ấy giống anh như đúc, anh ấy quá tốt với tôi, sưởi ấm trái tim lạnh như băng của tôi, khiến nó từ từ ấm áp, tôi dần dần yêu anh ấy, cuộc đời tôi gần như chỉ vì anh ấy mà sống, nhưng một ngày, anh ấy không còn bảo vệ

tôi, không còn muốn tôi, dù tôi níu kéo thế nào anh ấy cũng làm như không thấy. Vì thế, tôi gặp anh, tôi muốn làm ấm áp trái tim anh, tôi muốn tốt với anh. Lòng tốt của anh ấy, tôi không có cách nào trả lại cho anh ấy, chỉ có thể tốt với anh, thấy anh như thấy anh ấy, cho nên tôi không thể không tốt với anh. Nhận ra ánh mắt của anh, chỉ vì ánh mắt của anh và anh ấy giống nhau như đúc...”

Trên gương mặt ngày càng tái nhợt của anh ta, tôi nhìn thấy sự ích kỷ và bạc bẽo của mình.

“Ta. . . Chỉ là một kẻ thế thân?” Anh ta khó khăn lắm mới thốt được câu hỏi giữa hai bờ môi tái nhợt.

“Xin lỗi.” Tôi nhắm mắt lại, nước mắt thống khổ chảy ra.

“Hắn không cần nàng?”

Tôi cười, nước mắt càng nhiều, “Tôi thà rằng anh ấy thật sự phụ tôi, không phải vì quá đau khổ mới buông tay tôi, như vậy, tôi sẽ không đến nỗi cả đời chôn anh ấy trong lòng.”

“Ha – ha – ha.” Giữa khu nhà yên tĩnh, tiếng cười của anh ta thật thê lương, “Một kẻ thế thân? ! Nhưng lại là một thế thân chỉ có thể làm bằng hữu, bây giờ ngay cả bằng hữu cũng không phải ! Ha – ha – ha, tình yêu của các người tàn nhẫn quá, vì sao còn muốn Hiên Viên Vũ ta đến chôn cùng? !”

Anh ta cười càng lúc càng điên cuồng, dường như cả bầu trời cười theo anh ta, từ khóe mắt anh ta, những giọt nước mắt ứa ra, tôi biết, tôi làm anh ta tổn thương, tôi và tình yêu dành cho Lăng Ly lấy đi tình cảm của anh ta, chôn cùng!

Trong gió, chỉ có người đàn ông cô độc tận xương tuỷ cười điên dại, cười một mình.

Đột nhiên, tôi không thể hận anh ta được nữa, bởi vì, tôi không có tư cách...

Tiếng bước chân của thị vệ gấp gáp, cả những bước đi loạng choạng hoảng hốt, chồng tương lai của tôi...

“Tiết Bảo Bảo, là nàng mở đầu, chấm dứt hay không, ta định đoạt!” Một làn hương chup tới, giọng nói quyết liệt của anh ta vang lên, tôi mềm nhũn ngã vào lòng anh ta.

Giã dựa? Không thể, bởi vì không còn sức, cũng bởi vì tôi nợ anh ta. Anh ta là Hiên Viên Vũ, không phải Lăng Ly... .

Tôi đuối, toàn thân không thể cử động, từ trong bóng đêm tỉnh lại, tôi nằm trên một góc giường lớn, toàn thân rã rời, sức lực để khê nhúc nhích cũng không có.

Ngoài cửa truyền đến những tiếng nói chuyện thì thầm... .

“Huynh đưa cô ta tới đây làm gì? Ngày đó huynh thề thốt nói không thể giết cô ta, có thể để cô ta thành thê tử của huynh, giữ kín bí mật của Diêm Bang, không gây hại đến lợi ích của Thiên Địa Hội, ngày đó huynh vì cô ta, giết Tình cách cách diệt khẩu, hôm nay, huynh còn muốn bảo vệ cô ta? !” Giọng nữ lạnh lùng hơi quen thuộc.

Tình Nhi là ... Hắc giết? ! Tôi rùng mình. Vì sao tôi không tin Vân Sở? ! Bởi vì hắc giống anh Lăng, tôi chỉ nghĩ đơn giản, dù hắc lạnh lẽo tàn khốc, nhưng lòng hắc vẫn thiện lương ...

“Chuyện của ta, không cần cô quản!”

“Ta yêu cầu huynh giết cô ta! Bằng không, Tô Huyền Nhi ta sẽ không hợp tác với Diêm Bang, cũng đừng mong ta cung cấp thuốc cho Thiên Địa hội các người!”

Tô Huyền Nhi? Tôi run rẩy.

Vân Sở từng nói, Hiên Viên Vũ và học trò của Dược vương thân bí có quan hệ hợp tác với nhau, như vậy. . . . Tôi không phải dẫn chôn vào nhà mà là rấn độc...

“Tùy cô!” Giọng nói vẫn lạnh lẽo như băng, “Ta muốn rời khỏi Thiên

Địa hội lúc nào không được!”

“Hừ! Trách không được, nhà họ Hiên Viên không ai thích Tam thiếu gia, vì một ả nữ nhân, không bận tâm đến đại cục, thiên hạ của người Hán không để ý, trọng trách phản Thanh phục Minh trong mắt huynh còn thua một ả nữ nhân sao? !”

“Phản Thanh phục Minh liên quan gì đến ta!” Hãn lạnh lùng nói từng chữ một, đầy hung hãn, “Nếu không vì muốn thể hiện bản thân, để phụ thân ta nhìn cho rõ, con của thiếp so với những đứa con chính thê của ông ta tài giỏi hơn nhiều, nếu không phải vì giúp Diêm bang có được vị trí này, ta có tham gia Thiên Địa hội không? Nực cười! Bá tánh trăm họ thì liên quan gì đến ta!”

“Cho nên mới nói, huynh giết ả nữ nhân kia đi!” Giọng Tô Huyền Nhi hào hứng, “Chỉ cần huynh giết ả, ta giúp huynh giết hai ca ca của người, vị trí chủ nhà thế nào cũng là của huynh!”

Tôi hít một hơi khí lạnh, Tô Huyền Nhi, cô điên rồi!

Hãn lạnh lùng cười, “Vì sao cô nhất định phải bắt nàng chết?”

Tô Huyền Nhi cứng đờ, “Không liên quan đến huynh!”

“Ha ha ha, nghe đồn, Tiêu Dao Vương tuần mỹ vô cùng, khí chất bất phàm, nữ tử gặp qua hãn, không thể không cúi mình xuống trường bào[23] của hãn, xem ra, cô cũng không ngoại lệ!”

” Không liên quan đến người! Người chỉ cần giết ả là được!”

“Thế nào? Sợ tay cô dính máu nàng, Tiêu Dao Vương sẽ không yêu cô nữa? Ta nói cho cô biết, dù giết nàng, cũng không ai lại yêu một kẻ độc ác rắn rết như cô, cũng như sẽ không ai yêu một kẻ ma quỷ như ta!”

Hãn cười lớn.

Chọc giận Tô Huyền Nhi.

“Người giết hay không giết?” Mấy chữ này, cô ta gần như hung hăng rít ra từ lưỡi.

“Muốn giết Tiết Bảo Bảo thì bước qua xác ta đi!” Hấn cười lạnh.

...

Nằm trên giường, tôi không còn tâm trạng mà nghe tiếp, toàn thân bải hoải, đến chảy nước mắt cũng hết hơi, tim như cào xé, dù tôi đối xử với Hiên Viên Vũ như vậy, anh ta vẫn che chở cho tôi... . Thù hận, đau lòng vẫn không làm anh ta dứt bỏ tôi, nếu điều này không gọi là yêu, thì cái gì mới gọi là yêu?

“Két!” Kết thúc những tiếng thì thầm, anh ta đẩy cửa vào.

Cả căn phòng tối om, ánh trăng nhàn nhạt chiếu, hình dáng anh ta nổi lên rõ ràng.

Anh ta đứng ở đầu giường, thấy tôi đã tỉnh, hơi kinh ngạc.

Anh ta không nói một lời, lạnh lùng nhìn tôi, tôi nhìn lại gương mặt anh ta, thật lâu đến sững sờ....

“Nhìn đủ chưa? Lại từ trên người ta tìm bóng dáng tình nhân của nàng?” Miệng anh ta khẽ nhếch, lạnh lùng châm chọc.

“Không, tôi chỉ nhận ra, linh hồn các người hoàn toàn khác nhau.” Tôi thản nhiên nói.

“Một bên tốt đẹp như thiên sứ, một bên tà ác như ma quỷ, nàng định nói như vậy? !

Lời châm chọc quá nặng nề, theo tiếng châm chọc không kèm chế được, tôi nhìn thấy sự chán ghét bản thân của anh ta.

“Mỗi linh hồn khi mới sinh ra đều đơn thuần như một tờ giấy trắng, vì hoàn cảnh mới trở nên đẹp hay xấu, anh ấy vừa ra sinh ra đã được nâng niu chiều chuộng, dù hoàn cảnh phức tạp, anh ấy cũng là trân châu được người khác nâng niu trong tay, còn anh, vừa sinh ra thì chỉ có thể dựa vào chính mình.

Tôi không thể ghét bỏ anh, bởi vì đến bây giờ tôi mới nhận ra, dù anh có

vẻ ngoài của anh ấy, nhưng lại giống tôi hơn, nội tâm quá âm u. Nhưng vì sao anh giết Tình Nhi? Điều ấy, tôi mãi mãi không thể tha thứ.”

Tôi nói, giọng rất bình tĩnh, không có một chút gợn sóng.

“Nàng đừng nghe những lời không nên nghe, nếu ta không giết cô ta, người Diêm Bang sớm hay muộn cũng sẽ giết nàng.” Giọng nói lãnh đạm của anh ta dường như có thể bóp chết một con kiến.

Toàn thân càng thêm mệt mỏi, càng thêm rét lạnh, tôi không giết người, người lại vì tôi mà chết.

“Anh bắt tôi về đây làm gì? ! Thả tôi đi!” Tôi chỉ muốn trở lại cái ôm ấm áp kia, ở trong lòng anh nức nở một hồi.

“Không bao giờ!” Mặt anh ta như đang đeo một cái mặt nạ, “Nàng chỉ có thể là thê tử của Hiên Viên Vũ, từ lần đầu tiên nàng mỉm cười với ta, nàng chỉ có thể là của ta! Chuẩn bị đi, ba ngày sau chúng ta thành thân!”

Buông một câu tuyên bố lạnh lẽo, anh ta xoay người rời đi.

-----oOo-----

Chương 20: Gặp lại

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Một lược chải đến vô cùng,

Hai lược chải đến bạc đầu,

Ba lược chải đến con cháu đầy đàn.”

Giọng hỷ nường hơn hờ vang lên, tóc tôi rối tung, toàn thân áo đỏ thẫm, gương đồng hé ra, trên mặt không có một tia hồng hào.

Hôm nay là ngày thứ ba, giờ lành vừa đến, tôi phải thành thân với Hiên Viên Vũ.

Sau ngày hôm đó, anh ta không bước chân tới biệt uyển, tuy ngoài cửa chỉ có một gã thị vệ, nhưng ngay cả đi đường cũng có người đèn đuốc, làm sao tôi trốn ra ngoài? Tôi nhớ điện thoại hay di động của thời hiện đại, ít nhất còn có một con đường sống.

Hôm nay, hỷ nương đến, chuẩn bị phòng cưới, trong phòng rực rỡ màu đỏ chói mắt, trừ tấm khăn trắng chói mắt hỷ nương đặt trên giường.

“Tân nương tử, buổi tối nhớ ngủ trên tấm khăn này, cái này dùng để lưu dấu lạc hồng !” Hỷ nương nhắc đi nhắc lại.

Tôi mở to đôi mắt trống rỗng, một giọt nước mắt không tiếng động tràn qua mi, chảy xuống.

Vân, anh ở đâu?

“Tân nương tử, đừng khóc, khóc là điềm xấu!” Hỷ nương chạy vội đến gần tôi, khuyên nhủ.

“Cứu. . . Tôi. . . .” Tôi cố gắng nói hai chữ.

Hỷ nương biến sắc, “Cô nương, chuyện này tôi vô phương, người ta đưa tiền, tôi chỉ giúp các người thành thân!”

Nhìn mắt bà ta, tôi kéo áo bà ta, dùng hết sức lực, “Tiêu. . . Dao. . . Vương. . . Tìm. . . Tìm anh ấy... Xin. . . . Xin bà. . . SẽKhông. . . Bạc đãi. . . bà. . .”

“Không được đâu, cô nương, không phải tôi không muốn giúp, nhưng tôi cũng muốn mạng mình, vị đại gia này tôi dẫu tôi không nỡ, cô nương, cô đừng nói nữa, chuẩn bị thành thân cho tốt đi!” Hỷ nương sợ hãi kéo tay tôi ra, liên tục xoa tay.

“Xin bà. . . Không. . . Không để. . . Tôi. . . Đi. . . Anh ấy. . . Nhất. . . Định. Giết. . . Giết. . . Anh ấy. . .” Tính tình Vân Sở lãnh đạm, nhưng cũng vô cùng cứng rắn, nếu Hiên Viên Vũ ép cưới, chắc chắn sẽ có giết chóc.

“Cô nương! Đây là chuyện của các người, không liên quan gì đến tôi, cô đừng làm khó tôi!” Hỷ nương e ngại đã chạy khỏi cửa.

Tuyệt vọng như thủy triều, từng cơn đánh úp lại.

Tôi làm gì bây giờ? Thật sự phải thành thân động phòng cùng anh ta?
Không thể, tôi không thể làm như vậy...

...

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, nỗi sợ hãi càng ngày càng sâu...

...

Chú rể vẫn chưa tới...

“Ai da, làm sao bây giờ! Giờ lành đã qua rồi! Chú rể ở đâu? !” Hỷ nương
gấp đến độ tay chân luống cuống.

Khóe miệng tôi cuối cùng đã miễn cưỡng lộ ra nụ cười đầu tiên.

.....

“Rầm!” Một người thị vệ ngã xuống.

“A —” Tiếng thét chói tai của hỷ nương vang lên

Có người tới cứu tôi! Thật tốt quá! Nhất định là anh!

Niềm vui ào tới chưa được bao lâu, nhìn người vừa tới, sự mừng rỡ trên
mặt tôi đông cứng...

“Bảo cách cách, tư vị bị sợ hãi như thế nào?” Là Tô Huyền Nhi.

Mắt tôi trừng lớn, không nói được một lời.

“Không tồi, không khóc không ồn ào! Thật tội cho phu quân được ban
thưởng của người, lục lợi khắp nơi tìm người, làm cho bên ngoài rối
loạn, Tiêu Dao Vương quả là có bản lĩnh, đóng cửa thành, vào tận sào
huyệt Thiên Địa hội, giận dữ vì hồng nhan, ngay cả đắc tội quấy rối
người dân cũng không e ngại, ngay cả chỗ ở của thảo dân cũng lục lợi,
đáng tiếc, đáng tiếc, ai nghĩ được Hiên Viên Vũ dẫu người đến nơi hẻo

lánh thế này!” Tô Huyền Nhi nhìn chăm chăm vào tôi, ánh mắt thâm độc.

Tôi lặng người, Vân Sở, tội gì anh phải làm thế? Anh luôn luôn ghét hành vi quấy nhiễu dân chúng, bây giờ lại... Sau này làm sao thoát được miệng lưỡi và những lời giễu cợt của người ta.

“Ba ngày, chàng không tìm thấy người, thuộc hạ chàng nói một câu, chỉ sợ Bảo cách cách đã dữ nhiều lành ít, người đoán chàng phản ứng thế nào? Tức giận đến công tâm, hộc máu ! ... Vốn dĩ miệng vết thương của chàng không được băng bó, cũng không uống thuốc, quả thực là tự mình ngược đãi!”

Lòng tôi cứng lại, đau quá.

Cô ta hung hãn nắm cằm tôi, trừng mắt nhìn kỹ mặt tôi: “Tiết Bảo Bảo, người có tài đức gì lại làm cho hai người đàn ông đối xử với người tốt như vậy? !”

“Là người bức ta! Hiên Viên Vũ nói muốn lấy người, ta cũng đồng ý thôi, động phòng xong, người thành kẻ tàn hoa bại liễu, Tiêu Dao Vương còn có thể yêu người? Ta tỏ vẻ xót thương nói với chàng, ba ngày, nếu người rơi vào tay kẻ ác, không còn tám thân trong sạch, cứu về rồi, cũng không xứng với chàng, vậy mà chàng đuổi ta ra khỏi phủ, như một kẻ dờ điên! Bảo ta rút xa một chút! Còn nói, dù thế nào, người vẫn là bảo bối, dù chuyện gì xảy ra, chàng vẫn muốn kết hôn với người.” Cô ta nắm cằm tôi càng lúc càng mạnh, tôi đau đến cắn môi, cố không để tiếng rên rỉ lọt khỏi miệng mình.

“Người có cái gì? ! Dựa vào đâu mà chàng coi ta như cặn bã, coi người như bảo bối? ! Ta đẹp hơn người ngàn lần, chàng lại nhìn như không thấy! Tiết Bảo Bảo, người đừng trách ta, muốn trách thì trách Tiêu Dao Vương quá thông minh, mấy ngày nay phái người theo sát Hiên Viên Vũ, hại hấn bó thân không thể tới! Nếu không ai động phòng với người, ta đành phải phá huỷ người ...”

Cô ta cười tàn nhẫn, gương mặt xinh đẹp lộ ra nét dữ tợn. Từ ống tay áo, cô ta lấy ra một viên thuốc màu đen, dùng giọng nói dịu dàng khiến người ta rợn da gà, “Ngoan, ăn thứ này vào, người muốn đi đâu cũng có thể, muốn gặp ai cũng tùy người.”

Tôi cố giãy dụa, tay chân vung loạn xạ, dù yếu đuối, tôi cố sống cố chết cắn răng, không để cô ta mở miệng tôi.

Cô ta lại dỗ dành, “Người không muốn thấy chàng? Chàng thật đáng thương, bị thương nặng, mỗi ngày còn đi khắp nơi tìm người đến nửa đêm, miệng vết thương vỡ ra liên tục, còn sốt ruột đến ói ra máu, người thật sự không muốn thấy chàng? ...”

Giống nhau một câu ma chú, tôi quên giãy dụa, giật mình.

Vân...

Một viên thuốc được nhét vào miệng, theo yết hầu trượt xuống. Toàn bộ thân thể lập tức nóng như lửa thiêu, đau cháy, tôi thống khổ ôm người gục xuống nền.

“A ~” Giống như trong người tôi có ngàn vạn con sâu phá kén chui ra, tôi đau đớn vùng tay, những ngọn nến long phượng[24] rực lên rồi tàn lụi, nỗi đau đớn làm cho cơ thể tôi như có một vũ trụ nhỏ đang bùng nổ, toàn thân đã không còn là đi như trước.

“Ha ha ha ha!” Tô Huyền Nhi nhìn tôi lẫn lộn, khoái trá cười to, “Người còn có mười ngày để sống, cố mà hưởng thụ đi! Muốn gặp người trong lòng người thì cứ gặp, nhìn xem người trong lòng người có chịu đựng hình dạng bây giờ của người không!”

Cô ta cười đến cong người, bỏ đi.

Tôi khò sở đẩy cửa ra, chạy như điên, Vân, cứu em với! Giúp em! ...

Chạy thật lâu, hoàn toàn không có phương hướng.

Sợ hãi, mỏi mệt, màn đen chậm rãi ập tới, cuối cùng tôi chậm rãi gục xuống, hôn mê ở ven đường.

Thật là tốt. Hôn mê Sẽ không còn đau . . .

Không biết hôn mê bao lâu, từ từ mở mắt, mặt trời chói chang chiếu trên mặt tôi. Tự do, thật tốt!

Tôi muốn chạy thật nhanh tìm anh.

Tôi thật sự chỉ còn mười ngày sao? Thật buồn bã, nếu đúng là vậy, mười ngày cuối cùng này, tôi muốn ở bên cạnh anh, làm vợ chồng mười ngày.

Tôi chậm rãi đi về phía những ngôi nhà, tôi quá mệt mỏi, tìm người nào đó báo cho anh là hay nhất.

...

“Đi!” Giọng đàn ông trầm thấp vang lên, tiếng vó ngựa lộc cộc.

Tôi run lên, thật tốt quá, cuối cùng cũng tìm ra người để nhờ. Tôi vẫy tay...

Tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, gương mặt lạnh lùng của người đàn ông cũng càng ngày càng rõ ràng...

Không, Hiên Viên Vũ! Số tôi làm sao vậy!

Tôi đứng lạng tại chỗ, bất đắc dĩ đợi anh ta bắt lại.

Nhưng, đúng lúc này đã xảy ra kỳ tích, thần may mắn phù hộ cho tôi, anh ta chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn tôi một cái, vẫn không phi ngựa chậm lại.

Tình huống gì đây? Anh ta đột nhiên mất trí nhớ? ! Hay có người đuổi phía sau, anh ta không thể ra tay?

Mặc kệ ! ! Dù sao cũng qua được một kiếp!

Chạy quan trọng hơn, tôi ngừng trong chốc lát, phía trước cuối cùng cũng thấy mấy ngôi nhà, tôi vui mừng chạy tới.

Đó là một căn nhà của nông dân, kiểu dáng đơn giản, một đám con nít vây quanh một người phụ nữ dịu dàng, nô đùa âm ỉ.

“Thưa cô. . . .” Kỳ lạ, giọng tôi sao lại khàn khàn, như một bà lão?

Người phụ nữ xoay người, ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn tôi.

“Ha ha ha, nương, nương, nương nhìn kìa, lão bà bà lại mặc quần áo tân nương tử!” Một thằng bé phá ra cười.

“Ha ha ha, nương, thật đó!” Một đứa bé khác cũng chỉ vào người tôi cười to.

Tôi trợn mắt há hốc mồm, người mặc tân nương phục là tôi, lão bà bà là chỉ tôi sao?

“Không được vô lễ!” Người đàn bà mắng hai đứa trẻ, cô ta nhẹ nhàng đứng lên, cười hỏi: “Lão bà bà, cần giúp gì sao?”

...

Nếu nói, tôi có thể chết, tôi còn chưa cảm thấy hoàn toàn tuyệt vọng, nhưng bây giờ, tôi đã hoàn toàn tuyệt vọng. Tôi không thể chấp nhận sự thật. . . . Không thể chấp nhận. . . .

Khi tôi mượn gương đồng của người đàn bà, tôi như phát điên, hét toáng, khóc lớn. . . .

Ban đầu, tôi đóng vai một cô gái trẻ, tôi chỉ là người nghiệp dư, tôi không thể chịu đựng nổi khi nhìn vào gương mặt đầy nếp nhăn, đòi hỏi, một gương mặt hoàn toàn thay đổi, tóc đen bóng mượt biến thành một màu xám trắng...

Gương mặt và thân thể như một bà lão bảy mươi làm sao có thể là tôi?

Làm sao có thể là tôi?

Hèn gì Hiên Viên Vũ không nhận ra, ngay cả tôi cũng không nhận ra khuôn mặt này, làm sao anh ta nhận ra?!

Cô thật nham hiểm, Tô Huyền Nhi! Tôi thế này làm sao có thể gặp anh? Không! Thà chết, tôi cũng không thể cho anh biết tôi đã thành như vậy.

Tôi không biết mình khóc bao lâu, chỉ biết là trời cũng tối rồi.

Người phụ nữ nhìn tôi thương hại, đổi quần áo sạch cho tôi, cô ấy bàn với chồng – vừa về đến nhà để tôi ở lại một đêm.

“Tuỳ ý nàng!” Chồng cô ấy buồn phiền hất tay.

“Phu quân, chàng buồn gì vậy? Trong thành xảy ra chuyện?”

“Tiêu Dao Vương điên rồi! Vương gia rất giỏi á! Trước đây người ta còn tán dương hần yêu dân như con, thực con mẹ nó, còn muốn không cho người ta sống mà!”

“Phúc tấn chưa quá môn[25] Tiêu Dao Vương còn chưa tìm được?”
Người vợ hỏi.

Cuối cùng cũng ngừng rơi nước mắt, tôi ngơ ngác nghe họ nói chuyện.

“Đúng vậy! Hôm nay đã là ngày thứ tư, còn chưa mở cửa thành! Dân chúng đều nháo nhác, mấy người buôn bán ra xa nhà làm sao bây giờ!”

” Tiêu Dao Vương không phải đã cho người đứng ở cửa thành ghi lại những tổn thất của từng người rồi, ngày sau nhất định bồi thường, không phải sao?”

“Nàng cho như vậy là xong à, toàn bộ thành Tô Châu tổn thất có lớn bao nhiêu biết không? Bây giờ thành Tô Châu đã hoàn toàn rối loạn, nếu phúc tấn đã chết, ta e rằng hần điên lên tàn sát hàng loạt dân trong thành!”

“Phu quân, chàng khéo lo, người ta cho dù có bản chất điên cuồng cũng không đến mức vậy đâu, Tiêu Dao Vương trước đây đi khắp nơi trong nước mở kho phát lương, thay dân chạy vậy, thiếp nhìn mặt người từ xa, người như thiên tiên, sao có thể làm chuyện tàn sát hàng loạt dân trong thành?”

“Ai, cũng đúng, lần này đến Tô Châu người cũng diệt trừ đại tham quan

tiền vì dân. Cũng đáng thương Hôm nay ta còn nhìn thấy hấn ngã từ trên ngựa xuống, mặt trắng như tuyết, ngực toàn là máu...”

“Vân...” Tôi cắn môi, cố ngăn tiếng nghẹn ngào bật khỏi miệng.

“Nếu còn nhiều chuyện xảy ra như vậy, phúc tấn chưa tìm được, sợ rằng hấn qua đời trước.”

“Không!” Tôi vụt đứng lên, “Mang tôi đi tìm Tiêu Dao Vương, tôi chính là... Tôi biết phúc tấn anh ta ở đâu!”

Làm sao tôi có thể không quan tâm đến anh?

-----oOo-----

Chương 21: Em rất yêu, rất yêu anh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi được đưa vào phòng trong, nơi này rất quen thuộc, chúng tôi từng ở trong này vui đùa âm ỉ, thậm chí tôi không hề e lệ ngồi trên đùi anh, ôm chặt cổ anh...

...

Anh ngồi trên ghế, vẻ mặt ưu tư, như có thể bị cuốn theo gió mà bay bất cứ lúc nào.

Anh gầy đi rất nhiều, nụ cười trên miệng hôm nào như đã hoàn toàn vĩnh biệt, anh lẳng lặng ngồi ở đó, trống rỗng, không có linh hồn.

Anh không nhận ra tôi, không thể cảm giác được linh hồn tôi...

“Lão thân[26] tham kiến Vương gia.” Tôi cố dằn sự chua xót, nhắm mắt, lau nỗi đau thương, lại mở mắt, trong mắt đã không còn cảm xúc gì.

“Đứng lên! Bà đã gặp qua phúc tấn của ta?” Có lẽ đã trải qua nhiều thất vọng, anh đã không còn tìm kiếm hy vọng trên người một bà lão.

“Đúng, Vương gia, chính mắt tôi thấy phúc tấn đêm khuya cách đây bốn ngày một mình ra khỏi thành Tô Châu.” Tôi nắm chặt hai tay ở tay áo, cúi đầu, dùng giọng nói khàn khàn trả lời.

“Ha ha ha!” Anh cười to, trống rỗng và thê lương, “Người là ai phái tới? Lần này lại là một kết quả mới! Sao người lại khác với những người kia, nói phúc tấn của ta đã chết! ! Bị bắt cóc làm nhục đến chết? ! Các người cắt hết cho ta! !”

Tôi nhìn anh cười to không ngừng, đau lòng đến khó chịu. Anh luôn tự nhiên, điềm đạm, bình tĩnh, tự kìm chế, anh như thế này quá xa lạ, làm tôi rất đau lòng.

Tôi quý thật mạnh trên đất, cắn môi, cố giữ bình tĩnh, tách rời cảm xúc với cơ thể, tôi không còn là “Tôi”, tôi chỉ là một người được nhấn gửi. . . .”Vương gia, những lời lão thân nói là thật, phúc tấn còn nhờ lão thân, sau khi người đi bốn ngày hãy nhấn với Vương gia.”

“À? Vậy bà nói đi, phúc tấn của bốn vương nhờ bà nói cái gì?” Anh vốn cũng không tin, gương mặt vẫn trộn lẫn giữa thần nhiên và châm chọc.

“Phúc tấn nói, cuối cùng vẫn không tránh khỏi số phận an bài, tinh linh Hoa Chi không thể yêu Bách Thảo tiên tử, cũng như Bảo Bảo không muốn gả cho Vân...”

Anh đã bừng tỉnh, ánh mắt càng trùng to, sắc mặt càng tái nhợt, tôi nhắm mắt, tim thất lại, “Phúc tấn nói, người muốn trốn đi, tình yêu của Vương gia là gánh nặng, người thờ không nổi, người không thể trong lòng yêu người khác mà bình thân lấy Vương gia. . . . Phúc tấn cầu xin Vương gia đừng tìm người nữa...”

Ngay sau đó, anh phóng tới trước mặt tôi, lôi tôi dậy, lắc tôi thật mạnh, “Ta không tin, một chữ cũng không tin! ! Ai phái người tới ? Tinh linh Hoa Chi và Bách Thảo tiên tử ai nói cho người? Người nói rõ cho ta!”

Nhìn anh gần như sắp gục ngã, lòng tê buốt. Vân, nếu có một ngày, em chết, so với việc em không thương anh, càng làm cho anh khó chấp nhận hơn?

“Phúc tấn nói, từ nhỏ người lớn lên ở cô nhi viện, không ai có yêu người,

người. Cảm ơn vương gia yêu người...”

“Rầm” một tiếng, anh bất động. Cô nhi viện, ở thời này không từ đó, anh đã tin. Cuối cùng cũng tin.

“Bà đi lĩnh thưởng đi!” Anh vẫy tay, ánh mắt trống rỗng như bị cả thế giới ruồng bỏ.

“Lão thân không có con cái, chỉ cầu ở lại vương phủ giúp việc, xin Vương gia chấp nhận!” Tôi quỳ xuống lần nữa.

Cho dù chỉ có mười ngày, cho dù chỉ có thể nhìn anh từ xa, tôi cũng muốn ở gần anh.

“Tùy bà.”

Anh đứng dậy đi vào phòng ngủ, thân thể cứng nhắc, ánh mắt vô hồn.

... .

Quản gia để tôi ở phòng bếp giúp việc bếp núc.

Ngày thứ ba, vẫn không nhìn thấy anh.

“Cô nói Vương gia làm sao vậy? Đột nhiên, thành cũng không đóng nữa, người cũng chẳng tìm.” Vài nha hoàn khe khẽ nói nhỏ.

“Cô hỏi Ứng bà bà đi, chỉ có bà ấy rõ nhất.” Một nha hoàn nhìn về phía tôi nói thầm.

Tôi lãnh đạm trút đồ ăn khỏi chén, không nói một lời.

“Bà lão đó cổ quái quá, hèn chi không có con cái.” Một nha hoàn khác rì rầm.

Nha hoàn hầu hạ Vương gia ăn uống, Tiểu Thuý, bụng mâm đồ ăn còn nguyên trở về.

“Vương gia lại không ăn?” Tôi nhú mày.

“Đúng vậy! Ưng bà bà, làm sao bây giờ?”

Tuy rằng tôi không quan tâm những nha hoàn khác, nhưng với Tiểu Thúy tôi lại gần gũi, dù sao cô bé cũng là nha hoàn cạnh anh, “Cháu đưa đồ ăn vào, Vương gia ngồi đó, không biết nhìn cái gì, cứ như là đã đánh mất hồn, lần này cháu lại đi vào, Vương gia nằm trên giường, không biết suy nghĩ cái gì, chỉ nhìn chăm chăm trên không. Ưng bà bà, cháu chưa từng thấy Vương gia như vậy, làm sao bây giờ!”

“Cháu khuyên anh ta ăn uống một chút.”

“Khuyên rồi, Vương gia chỉ nói không muốn ăn, cháu làm sao bây giờ? Cháu cũng đâu bắt buộc người ăn được? !” Tiểu Thúy cũng lo đến khóc, “Hơn nữa. . . Hơn nữa. . . Lúc này cháu còn thấy Vương gia nôn khan. . . .”

Tôi nhắm chặt mắt, không còn sức mà nghĩ, đau dạ dày thì sao, tôi đến đây ba ngày, ba ngày anh chưa ăn gì? Chắc chắn những ngày tôi mất tích, anh cũng không ăn được gì. Như vậy không phải sẽ đau dạ dày sao?

“Bà nấu chén cháo hoa! Con đưa qua đó.” Tôi yên lặng quay lại bếp.

. . . .

Một chén cháo hoa còn nguyên quay lại.

“Lần này, anh ta lại nói cái gì?” Tôi thở dài.

“Không có mùi vị gì cả, không muốn ăn.” Tiểu Thúy dường như sắp khóc.

...

Cháo trứng muối thịt nạc.

“Ha ha, Ưng bà bà, bà. . . Cháo này. . . hình như không tốt lắm. . . . Vương gia chắc chắn càng không muốn ăn Cháu đi tìm đầu bếp

làm một chén khác. . . .” Cô bé tỏ vẻ không dám tin tưởng vào tài nghệ nấu ăn của tôi, không dám tự mình đưa qua cho Vương gia ăn.

“Lại nấu? ! Có phải định chờ anh ta xuất huyết luôn? ! Cô không đi! Tôi đi!” Tôi thô lỗ đẩy cô nàng ra.

“Ừng. . . . Bà bà!” Tiểu Thúy giậm chân, nghĩ tôi to gan quá.

Tôi không muốn đợi thêm nữa! Tôi chỉ còn bảy ngày để sống, còn chờ đợi như vậy, có lẽ đợi đến chết, tôi cũng không còn cơ hội gặp anh một lần!

...

Trong phòng yên tĩnh, ngay cả một hơi thở của chủ nhân cũng không thấy.

Anh gầy ...

Anh lặng lẽ ngồi cạnh một cái bàn, châm một ngọn nến, đốt một phong thư, ngọn lửa lan vào ống tay áo cũng không biết.

“Vương gia!” Tôi bước vội đến, chụp ống tay áo anh, kinh hãi nhìn, lá thư đã cháy sạch chỉ còn một góc, ghi tên Ninh Huyền chân nhân.

Sư phụ anh gửi thư.

“Bà nói đi, nếu ta đi tìm nàng, nàng có đồng ý trở về không?” Anh thì thào, như đang tự hỏi, khi này chút nữa đã có hoạ hoạn, hình như anh hoàn toàn không biết.

“Vương gia, cô ấy không muốn trở về, người việc gì phải khổ sở đi tìm? Tìm được thì thế nào? Cô ấy không muốn lấy người.” Tôi chỉ có thể dùng những lời tàn nhẫn nhất để tiêu tan những suy nghĩ trong đầu anh, trời đất bao la, làm sao tìm được người? Huống chi, thật buồn cười, người muốn tìm đang ở ngay trước mắt.

“Nàng thật ngốc nghếch, tứ hôn thì thế nào, nàng không muốn gả thì có ai bức?”

“Vương gia, Hoàng Thượng ban hôn, Bảo cách cách có thể không gả sao?”

Anh cười nhẹ, “Nếu Tiêu Dao Vương cạo đầu làm hòa thượng, nàng tự nhiên không cần gả cho hắn.”

Lòng tôi cứng lại, anh. . . . Anh. . . . Sẽ không ‘hiểu ra đời chỉ là hư ảo’ chứ. . . .

“Vương gia, thật ra hôm ấy, Bảo cách cách còn một bài hát nhờ tôi hát cho người nghe.”

Tôi biết, dùng cổ họng của một bà lão bảy mươi ca hát thật sự quá khôi hài, nhưng, có một câu, tôi không kịp nói với anh, tôi rất muốn nói với anh, đó là —— rất yêu rất yêu anh, không biết từ khi nào, anh đã ở trong lòng tôi, đâm chồi kết trái.

“Muôn vì anh làm mọi chuyện,

Cho anh hạnh phúc hơn,

Trong tim anh,

Đã khắc tên em, (lời đúng: tên em đã bị chôn vùi)

Mong thời gian nhân lúc anh ... Không chú ý,

Lặng lẽ mang hạt giống tình yêu,

Gây thành trái ngọt.

Em nghĩ có một ngày anh sẽ tìm được (đã thay lời, bài hát gốc: Em nghĩ cô ấy là)

Một cô gái phù hợp với anh,

Em không đủ dịu dàng,

Trưởng thành, già dặn từ nhỏ,

Nếu em trở lại,

Vị trí bạn tốt,

Anh sẽ không còn,

Nhớ hình bóng em. (có thay đổi, lời bài hát gốc: Khó khăn đến thế)

Rất yêu rất yêu anh (không hát thành lời, chỉ ậm ừ khe khẽ),

Cho nên em đồng ý (câu thêm vào so với lời gốc)

Sẵn sàng ra đi để anh có thêm hạnh phúc,

Rất yêu rất yêu anh (khẽ hát), chỉ để anh có được tình yêu,

Em mới an tâm.

Nhìn cô ấy đi về phía anh, gương mặt thật là xinh đẹp

Nếu em khóc cũng là vì vui mừng

Trên trái đất, hai người

Gặp nhau thật không dễ dàng,

Làm người yêu không trọn vẹn của anh, em vẫn cảm động,

Rất yêu rất yêu anh (khẽ hát), cho nên tự nguyện,

Không ràng buộc anh bay về phía hạnh phúc đang đợi chờ anh

Rất yêu rất yêu anh (khẽ hát) chỉ khi anh

Có được tình yêu em mới an lòng.

...[27]

“Vương gia, người có hiểu ý Bảo cách cách không?” Cô ấy rất yêu anh.

Anh vẫn trầm mặc.

“Vương gia, Bảo cách cách hy vọng có một ngày, cô ấy có thể thấy anh tìm được tình yêu của mình, cô ấy mới có thể an tâm.” Bởi vì, cô ấy rất yêu anh.

...

“Thơm quá, cháo trứng muối thịt nạc sao? Ta đói bụng, ta ăn nhé!” Anh nâng bát, tao nhã dùng thìa múc một miếng đưa vào miệng.

“Thật sự rất ngon.” Anh cúi đầu, nở nụ cười, cười đến sáng lạn, một giọt nước mắt rơi vào bát...

Kiếp trước, khi giọt nước mắt anh rơi vào lòng, tôi có cảm giác gì? Tôi không có trí nhớ của kiếp trước, cho nên không thể hiểu.

Kiếp này, nước mắt anh, nỗi đau của anh, tôi nhìn thấy, cho nên tôi cũng rất đau, bởi vì tổn thương của anh là tôi, không thể để anh đau... Nếu có thể, tôi tự nguyện đem tất cả niềm vui trên thế gian này đổi lấy giọt nước mắt kia... Chỉ mong anh, đừng. Rơi lệ...

Ngày thứ tư, anh đã khôi phục phong thái vốn có, bắt đầu ăn cơm như thường, chỉ yêu cầu ba bữa là tôi đưa vào.

Tôi có thể tự do nhìn anh, nhìn anh từ từ ăn cơm.

Tôi nghĩ, kết thúc như vậy, có lẽ cũng tốt...

Sáu ngày sau, trong vương phủ, người chết là một bà lão không có con cái, không phải Bảo cách cách mà Tiêu Dao Vương yêu nhất... .

... .

Ngày thứ năm, tôi trông trước phòng anh một cây nhỏ, tôi hy vọng, sau khi tôi chết, cái cây này vẫn làm bạn với anh...

Cây này sẽ lớn, sẽ thay tôi bảo vệ cho người đàn ông tôi yêu.

Tốt nhất, nó có thể nở ra một bông hoa thanh nhã, khi gió thổi qua, nó sẽ theo gió nói với anh, cô ấy rất yêu rất yêu anh... .

-----oOo-----

Chương 22: Kết hợp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngày thứ tám.

Sáng tinh mơ, tôi lại ngồi xồm trước cửa phòng anh, kinh ngạc đến mức không thấy bùn đất bám vào mầm cây.

Tại sao nó vẫn không lớn lên?

Trời lạnh thế này, nó có thể chết không? ! Làm sao có thể!

“Bà nhìn cái gì?” Một giọng nói tò mò đập vào tai, người nói cũng ngồi xuống, “Sao lại có một cây nhỏ ở đây?”

Toàn bộ vương phủ, chỉ có anh không gọi tôi là Ứng bà bà, có lẽ là quan hệ. Cũng tốt, tôi nghĩ, cả đời này cũng không hy vọng nghe từ miệng anh hai chữ “Bà bà”.

“Nó có chết không? Bốn ngày rồi, một chút dấu hiệu lớn hơn cũng không thấy!” Tôi hơi giận, “Hình như tôi trồng không đúng lúc, trồng cây hẳn là phải vào mùa xuân.”

Nếu có thể, tôi cũng muốn đợi đến mùa xuân.

“Quan niệm truyền thống đó không đúng đâu, theo thực tế, ngược lại với mùa xuân, cuối thu bắt đầu vào đông, trước khi đất đóng băng trồng cây hiệu quả mới tốt.” Anh cười trả lời.

Tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Vì sao đột nhiên muốn trồng cây?” Anh lẳng lặng nhìn tôi.

“Bởi vì. . . . Mạng sống... Muốn dựa vào cái gì đó để kéo dài...” Tôi phiền muộn, tôi không sợ chết. . . . Thật sự. . . . Không sợ chết. . . . Có lẽ...

“Nàng sẽ không chết.” Dường như anh hơi di động, ngón tay thon dài, dịu dàng, ôm một chút đau lòng vỗ về những sợi tóc xám trắng.

“Vương gia!” Tôi vội lùi lại, hoảng sợ la lên.

Đối với một bà già làm động tác như vậy, anh không biết là. . . . Rất quái dị sao?

Anh nắm những ngón tay ở không trung, nhẹ nhàng cười, lạnh nhạt, gượng ép.

...

Rất quái dị, lại không thể nói rõ quái dị chỗ nào...

...

Mấy ngày nay vẫn như vậy, bốn ngày, tôi có thể lơ đãng bắt gặp, anh vẫn luôn đưa ánh mắt cẩn thận nhìn tôi, dường như sợ tôi sẽ ngay lập tức biến mất. Thời gian gần đây, mắt anh rất thận trọng, lại pha trộn một sự đau lòng khó nói thành lời. Vì sao? Vì sao? Không thể nào... .

“Vương gia!” Là quản gia Lưu.

Anh chậm rãi đứng lên, sự lạnh lẽo ập tới, so với sự dịu dàng mới đây như một người khác, “Thế nào?”

“Vương gia, người đã bắt được, người muốn đích thân thẩm tra?” Quản gia Lưu cẩn thận hỏi.

“Đương nhiên!” Anh dừng một chút, “Hình cụ[28] chuẩn bị tốt chưa?”

Tôi hơi run rẩy, anh định tra tấn ai? Rợn da gà.

“Đã chuẩn bị tốt.” Mặt Lưu quản gia không chút thay đổi.

“..... Anh Sẽ tra tấn ai...” Tuy không nên hỏi, thật sự thân phận không phù hợp nhưng...

“Nàng không cần bận tâm.” Anh xoay người rời đi.

...

Tôi nhận ra sự khác lạ. Không phải vì câu nói lạ lùng của anh, mà vì câu nói cuối cùng, 'nàng không cần bận tâm', không giống thái độ của một Vương gia với sự nghi ngờ của một người hầu, lại giống... Thái độ của.... Một người đàn ông, không muốn trả lời câu hỏi của người yêu anh ta

Anh đã nhận ra cái gì?

Tôi hít sâu, bắt giác sờ những sợi tóc trắng trên đầu, và làn da bị gió quất túi bụi khô như lá.

Không thể, không thể nào!

...

“Vương gia ở trong thư phòng tra khảo đã một ngày .”

“Cô không nghe trong phòng truyền ra tiếng nữ nhân kêu thê lương thảm thiết sao?”

“Thật kinh khủng, Vương gia lại tra tấn nữ nhân, trước kia người chưa bao giờ...”

“Tiếng la thảm thương quá, người kia có thể bị Vương gia giết chết không?

“Rất tàn nhẫn...”

...

Không cần một đám nha hoàn nói nhỏ, cho dù tôi thật sự già đi, nghễnh ngãng, nhưng tiếng la sồn gai ốc kia cũng không thể không nghe được.

Anh làm gì?

“A ~ a ~!” Lại nữa. Trời.

Anh làm sao có thể biến thành như vậy?

Đủ rồi! Đủ rồi! Đủ rồi!

Tôi đẩy cửa xông vào, thị vệ không kịp ngăn lại, chỉ giật mình nhìn ta.

Càng tới gần, tiếng kêu thê lương càng kinh khủng. Giống như phải vào âm phủ...

“Người có nói không? !” Một cái chén bể trên mặt đất, choang một tiếng, mặt Vân Sở tàn khóc đến hung ác.

Tôi run rẩy, chưa bao giờ thấy anh như vậy.

“Tiêu Dao Vương, người thật nham hiểm...” Trên người cô gái kia đã loang lổ vết máu, hấp hối.

“Anh. . . . Anh. . . . Làm. . . Cái gì?” Giọng nói của tôi cũng run rẩy.

Vân Sở kinh ngạc nhìn tôi đứng lặng ở cửa, rồi cuống nộ, “Ai cho nàng vào? Đi ra ngoài! Ra!”

“Quản gia Lưu, đuổi nàng ra ngoài!” Gần như anh đã rống lên.

“Ứng bà. Phúc tấn, xin người ra ngoài đi.” Quản gia Lưu cung kính nói.

Một tiếng phúc tấn đập vào tôi, bất động, hoá ra anh đã biết hết... Khi nào thì biết?

“Anh...” Biết từ khi nào?

“Đi ra ngoài!” Anh cắn răng, ba chữ cơ hồ theo rít ra từ răng nanh.

“Ha ha ha! Tiêu Dao Vương, thế nào, không muốn nhìn người đàn bà của người thấy người khát máu như vậy? ! Ha ha ha!” Cô gái kia cười

điên cuồng.

Giọng nói rất quen thuộc, trên mặt đất, người kia đã bị roi da đánh đến không còn nhận ra, mười đầu ngón tay nát bấy. . . .

Người không giống người. . . . Không giống quý này lại là... Tô. . . .

Tôi nắc một hơi khí lạnh.

“Bảo Bảo, ngoan, nàng ra ngoài trước đi.” Giọng anh đã tràn ngập cảm giác yếu ớt.

“Ha ha ha! Tiêu Dao Vương, người giỏi lắm! Ả biến thành như vậy cũng nhận ra, cảm động, cảm động! Ha ha! Người không phải muốn biết làm cách nào cứu ả sao? Được, ta nói cho người! Chúng ta đùa giỡn với trò chơi này một chút!” Cô ta đã gần như gục, trong mắt đã còn tình yêu, nhìn anh, ngoại trừ thù hận, chỉ còn thù hận!”

“Nói? Giải độc cách nào?” Giọng anh đã tỉnh táo lại.

“Ha ha, người nhất định không muốn Bảo cách cách biết, ha ha ha!” Đôi mắt vẫn máu của cô ta tràn ngập châm chọc cùng tơ máu.

Anh vung tay lên, “Quản gia Lưu, gọi người đưa Bảo cách cách đi.”

“Tôi. . .” Tôi muốn biết giải độc thế nào.

“Phúc tấn, mời!” Thị vệ của anh đã đứng sau tôi.

Tôi đưa mắt cầu xin, anh xoay người, không nhìn tôi một lần.

“Đưa Bảo cách cách vào phòng ta, để nàng nghỉ ngơi cho khỏe.”

...

Loại độc này thật sự có thể giải? Tôi sẽ không chết... Tôi có thể ở bên cạnh anh, mười năm, hai mươi năm, năm mươi năm... .

Khóe miệng tôi chậm rãi cong thành một nụ cười.

Tim cũng buông lỏng, cơn buồn ngủ cũng chậm rãi ập đến...

.....

Ai nhẹ nhàng vuốt ve mặt và tóc, rất nhẹ, rất khẽ...

Tôi từ từ mở mắt, gương mặt dịu dàng của anh ở ngay trước mặt.

“Xin lỗi, ta không muốn hung dữ với nàng...” Anh hơi áy náy.

“Không sao, em hiểu.” Anh không muốn tôi nhìn thấy máu, tôi hiểu,
“Hỏi ra thuốc giải chưa?”

“Hỏi ra thì ta đến đây ngay.” Ánh mắt anh quá dịu dàng.

“Khi nào có thể giải độc?” Thời gian không còn nhiều, hôm nay đã là ngày thứ tám.

“Bây giờ.” Anh nở nụ cười, chậm rãi đứng dậy, bắt đầu cởi áo... Da thịt hoàn mỹ lộ ra...

Tôi trợn mắt, lắp bắp, “Anh... Anh... Làm... Làm... Cái gì... Cái gì...”

Ý cười trên miệng anh càng sâu, “Hoá ra, ta chính là thuốc giải.”

“Cái gì... Cái gì... Ý... Ý... Gì?” Tôi đã hoàn toàn lắp bắp.

Anh không để tôi nói thêm, những chiếc hôn như mưa ập xuống...

Anh đè lên người tôi, hôn xuống...

...

Giữa lửa lòng xa lạ, nụ hôn của anh làm tôi cho tôi mê muội như kẹt trong biển lửa...

...

Anh khám phá cơ thể tôi, hoá ra, ngay cả đau đớn cũng có thể cam tâm tình nguyện tiếp nhận như vậy... .

Hoá ra, tìm được một nửa linh hồn khác, cảm giác được anh lấp đầy là như thế này...

Khi chúng tôi cùng tới điểm cao nhất, tôi bất giác rên rỉ, “Vâng. . . . Em yêu anh”

Thân thể anh hơi dừng lại, sau đó, lớp lớp sóng rần chắc đây thâm tình ập tới, hai chúng tôi đi đến thiên đường... .

Mệt mỏi, mãnh liệt vây chặt, mí mắt tôi càng ngày càng nặng, khóe môi mang theo nụ cười hạnh phúc...

Trong lúc mơ hồ, lại như nghe anh nói rất khẽ, “Bảo Bảo, ta cũng yêu nàng... Nhưng. . . . Nàng không nên yêu ta. . . . Không thể...”

Ha ha, là anh sao? Làm sao có thể? Làm sao anh có thể không muốn tôi yêu anh? ... Nhất định là tôi mơ

-----oOo-----

Chương 23: Tình suy độc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngủ thẳng đến hừng đông, hơi thở nam tính tươi mát vẫn bọc xung quanh tôi, thật thoải mái. Tôi mở mắt ra, đã thấy anh nhìn chăm chú vào tôi, tôi nhếch khóe miệng, cười, đau nhức trên người bỗng nhiên biến mất.

Anh nhẹ nhàng ôm mặt tôi, khẽ khàng vuốt nhẹ đầy yêu thương.

“Dừng. . . .” Tôi khó chịu vặn vẹo .

“Sao vậy?” Anh bật cười, như muốn nói, quan hệ thân mật nhất cũng rồi,

sờ một chút cũng không cho?

“Xấu. . . .” Tôi tự ti chui vào chăn, vùi đầu không ra.

Anh cười to.

Tiếng cười của anh, thân thể khoẻ khoắn với đường cong hoàn mỹ như điêu khắc, tuy rằng chúng tôi đã có quan hệ, nhưng tôi vẫn xấu hổ đỏ mặt.

Rất nhanh, anh cũng chui vào chăn.

“Tiểu thư đáng yêu, mời nàng nhìn mình xem.” Anh đưa gương đưa cho tôi, trên chọc.

Tôi kinh ngạc phát hiện, từ hình ảnh trong gương, tôi đã khôi phục dung mạo.

“Ha!” Tôi vui vẻ kêu to.

“Cho nên mới nói, Bảo cách cách tiểu thư, không cần lại phải lộ ra vẻ mặt như một oán phụ, chẳng hợp với nàng chút nào!” Anh cười nói, trong mắt lộ ra một tia u hoài không dễ phát hiện.

“Anh. . . . Làm sao mà nhận ra em?” Tôi rất tò mò về chuyện này, “Lần đầu tiên gặp mặt đã nhận ra?”

Anh cười, cung chiều vuốt tóc tôi, “Không! Ta không thần thông đến như vậy!”

“Vậy lúc nào?” Càng kỳ quái .

“Lúc nàng hát cho ta nghe.”

Tôi kinh ngạc nhìn anh.

“Lần sau nếu giả làm một bà già, đừng hát tình ca!”

Tôi đấm ngực anh một cái! “Làm ơn, ai giả trang làm bà già! Người ta bị trúng độc!”

Anh cong khỏe môi, cười đến u uẩn, “Ta nghĩ nàng muốn chia tay, lại không đành lòng bỏ ta, cho nên giả trang thành bà lão ở bên ta, nên ta không có vạch trần.”

Cho nên. . . . Anh mới rơi lệ. . . . Cười. . . . Rơi lệ.

Tim tôi cứng lại, tiếp tục đánh anh một cái, “Làm ơn ! Sức tưởng tượng sao lại phong phú như vậy? ! Còn tưởng rằng EQ của anh cao lắm, chẳng có gì lạ lùng! Còn sau này làm sao mà biết?”

“Hôm kia. . . . Hiên Viên Vũ đến tìm ta. . . . Hắc nói tìm không thấy nàng, sợ nàng dữ nhiều lành ít. . . . Hắc nói, hử đường bên đó, thị vệ và hỷ nương bị hạ độc chết hết. . . . Hắc là Tô Huyền Nhi gây nên. . . .”

“Hiên Viên, anh ta. . . .”

“Hắc thích nàng.” Anh gật đầu, “Hắc tới tìm ta, cũng có nghĩa là tự chui đầu vô lưới, nhưng hắc vẫn đến, chứng tỏ với hắc, tính mạng nàng vẫn quan trọng hơn!”

Tôi thở dài, đối với Hiên Viên Vũ, tôi chỉ có thể nợ anh ta mãi mãi.

“Anh sẽ không. . . . Để anh ta . . .”

“Không, nàng yên tâm.” Anh lắc đầu, “Chuyện trước kia ta không muốn so đo, ai đúng ai sai chỉ là nhất thời, ta cũng không có sức so đo.”

Tôi mỉm cười, rúc vào lòng anh...

Kể từ đêm đó, anh đều ngủ ở phòng tôi.

Nói cho đúng, hôm đó là ngoài ý muốn, trong lòng, tôi vẫn là một cô gái truyền thống, hướng chi, lúc này tôi đang ở thời đại phong kiến cổ hủ, anh không để tôi cự tuyệt, vào ngủ ở phòng tôi, ít nhiều, tôi cũng hơi e ngại, dù sao chúng tôi vẫn chưa thành thân.

Nhưng dù luôn luôn tôn trọng tôi, lúc này anh lại rất « độc tài », dứt khoát phải ngủ trong phòng với tôi... Dù buổi tối anh cũng chỉ ôm tôi ngủ. . . . Không có...

Vài lần, đêm khuya chợt tỉnh, tôi có thể nghe thấy tiếng thở dài nhẹ nhàng của anh, cảm giác được đôi mắt dịu dàng không rời...

Có phải tôi không nên cự tuyệt anh? Bởi vì tôi cự tuyệt, cho nên, anh bắt đầu dĩ, thở dài? ...

Sau lần đầu tiên ấy, chúng tôi chưa hề làm chuyện ấy thêm lần nào.

Đêm nay, anh ôm tôi rất chặt, dường như muốn hấp thu toàn bộ âm áp trên thế giới này, như hơi tuyệt vọng...

Tôi nhận ra ...

“Anh muốn?” Tôi nhẹ nhàng hỏi.

Anh ngần ra, vẻ mặt ngây ngô, dường như chuyện ấy thật sự không phải mục đích của anh.

Hồi lâu, rất lâu, anh hỏi lại, rất khẽ, “Nếu ta thật sự muốn, nàng có cho không? Cam tâm tình nguyện.”

Mặt tôi đỏ lên, “Em. . . Em. . . Em nghĩ đợi sau khi chúng ta thành thân. . .” Ở thời này, nếu tôi có thai trước khi thành thân, mất mặt chắc là đến bị ném về nhà ...

Anh cười, hơi chua xót, “. . . . Được. . . . Đợi sau khi. . . . Chúng ta thành thân. . .”

Vì sao, tôi có cảm giác giọng nói của anh vương nổi cay đắng.

Không muốn anh không vui, thật sự không muốn... .

Một chiếc nhẫn ngọc hé ra từ lòng bàn tay anh, màu nhẫn trong suốt sáng bóng, vừa nhìn đã biết dùng loại ngọc thượng đẳng hiếm có mới tạc thành.

“Bảo Bảo, nàng từng nói, ở thời của nàng, thành thân phải có nhẫn cầu hôn, nàng có thể nhận nó không?” Đôi mắt anh chăm chú, lại pha lẫn một vài cảm xúc phức tạp.

Tôi cười ngọt ngào.

Tôi cẩn thận cảm nhẫn ngọc, phát hiện bên trong nhẫn có khắc chữ “Vân”.

Ngọt ngào chất đầy trong lòng, đây là hạnh phúc sao? !

Tôi giờ ngón áp út, nhìn anh chậm rãi luồn nhẫn vào tay tôi.

“Có phải ta ích kỷ lắm không? Ta chỉ hy vọng nàng đừng quên ta nhanh như vậy. Có lẽ. Ta thật sự ích kỷ.” Anh nói rất khẽ, tôi nghe hông phải rõ ràng, mà là rất rõ ràng.

Tôi không cần nghe rõ ràng, bởi vì hạnh phúc dày đặc vây quanh tôi.

Tôi chủ động kéo cổ anh, dâng đôi môi tôi, hai người trần trọc dây dưa...

Tôi chủ động cởi áo...

Có được lời hứa của hạnh phúc, tôi hạnh phúc tiếp nhận cơ thể anh...

....

Mệt mỏi quá! Nắng ba sào, tôi vẫn nằm trên giường.

Tối hôm qua chúng tôi làm rất nhiều lần, cho đến khi cả hai không còn sức lực.

Tôi sờ chần, không còn hơi ấm của anh.

Cười trộm.

Hôm nay anh dậy sớm quátối hôm qua “lao lực” như vậy, hôm nay lại

không như mấy ngày trước rời giường cùng lúc với tôi, chắc chắn là có tật giật mình.

Tôi cười nghịch ngợm, anh như thế này, có chuyện để chọc ghẹo rồi.

Tôi vui vẻ đứng dậy xuống giường.

“Phúc tấn, người tỉnh rồi?” Ngoài cửa, nha hoàn nghe được tiếng trong, khẽ hỏi.

“Ừ.”

“Phúc tấn, ngoài cửa có vị tên là Hiên Viên Vũ đã đợi vài canh giờ, người có muốn gặp không?” Giọng nha hoàn vang lên.

Hiên Viên Vũ? Đương nhiên!

...

Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, lần nhau tái kiến, dường như đã có mấy đời.

“Anh Hiên Viên.” Tôi cười nhẹ, cố xua đi nỗi xấu hổ và trầm mặc. Tôi hy vọng mọi thứ sẽ trở lại như cũ, tất cả những thoải mái sẽ biến mất.

Tôi không muốn nghĩ tới chuyện Tình Nhi, cũng không định so đo chuyện anh ta bức hôn, như Vân Sở nói, ai đúng ai sai chỉ là nhất thời.

“Nàng không trách ta? Nếu không vì ta, nàng sẽ không lâm vào nguy hiểm.” Anh ta nhìn tôi, trong mắt tràn ngập sự áy náy.

” Anh Hiên Viên, chúng ta là bạn, đừng nói chuyện trách hay không.” Tôi cười thoải mái.

Anh ta vẫn nhìn tôi thật lâu, đến lúc chắc chắn trong mắt tôi không có chút oán hận thì thở dài nhẹ nhõm.

“Ta tìm nàng rất lâu... nàng như đã biến khỏi thế gian này... Ta không biết nàng đi đâu, chỉ có thể nhờ Tiêu Dao Vương tương trợ.”

“Anh Hiên Viên, thật ra anh đã gặp tôi rồi, phóng ngựa qua trước mặt tôi, nhìn cũng không nhìn!” Tôi nói tỉnh nghịch.

“Làm sao có thể!” Anh ta không tin.

“Chùng nửa tháng trước, sáng sớm ngày hôm sau khi chúng ta..., có một bà lão khoảng bảy mươi mặc áo cưới vẩy tay gọi anh, anh cũng không buồn đáp lại!” Tôi nháy mắt.

“Nàng. . . .” Về mặt anh ta đầy khiếp sợ.

“Tôi không biết trúng phải độc gì, biến thành bà lão, còn nói chỉ có sống được mười ngày, thật là khủng khiếp!” Ngẫm lại nỗi tuyệt vọng khi đó, lòng tôi như có một bóng ma.

“Nàng . . . Trúng suy độc tình...” Về mặt anh ta thật cổ quái.

“Đúng vậy, may mắn đã giải được rồi!” Tôi vui vẻ tươi cười.

“Các người biết. . . . Cách giải?” sắc mặt anh ta biến hóa rất nhanh, càng cổ quái.

Mặt tôi phút chốc đỏ lên, “Ừ Tô Huyền Nhi. . . . Nói. . . .”

Anh ta nhìn chằm vào tôi, phát hiện tôi, ngoại trừ ngượng ngùng đỏ mặt vẫn chưa nhận ra, “Sẽ không là. . . . Tiêu Dao Vương. . . . Tự mình. . . Thay nàng giải độc. . . ? !”

Anh ta khó khăn hỏi, giọng nói mang theo sự khẳng định và khiếp sợ!

Tôi ngượng ngùng gật đầu. Lên giường với chồng mình, tuy vẫn chưa có danh phận chính thức, có lẽ không đến nỗi tính vào một trong mười tội ác đi.

Nhưng vì sao mặt anh ta kỳ lạ như vậy, giống như sét đánh?

“Hắn điên rồi. . . . Thật sự điên rồi. . . .” Đột nhiên, anh ta cười to, mang theo sự buông tha, mang theo kính nể, mang theo nỗi ghen tị, “Mọi người đều nói Tiêu Dao Vương coi danh lợi như cặn bã, ta không tin! Hôm nay, ta phải tin! Ngay cả sinh mạng mình cũng không tiếc, danh lợi

tiền tài là cái gì?!”

“Anh. . . . Anh. . . Có ý gì?” Tôi bị Vân Sở che giấu chuyện gì, tôi bắt đầu lo lắng.

Tiếng cười im bật, anh ta ngạc nhiên hỏi, “Hắn không nói cho nàng?”

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Nỗi lo lắng làm tôi hấp tấp.

Anh ta hình như cố giữ giọng thật bình thường, bình tĩnh hỏi tôi, “Bảo nhi, ta hỏi trước một chuyện, nếu một ngày, người ân ái với nàng không phải hắn mà là một người xa lạ, nàng có bằng lòng hay không?”

“Làm sao có thể! Nếu không phải anh ấy, tôi chắc chắn... !”

Anh ta gật đầu, chậm rãi nói, “Ta cuối cùng đã hiểu, ba người chúng ta không có cùng quan niệm, suy nghĩ mỗi người hoàn toàn trái ngược, nàng thà chết cũng không cho một người xa lạ chạm vào, mà hắn dù hy sinh mạng sống cũng không muốn người khác trở thành thuốc giải của nàng. Ta thì khác, nếu là ta, ta sẽ lựa chọn để một gã đàn ông khác giải độc cho nàng, bởi vì, với ta, cuộc sống quan trọng hơn.”

Tôi xụi lơ ngã ngồi dưới đất, sự thật như tấm gương, cuối cùng đã rõ ràng.

“Anh nói rõ cho tôi...” Nói cho tôi biết, mọi chuyện không phải là sự thật!

“Tình suy độc chỉ có một cách giải duy nhất, là thông qua ân ái giữa nam nữ, đem độc trên người nàng dẫn qua người hắn, cũng có nghĩa là, mười ngày sau, hắn sẽ phát độc.”

“Không thể nào, không thể nào! Không thể nào! Anh ấy không có. . . Bệnh gì.” Tôi không tin, tuyệt đối không!

“Tình suy độc chỉ có ảnh hưởng với dung mạo nữ tử, ở trên người nam tử không có biểu hiện gì.” Anh ta tàn nhẫn đánh vỡ tia hy vọng cuối cùng của tôi.

“Xin lỗi, không thể tiếp.” Tôi thất thần, trống rỗng đứng lên, mờ mịt đi

ra ngoài.

“Vân. . . . Vân. . . Anh ở đâu. . .” Tôi kéo quản gia Lưu, “Vương gia, tôi tìm Vương gia, anh ấy ở đâu?”

Anh ở đâu? Nói cho tôi, tất cả chỉ là lời nói dối của Hiên Viên Vũ.

“Vương gia. . . Vương gia. . .” Quản gia Lưu đáp ứng.

“Nói!” Tôi trừng mắt, tôi nghĩ, đây là lần đầu tiên trong lời tôi giận dữ đến như vậy, “Đừng nhiều lời vô nghĩa! Anh ấy ở đâu? !”

Không đợi ông trả lời, tôi lại lập tức dồn hy vọng vào ông, “Quản gia Lưu, ngày ấy ông cũng ở đó, anh ấy sẽ không sao, đúng không?”

Ánh mắt bi thương của quản gia Lưu làm cho tôi tuyệt vọng cùng cực.

Quản gia Lưu nhắm mắt, nước mắt từ mắt ông từng giọt rơi xuống, dường như đang hạ quyết tâm, ông quỳ xuống, “Trời vừa sáng, Vương gia đã lên đường đi Thiên Sơn tìm sư phụ người.”

Thiên Sơn? Đúng, sư phụ của anh là cao nhân trong truyền thuyết, nhất định sẽ có cách!

“Anh ấy nói, khi nào anh ấy trở về?” Hy vọng loé lên trong mắt tôi.

Ông càng tỏ vẻ bi thương, “Nô tài nghĩ Vương gia sẽ không trở lại, lần này người đi Thiên Sơn, đã có dự định thay phúc tấn. Vương gia để lại một bức thư cho phúc tấn, người dặn nô tài hai ngày sau giao cho phúc tấn.”

Nhìn tay quản gia Lưu run run đưa vào ống tay áo lấy thư, run rẩy đưa tôi...

Tôi không dám nhận. . . . Không dám nhìn. . . .

Anh muốn nói gì? Vì sao không nói trước mặt tôi?

Tất cả chỉ là lừa dối, chỉ là một giấc mơ, tôi chỉ nằm mơ mà thôi...

-----oOo-----

Chương 24: Làm sao có thể?

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Bảo Bảo, mười ngày trước, ta nhận được thư của sư phụ, người nói người tìm được đá ngọc Long Phượng hiếm thấy, có thể đưa nàng về thời nàng sống. Dù sao, nàng cũng không phải là người ở thời đại này, vẫn nên trở về đi. Ta sẽ lên núi trước, tìm được sư phụ rồi, sẽ xin sư phụ xuống núi đưa nàng trở về.

Đừng nhớ, ta không muốn gặp nhau lúc chia lìa tàn khốc, cho nên, ta sẽ không xuống núi.

Hy vọng nàng trở về thời đại của nàng có thể tìm được tình yêu.

Ta sẽ luôn chúc phúc cho nàng.”

Tôi cắn môi, cắn ra máu cũng không tự biết.

Nếu không gặp Hiên Viên Vũ, có phải tôi cứ ngây ngốc như vậy mà bị sư phụ anh dẫn đi? ! Hoặc là tìm anh, tìm không được, cuối cùng tâm nát thành tro trở lại thời hiện đại?

Anh thay tôi sắp đặt mọi đường lui, bởi vì anh biết anh... .

“Tôi không tin trên đời này không có thuốc giải!” Tôi lạnh lùng nói, “Hạn cho các người trong một canh giờ, giúp tôi chuẩn bị mấy món đồ! Mang tôi đi gặp Tô Huyền Nhi!”

... .

Vẫn là thư phòng, chỉ khác ở chỗ, người lộ vẻ ngoan độc là tôi.

Tô Huyền Nhi quỳ gối cách hai thước, vết máu trên mặt, trên người đã khô, cô ta cười đến đắc ý.

“Thế nào? Hôm nay Bảo cách cách xuất mã, chắc là đã sắp thành quả

phụ.”

Đối mặt với vẻ “thương xót” của cô ta, tôi lạnh lùng cười.

“Thuốc giải.” Tôi vươn tay.

“Ha ha ha ha, Bảo cách cách, người thật là ngây thơ! Sao người không hỏi Hiên Viên Vũ đứng sau người xem có thuốc giải không?”

Tôi tự động xem nhẹ ánh mắt bất đắc dĩ của Hiên Viên Vũ.

“Không đưa? Vậy đừng trách tôi.”

“Lại muốn dụng hình? Tô Huyền Nhi ta chịu được! ! Nếu không phải ta hận hai người các người, các người ai chết trước, với ta mà nói đã không còn ý nghĩa, nếu không, người nghĩ vì sao ta lại nói cho Tiêu Dao Vương cách giải? ! Ha ha ha.”

Tôi lạnh lùng cười, vỗ vỗ tay, thản nhiên nói, “Quản gia Lưu, đặt hai con chuột và rắc vào đũng quần cô ta.”

Tức khắc, tôi thành công nghe được một tiếng rít khí lạnh.

...

Tôi lạnh lùng trừng mắt nhìn hai con vật, chuột và rắn cắn xé hạ thân cô ta, tiếng hét của cô ta còn thô lương hơn tiếng quỷ.

“Giữ người cô ta lại, không cho cô ta động đây.” Tôi lạnh lùng ra lệnh cho thị vệ.

Vài người thị vệ không đành lòng nhắm mắt lại.

” Bảo cách cách! Xin cô, xin cô tha cho tôi ta đi!” Chiêu này thật sự dùng được, mới qua thời gian một nén hương cô ta đã không thể chịu đựng thêm.

“Nói! Thuốc giải!” Lạnh lùng lặp lại.

“Thật sự. Á. Không có thuốc giải...” Cô ta gần như hấp hối, hạ

thân toàn là máu.

Giờ phút này, ngay cả mạch máu của tôi cũng là băng, nhiều máu hơn nữa, với tôi mà nói cũng thế.

“Tôi không tin!” Tôi hừ lạnh, “Nhắc lên.”

Một ngăn tủ lớn được đưa vào.

Một tấm vải đen.

“Án đầu cô ta xuống, nếu không nói, bắt cô ta ăn một chút!”

Mấy thị vệ gan nhỏ đã bắt đầu nôn khan, ngay cả sắc mặt Hiên Viên Vũ cũng thay đổi, anh ta dùng ánh mắt như chưa từng quen tôi nhìn tôi.

Tôi biết mình độc ác, bởi vì, trong ngăn tủ chất đầy xác côn trùng, hàng triệu hàng tỷ xác côn trùng.

“Buông, a ~ cứu mạng ~ cứu mạng!” Tô Huyền Nhi giãy dụa kịch liệt.

“Án đầu cô ta xuống!” Tôi không động đậy một chút, lạnh lùng ra lệnh.

Sự sợ hãi của cô ta đã tới cực hạn, thị vệ nhấn một cái, môi cô ta cơ hồ đã chạm vào đồng côn trùng, không ngừng mấp máy, tôi dần giọng, “Ngừng, có nói không?”

“Thật sự không có thuốc giải! Cô buông tha cho tôi đi! Xin cô ! !” Cô ta khóc ròng cầu xin, nước mắt giàn rụa.

Cô ta không nói. Lòng tôi trầm xuống, “Án đầu cô ta xuống, để cô ta từ từ ăn chúng!”

Một mệnh lệnh thốt ra, thị vệ đè xuống.

Đột nhiên, côn trùng loi nhoi trắng toát biến thành màu đỏ, một đám lớn côn trùng rục rở, nhìn thật kích thích...

“Phúc tấn, nàng ta cắn lưỡi tự sát ...” Tiếng nói bất an của thị vệ vang lên.

Tấm mặt nạ lạnh lùng của tôi chậm rãi xuất hiện vết rách, “Sao có thể? Đã chết? Cô ta còn chưa nói. . . . Cô ta còn chưa nói. . . . Tôi còn rất nhiều cách để bức cô ta nói. . . .”

Tôi chậm rãi bước tới chỗ đám côn trùng, chúng đã bị nhuộm thành màu đỏ nhức mắt.

“Không thể nào. . . .” Tôi vươn tay, kéo cô ta lên.

Một đôi tay sắt giữ chặt tôi lại, “Không có thuốc giải, nàng còn chưa rõ sao? Có, cô ta đã nói! Không có nữ nhân nào có thể chịu được loại tra tấn này!”

Tấm mặt nạ của tôi đã hoàn toàn hỏng, “Tôi thì sao? Tôi thì đáng phải chịu tra tấn sao? Tôi mỗi lần chạm được vào hạnh phúc, cuối cùng đều là giả dối sao? Cô ta chết còn chưa đủ, chết một một ngàn một vạn lần tôi cũng phải tra tấn cô ta! Cho đến Vân Sở của tôi trở về mới thôi!”

Tôi cố giãy dụa, cố đá anh ta, đâm vào anh ta...

Hoá ra, khi con người tuyệt vọng đến cực điểm, mạch máu đều là băng ...

“Cô ta đã chết, nàng tra tấn, cũng chỉ tra tấn thi thể cô ta.” Hiên Viên Vũ bất đắc dĩ nói.

.....

Cô ta đã chết. . . . Không có thuốc giải. . . .

“Tôi muốn gặp Vân Sở, đưa tôi đi Thiên Sơn!” Tôi nghe mình nói, giọng trống rỗng với quản gia Lưu.

“Phúc tấn, hôm nay đã là ngày thứ bảy, Vương gia có tiếng là anh hùng trên lưng ngựa, dựa vào công phu của người cũng phải hai ngày mới có thể đến Thiên Sơn, huống chi một nữ tử như phúc tấn... Cho dù nô tài an bài thị vệ vương phủ giỏi nhất cho người, cũng ít nhất phải ba ngày... Cũng không kịp. . . . Gặp Vương gia lần cuối cùng ...”

Ai nói tôi muốn nhìn anh một lần cuối cùng? Tôi muốn đưa anh – hoàn toàn khỏe về nhà... .

“Lập tức lên đường!” Tôi nghe mình nói kiên quyết.

“Phúc tấn! Nếu trên đường người xảy ra chuyện gì... Nô tài. . . .” Quản gia Lưu đã quỳ gối trên mặt đất.

“Lập tức lên đường!” Tôi lặp lại.

“Ta đưa nàng đi.” Hiên Viên Vũ vẫn trầm mặc ở bên cạnh mở miệng, “Nếu nàng chịu được, ta nghĩ chúng ta đuổi theo ngày đêm, hai ngày sau, có thể đuổi đến nơi, nhìn hấn lần cuối. . . .”

“Tôi chịu được! Tôi chịu được!” Tôi chảy nước mắt, cam oan oan.

Hai ngày sau, chúng tôi ngày đêm phi ngựa, đã đến chân núi.

Đường lên Thiên Sơn toàn dốc ngược, nếu là bình thường, tôi nhất định sẽ gào lên không chịu nổi, sau đó trốn đi làm biếng.

Nhưng bây giờ, tôi dường như tràn ngập ý chí kiên cường chưa từng có, khi cảm thấy đuối sức, tôi sẽ chạm vào chiếc nhẫn ngọc, dường như nhìn thấy anh đang đứng phía trước chờ tôi... .

Cuối cùng, dưới sự trợ giúp tận tâm của Hiên Viên Vũ, chúng tôi đến đỉnh núi, nhìn thấy một ngôi nhà...

“Làm sao có thể? Làm sao có thể?” Một mái đầu bạc, mày trắng, một ông cụ râu bạc trắng rủ xuống trước ngực, nhìn tinh tượng[29] thì thảo tự nói.

“Tiêu dao vương? Không có người này!” Khóe mắt ông ấy không thèm nhìn vào chúng tôi một chút, tiếp tục nhìn lên tinh không, “Làm sao có thể? Làm sao có thể?”

“Thưa cụ, cụ có biết Ái Tân Giác La Vân Sở không ạ?” Tôi lễ phép hỏi.

Ông cụ vẫn không quan tâm đến chúng tôi, tiếp tục thì thào, “Làm sao có thể? Làm sao có thể?”

Ngất! Sẽ không phải là một ông già lắm cảm chứ?

Tôi và Hiên Viên Vũ thay phiên hỏi ông ta vài lần, ông ta cũng không trả lời, tiếp tục thì thào.

“Thưa ông, làm sao có thể là sao?” Tôi không muốn lãng phí thời gian, giải quyết phiền nhiễu trước đã.

Ông cụ bỗng lớn tiếng, “Nha đầu, người xem ngôi sao kia!” Ông chỉ vào lúc một ngôi sao lúc sáng lúc tối, nói với tôi, “Có cảm giác gì?”

“Lung lay như sắp rơi.” Tôi nói cảm giác, hẳn là sắp thành sao băng, chấm nhỏ từ từ trượt xuống dưới.

“Đúng vậy! Cho nên làm sao có thể!” Ông ấy vỗ đùi.

“Ông, vạn vật có sinh có tử, sao cũng thế thôi.” Tôi cố nhẫn nại.

“Nhưng, đây là ngôi sao tiêu biểu cho đồ đệ của ta! Làm sao có thể rơi xuống? ! Hơn nữa lại vào đêm nay.” Ông lão ngờ ngác nói.

Đầu tôi như có ai gõ thật mạnh, đệ tử của ông? Vậy là... Ngôi sao sắp rơi xuống này sẽ là...

“Làm sao có thể? ! Làm sao có thể? !” Người nói những lời này bây giờ là tôi.

“Sur phụ, hai khối ngọc đỏ người định làm gì?” Phía sau truyền đến giọng nói quen thuộc du dương.

Là anh.

Tôi rơi nước mắt.

“Người tự tìm đi! Vì sư không rảnh!” Ông cụ tiếp tục nhìn trời, thì thào lặp lại.

Tôi bước từng bước một tới chỗ có tiếng nói ấy...

“Lúc này không phải người nói người cần ngọc sao? Bây giờ lại nói khác? !” Giọng nói quen thuộc mang theo tiếng thở dài bất đắc dĩ.

Tôi đứng ở cửa, nhìn bóng anh bận rộn quay đông quay tây, anh cố gắng tìm thứ gì đó. Tôi không lên tiếng, si ngốc nhìn anh.

Chốc lát, anh lộ nụ cười sung sướng, hai khối ngọc bị anh cột bằng hai sợi dây dài lắc lư trong không khí.

Lại là hai miếng ngọc: Ngọc chim phượng từng biến mất trên người tôi và ngọc hình rồng màu đen trên người anh Lăng!

“Tìm được rồi!” Ngay cả mắt anh cũng cười, rồi rất nhanh, anh hoang mang tự nói, “Su phụ hay là cả Bảo Bảo cũng tìm không thấy? Người lại đánh mất ngọc nữa rồi?”

Giờ khắc này, anh đơn thuần như một cậu bé con.

Anh xoay người, định đi ra ngoài, nụ cười trên mặt anh nháy mắt đông cứng, vì tôi đứng ở cửa, rung rung lệ nhìn anh...

-----oOo-----

Chương 25: Sao rơi

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Nàng phải trở về!” Anh nói kiên quyết.

“Vì sao?” Tôi hỏi lại anh.

“Người trong lòng nàng ở ba trăm năm sau, nàng đương nhiên phải về!” Anh trả lời đương nhiên.

“Em nghĩ, chúng ta đã là vợ chồng.” Tôi cười nhẹ phản bác.

“Ta...” Anh ghen lời.

“Ăn em sạch sẽ, chùi miệng rồi muốn đuổi em đi?” Tôi thản nhiên trào phúng.

Anh trầm mặc.

Lòng tôi trầm xuống, lúc này, anh còn không muốn nói ra sự thật?

“Vì sao không nói cho em biết? Em cứ như vậy phát độc mà chết, hoặc là tùy tiện tìm một kẻ tử tù ái ân, cái gì cũng tốt hơn tình trạng bây giờ! Anh hiểu chưa? Chỗ này của em đau!” Tôi đặt tay anh lên vị trí trái tim tôi.

Anh cười nhẹ, “Thật sự ta là ta ích kỷ, nàng biết không? Khi ta nhận được thư của sư phụ, phản ứng đầu tiên là gì? Nàng biết không, ta đốt thư. Bởi vì ta không muốn nàng rời khỏi ta, cho dù vĩnh viễn nàng không thể yêu ta, cho dù người nàng yêu đang ở ba trăm năm sau đau khổ chờ nàng trở về. Ta cũng chỉ muốn ích kỷ giữ nàng lại. Chuyện lần này, chỉ bức ta không còn con đường nào khác nên chọn mà thôi.”

“Anh có thể tìm một tử tù. . . .” Nước mắt tôi ào ạt ứa ra.

Anh dịu dàng nâng mặt tôi lên, tinh tế vuốt ve, “Nếu như vậy. . . . Ta nghĩ người điên sẽ không phải là nàng. . . . Mà là ta, sinh mệnh của ta có thể lưu lại trên người nàng, ta thấy may mắn, ít nhất. . . . Nàng sẽ không quên ta nhanh như vậy.”

Tôi nhào vào trong lòng anh, rất muốn nói với anh, làm sao tôi có thể quên anh. Tôi thương anh. . . .

Mà tôi, đã sớm khóc không thành tiếng, không thể nói cho anh...

“Đại nạn của ta đã đến, đêm nay sẽ đưa nàng về ba trăm năm sau, ta muốn tận mắt thấy nàng đi.” Anh nhẹ nhàng nói.

Tôi lắc đầu thật mạnh, nước mắt như mưa.

“Đại nạn đến?” Giọng Huyền Ninh chân nhân vọng vào, “Ta đứng ở cửa, nghe tiểu tử này nói mấy câu.” Ông chỉ chỉ Hiên Viên Vũ, “Nhưng, ta không nói cho người sao? Vân Nhi, người từ nhỏ đã bách độc bất xâm, ta

không nói cho người sao?” Ông tỏ vẻ buồn rầu cố gắng nhớ lại.

Nước mắt tôi tích tắc chảy ngược về túi lệ, Vân Sở ngạc nhiên há hốc miệng, người duy nhất bình tĩnh chỉ có Hiên Viên Vũ, mặt anh ta không chút thay đổi, trong mắt chỉ có một tia ngạc nhiên chợt lóe rồi tắt.

“Người vừa ra sinh ta đã thu nhận người làm đồ đệ, ta cũng coi qua vận số, người 23 tuổi sẽ vì tình yêu cam nguyện trúng độc, cho nên từ nhỏ ta đã để người ngâm mình trong các loại dược liệu, người mười tuổi đã bách độc bất xâm, ta từng trộn thạch tín trong cơm cho người ăn, người cũng chỉ vài ngày đau bụng mà thôi. Người còn không nhớ rõ?” Ông cụ buồn rầu trách mắng.

“Có bao giờ sư phụ nói với con ngâm người bằng thuốc làm từ xác người chết thối rữa là để luyện bách độc bất xâm? ! Người cho con ăn thạch tín khi nào? !” Sắc mặt Vân Sở rất tệ, xám xịt, “Thạch tín? ! Người không sợ thật sự độc chết con sao? !”

“Người có chết đâu!” Ông già liếc mắt nhìn anh một cái.

Mắt Vân Sở tròn trắng, gần như muốn xiu.

Tôi quản ân oán giữa thầy trò họ làm gì, tim tôi đã sung sướng đến muốn bay lên tận trời.

“Người không trúng độc, nhưng đêm nay chắc chắn sẽ chết, ta cũng không biết vì sao? !” Ông cụ lại thêm một câu, đánh tôi xuống địa ngục.

“Sư phụ à, nếu không trúng độc, đêm nay làm sao có thể chết?” Vân Sở lạnh giọng phản bác, ông già nghẹn lời chỉ có thể giương mắt nhìn.

Ông lại nhìn về hướng Hiên Viên Vũ, liếc mắt đánh giá vài cái, giọng hoàn toàn tỏ vẻ không sợ bị giết, “Thằng nhóc sắp chết, người làm đồ đệ của ta được không? Chơi với ta!”

Ba người, một người xấu hổ, một người mệt mỏi, một người tức giận.

Người tức giận là tôi!

“Được không?” Ông cụ xáp lại gần Hiên Viên Vũ, anh ta đã xấu hổ đến

giới hạn, dù sao, điều kiện này cũng có phần...

“Hiên Viên Vũ, ngươi đồng ý đi, tiền của ở đây nhiều muốn đòi mạng, nhiều nhất ngươi chờ 5 đến 10 năm, râu ông ấy vênh lên, sẽ là của ngươi!” Người kiệt sức bất đắc dĩ đưa ra lời khuyên.

“Ba năm! Ngươi ở đây chơi với ta ba năm, mọi thứ ở đây đều thuộc về ngươi! Ta còn đem tuyệt học suốt đời của ta dạy cho ngươi.” Ông cụ nhìn Hiên Viên Vũ, đây thường thức đến nỗi nước miếng cũng chảy ra.

“Vì sao lại là ta?” Đương sự vẫn như cũ, mặt không chút thay đổi.

“Vì trừ thằng nhóc kia, ngươi là người anh tuấn nhất mà ta từng thấy.” Đáp án đúng là khiến người ta cười ngất, “Ba năm sau, ngươi giúp Diêm Bang thoát khỏi họa bị tiêu diệt, trở về nhận vị trí gia chủ trong nhà, năm năm sau, ngươi gặp thê tử của ngươi, ngươi sẽ đưa bảo ngọc vô giá ta tặng ngươi cho nàng, mười năm sau, ngươi sẽ công thành danh toại, dưới sự dẫn dắt của ngươi, thế lực Diêm Bang ngày càng khổng lồ, nhưng con ngươi sẽ bị kẻ thù sát hại, thê tử của ngươi bỏ ngươi, mười hai năm sau, ngươi sẽ tìm được thê tử của ngươi, trở về ẩn cư ở đây.”

Hiên Viên Vũ lạnh lùng nói, “Ta không tin số mệnh!”

“Vậy ngươi ở lại, nhìn xem ta nói đúng hay không” Ông cụ rõ ràng đang dụ dỗ.

“Hừ, được!”

Dụ dỗ thành công!

Vân Sở cười cười, lắc đầu.

“Nha đầu, bây giờ đã đến lúc ta đưa ngươi về!” Ông lão giải quyết vấn đề lớn nhất, đưa ánh mắt về phía tôi.

“Tôi. . .” Tôi hơi bối rối, nói thật, tôi thật sự rất muốn trở về, nhưng...

“Tôi không về !” Ta hạ quyết tâm.

Nghe câu nói của tôi, khóe môi Vân Sở hơi giương lên, nụ cười nở rộ.

“Người không quay về? Nhưng. . . . Nếu người quyết định không quay về, e rằng biểu ca người không chống đỡ được quá ba tháng”

Tôi hoảng sợ nhìn ông ta, ánh mắt tôi dời về phía Vân Sở, nụ cười của anh đã hoàn toàn biến mất.

“Ta để người cảm ứng hẳn!” Ông ấy đã đặt tay trên trán tôi.

...

“Chàng tiếp tục tìm kiếm phía trong, tất cả đều yên lặng, ngay cả tiếng thở của mình chàng cũng có thể nghe. Cuối cùng, chàng đi vào toà lâu đài cổ xưa, đẩy cửa căn phòng nhỏ của công chúa Hoa Hồng. Công chúa Hoa Hồng đang ngủ say, nàng xinh đẹp động lòng, chàng mở to mắt không chớp, nhìn nàng, rồi cúi xuống hôn nàng. Khi chiếc hôn vừa rơi xuống, công chúa Hoa Hồng lập tức tỉnh lại, nàng mở mắt, mỉm cười đầy tình cảm nhìn chăm chú vào chàng..” Lăng Ly khép cuốn truyện cổ tích, sắc mặt anh tái nhợt như giấy, quần áo nhàu nhĩ, râu đã phủ khắp gương mặt tuần tú, anh tiều tụy kinh khủng, dịu dàng vuốt tóc tôi, trên giường bệnh, mặt tôi bình thản. Anh nhẹ hôn lên môi tôi, khẽ khàng hỏi, “Bối Bối, khi nào thì em mới bằng làm mỹ nhân ngủ say rồi tỉnh lại? Khi nào thì em mới chịu tha thứ cho anh, lại liếc mắt nhìn anh? Em sống, anh sống, em chết, anh chết.”

Trên giường bệnh, tôi vẫn không mở mắt, chỉ có tiếng bíp bíp trên máy cho biết, tôi vẫn trong trạng thái người thực vật.

Anh im lặng tựa vào giường tôi, trên mặt mang theo nụ cười điềm tĩnh.

“Bạn trai người phòng mười ba không biết có thể sống bao lâu, mỗi ngày không ăn không uống, chỉ nhờ vào người nhà anh ta cưỡng ép truyền nước biển mà sống, mỗi ngày ngất xỉu, tỉnh lại lập tức đến với cô ấy, quá cảm động!”

“Đúng vậy, nếu ngày đó bạn gái anh ta không vì lấy viên đạn ra mà mất máu quá nhiều lâm vào trạng thái hôn mê thì tốt rồi...”

Giọng nói của hai y tá, người đàn ông đã không nghe thấy, bởi vì, anh đã mang theo nụ cười im lặng, chìm vào một bóng đêm khác...

...

“Anh Lãng! Anh Lãng!” Tôi giật mình thật mạnh, bật dậy trên giường, mồ hôi lạnh túa ra, tim tôi phát đau.

Đây là đâu?

Ngồi ở mép giường, Vân Sở mỉm cười gượng ép, khiến tôi biết đây là đâu.

Anh lau mồ hôi cho tôi, thản nhiên nói, “Nàng trở về đi! . . . Hai người sẽ rất hạnh phúc . . .”

Tôi nắm tay anh, muốn nói, lại không thể nói rõ, mâu thuẫn, chua xót. . .

“Nàng đã cho ta quá nhiều, hãy đi tìm hạnh phúc của nàng.” Anh cười.

“Em. . . Xin lỗi. . . .”

Anh lắc đầu, trong mắt đã có sự chua xót khó nén, “Ta nói với sư phụ, có thể có cách.” Anh xoay người đi ra khỏi phòng, kiên quyết không ngoảnh đầu. . . .

...

Tôi mang theo ngọc hình phượng đen, vòng xoáy sau lưng càng lúc càng lớn, càng ngày càng tối. . .

“Nha đầu, người bước vào là có thể về nhà.” Ông cụ nói hiền lành.

Tôi chậm rãi xoay người, bước đi rất nhanh, một chân đạp trong vòng xoáy, chân vẫn không thể bước vào...

Nhẫn ngọc đột nhiên cũng loé ra luồng ánh sáng kỳ dị, như nhắc nhở tôi về chủ nhân của nó...

“Nha đầu, nhẫn kia người không thể mang đi, bởi vì người là Tá Thi Hoàn Hồn, nhẫn này chỉ có thể để lại cho chủ nhân thân thể này.” Ông cụ

giải thích .

Ngay cả nhẫn cũng mang không đi. Như vậy. Tôi và anh...

Tôi lưu luyến nhìn anh mỉm cười rất khiên cưỡng, nước mắt đã rơi xuống dưới, tôi chạm tay vào tim mình, anh ở đây, cho nên, nó mới có thể đau như vậy.

“Anh. . . . Có thể đi cùng em không?” Câu hỏi của tôi là ông lão giật mình đến thất thần, kể cả anh.

“Thời đại ấy có lẽ sẽ không có vinh hoa phú quý, nhưng có em, anh muốn không?” Tôi rơi nước mắt hỏi anh.

“Nàng hy vọng ta đi?” Anh nhìn tôi chăm chăm.

“Ừ.” Tôi gật đầu. Đây là phương pháp tốt nhất, duy nhất tôi có thể nghĩ đến, cho dù thật ích kỷ.

“Được!” Anh chụp ngọc đen hình rồng trong tay sư phụ, dứt khoát bước tới, kéo tay tôi đi về phía vòng xoáy

Chúng tôi cười với nhau, cùng chống chọi...

“Ba trăm năm sau, em tên là Ứng Bối Nhi, anh đến bệnh viện Mã Lệ, phòng số 13 tìm em!”

“Được!”

...

“Trở về! Vân Nhi! Người trở về mau! Người điên sao. . . Chúng ta không biết sau đó sẽ phát sinh chuyện gì. . . . Ba trăm năm sau. . . . Người sống thế nào? Hèn gì, Hèn gì. . . . A. Sao lại rơi xuống”

Giọng của ông cụ dần dần xa thẳm...

-----oOo-----

Chương 26: Bối nhi tỉnh lại

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Chàng tiếp tục tìm kiếm phía trong, yên lặng, ngay cả tiếng thở của mình cũng có thể nghe. Cuối cùng, chàng đi vào toà lâu đài cổ xưa, đẩy cửa căn phòng nhỏ của công chúa Hoa Hồng. Công chúa Hoa Hồng đang ngủ say, nàng xinh đẹp động lòng, chàng mở to mắt không chớp, nhìn nàng, rồi cúi xuống hôn nàng. Khi chiếc hôn vừa rơi xuống, công chúa Hoa Hồng lập tức tỉnh lại, nàng mở mắt, mỉm cười đầy tình cảm nhìn chăm chú vào chàng..”

Tôi mở mắt, mỉm cười nhìn người đàn ông trước mắt đang đọc câu chuyện cổ tích bằng giọng đọc dịu dàng.

Anh tiều tụy quá, xấu quá...

Tôi cố gắng nhếch môi chuẩn bị nhạo báng, lại phát hiện cơ bắp cứng đờ, không thể nào mở miệng.

Người ấy đọc xong câu chuyện, anh nhắm mắt, nồng nàn ấn môi lên môi tôi.

Tôi cười nghịch ngợm, toàn thân chỉ đôi mắt là còn có thể linh hoạt.

“A ~” Người đàn ông mở to mắt, ngây người.

Thật là buồn cười! Vẻ mặt nghi ngờ, mất hết vẻ nhã nhặn, thô kệch chậm chạp, điệu bộ ngơ ngác như một con tinh tinh. Trò đùa này rất vui!

Tôi nhếch môi cười cười, cả người đau như.

“Anh. . . Anh đi kêu. . . Kêu. . . Bác sĩ!” Trong ấn tượng, anh luôn giữ bình tĩnh, bây giờ lại hoàn toàn mất hình tượng “lặn” ra ngoài.

“Ha ha. . . Ôi. . .” Đau quá! Tôi mang vẻ mặt khổ qua.

“Bác sĩ. . . . Cô ấy. . . Cô ấy thế nào? Tỉnh? Thật sự. . . Tỉnh lại?” Lãng Lỵ kéo tay tôi, cố bắt bác sĩ xác nhận lần nữa.

Làm ơn! Tôi chưa tỉnh, trông mắt làm sao có thể đảo? Làm sao có thể cười? Xác chết sống lại? ! Tôi thậm chí cười khổ. IQ của anh Lăng dường như thấp đi!

“Đúng vậy, Lăng tiên sinh, điều anh trông chờ đã tới! Vị tiểu thư này còn cần được an dưỡng thật tốt, Lăng tiên sinh, anh đừng để bạn gái tỉnh rồi, chính anh lại gục!” Bác sĩ trêu chọc.

“Cám ơn! Cám ơn ~!” Anh cúi đầu đến chín mươi độ, trong mắt, trên mặt, không thể kìm nén được sự mừng rỡ điên cuồng.

Tôi cười nhẹ, tôi tự nói với mình, lựa chọn của tôi không sai, nếu tôi không tỉnh lại, si tình và áy náy sẽ hủy diệt anh. Như vậy, làm sao tôi có thể ở lại thời phong kiến hạnh phúc với Vân Sở?

Nhưng tội cho anh, không biết, anh đang ở đâu?

Tôi nghĩ đến khi mở to mắt có thể nhìn thấy người đàn ông sẵn sàng...
Làm vừa lòng sự ích kỷ của tôi...

Nhất định phải tới tìm tôi!

...

Ba ngày sau.

“Ứng tiểu thư, cô có khách.” Y tá gõ cửa, báo với tôi bằng giọng rất khẽ.

Mã Lệ là bệnh viện tư nhân nổi tiếng và đắt đỏ, phòng VIP tôi nằm có hai gian, rất thoải mái, không có một chút cảm giác đang ở bệnh viện.

Phòng khách? Hai ngày nay, cảm giác mỗi khi thất vọng thật là khó chịu. Người tới thăm tôi giống như cưỡi ngựa xem hoa, ngay cả vị hôn phu trên danh nghĩa cũng xán lại, thiếu chút nữa bị Lăng Ly tổng ra ngoài.

Tôi đóng chốt, cửa tự động mở ra.

Bên ngoài, cô y tá nở một nụ cười quỷ dị, “Vị tiên sinh kia đang đứng ở cửa, có mời anh ấy vào không?” Cô ta nháy mắt, lại thêm một câu, “Đẹp trai quá! Ứng tiêu thư, có rảnh giới thiệu chúng tôi với nhau nhé.”

Đẹp trai? ! Đầu tôi « bùm » một tiếng.

Tôi nuốt nước miếng, vội kiểm tra quần áo, “Oh My God!” Cho dù là bệnh viện quý tộc, áo bệnh nhân cũng khó coi quá sức!

“Mời anh, Ứng tiêu thư ở trong phòng.”

“Cám ơn!” Giọng nói lãnh đạm, là anh! Đúng là anh!

Lòng tôi kinh hoàng.

Tôi đón nhận ánh mắt anh mỉm cười.

“Con rùa ngu!” Tôi nghiêng răng phun ra ba chữ.

Anh tiếp tục cười.

“Vô lại!” Ba ngày, ngay cả ốc sên cũng bò tới! Tôi cũng không tin, dựa vào sự thông minh của anh, phải cần đến ba ngày để đi tìm một cô gái đã biết họ tên trong một bệnh viện nổi tiếng.

“Cho anh một cơ hội để giải thích!” Tôi oán hận.

Anh vẫn cười.

“Ta sợ nhận sai người.”

“Cho nên? ...”

“Ta điều tra lại điều tra, hỏi lại hỏi, mới vào.” Anh cười đến vô hại.

Tôi bùng nổ, “Khỉ, nhiều nhất nhận sai người thì bị đuổi ra, anh làm sao có thể như vậy? !” Thật tức chết, mắt công nhớ anh!

“Ta sợ bị người đuổi ra.” Anh buông tay, cười hồn nhiên.

“Anh... Anh. . . .” Tay tôi chỉ có thể run rẩy.

“Đường như buổi tối 6 giờ hắc sẽ đến, ta còn có thể ở đây với nàng 4 giờ.” Anh cười, ngồi xuống cạnh tôi.

Tôi cứng đờ, tôi biết anh nói ‘hắc’ là ai, hai ngày nay anh Lăng luôn ở cạnh tôi, mãi cho tới buổi chiều hôm nay mới đi làm, chẳng lẽ? ...

“Anh không cần phải như thế.” Tôi hơi khó chịu.

Anh lơ đãng cười cười, “Nàng còn chưa khoẻ, giải thích nhiều hơn, lại phiền thêm?”

Quả thật, tôi cũng thật sự không biết nên giải thích thế nào...

“Gì!” Tôi hoảng sợ chỉ vào anh, “Anh. . . . Quần áo của anh. . . .” Tay tôi lại run rẩy.

Anh ăn mặc rất bình thường! Một chiếc cà vạt, sơ mi bên trong cách điệu màu tím lông dê, chiếc quần tây may rất khéo, vẫn là tóc dài như cũ, cột sơ sài, lại tùy ý rồi tung trên vai, gợi cảm mà rất quyến rũ.

Tình huống gì đây? Tôi nghĩ khi gặp lại, anh sẽ rất chặt vật...

“Thật ra ngày đó ta đã nghĩ, nếu nàng mở miệng nói muốn ta cùng đi, ta sẽ theo nàng, cho nên, trước đó ta có sờ soạng vài món bảo bối của sư phụ, đến đây, trước hết ta bày bảo bối ra đổi hàng.”

Trợn mắt há hốc mồm, người đàn ông này thế nào mà luôn luôn có kế hoạch cho từng chuyện như vậy?

“Đồ anh trông coi mà dám ăn cắp!” Dám trộm đồ của sư phụ.

Anh không thềm đề ý, nhún vai, “Sư phụ chẳng bao giờ nhận ra những món đồ của ông ấy thế nào, cơ bản chỉ có ta biết cái gì là rác cái gì là bảo bối.”

Ngất! Sao không chuẩn bị một chút, sớm biết vậy thì khi đi đừng vội vàng như vậy, chuyển luôn cái thùng lớn đó trở về, toàn đồ cổ không! Cho Hiên Viên Vũ toi công! Còn. . . .Nhẫn của tôi. . . .

“Thông minh, còn biết mua quần áo cho mình!” Tôi khen anh.

“Bộ quần áo này là có một thím nào đó đưa.” Anh cười nói, “Người ở đây cũng nhiệt tình như ta tưởng tượng, trước kia nàng thường nói, ba trăm năm sau, tình người như giấy bạc, ta còn vội vã mang theo tiền phòng thân.” Anh chònh ghẹo.

“Thím? Bao nhiêu tuổi? Đưa anh quần áo?” Tôi kêu lên. Quần áo toàn hàng mới, hơn nữa đều của hãng lớn, dù thế nào cũng không tưởng tượng được cái kiểu giúp đỡ nhiệt tình đến mức tặng cả quần áo.

“Ngoài ba mươi tuổi, chắc vậy. Bà ấy là người đầu tiên phát hiện ra ta, khi đó ta ngất ở bờ sông. Bà ấy thấy toàn thân ta dơ bẩn, nên cho ta mượn chỗ tắm rửa, đưa cho ta những thứ áo quần này.”

“Ba mươi mấy tuổi? Làm ơn, đó là phụ nữ đã có chồng! Tắm rửa, anh còn dám tắm rửa ở nhà người ta?” Tôi ngất nữa, Vân Sở nhà tôi không bị người ta. Đi? !

“Sao vậy? Ở thời của chúng ta, như vậy cũng bình thường mà?” Anh ngạc nhiên hỏi.

“Tắm rửa đó!” Tôi muốn khóc.

“Bà ấy còn định giữ ta ngủ lại.” Anh tỏ vẻ không hề gì.

“Ngủ lại? !” Tôi hoàn toàn khóc... Vân Sở nhà tôi gặp lang sói rồi.

“Đúng vậy, bà ấy nói chồng bà ấy không có ở nhà, bà ấy cô đơn, muốn có một đêm tình! Chồng là cái gì? Một đêm tình là cái gì?” Mặt anh rất vô tội.

“Vì thế. . . . Anh ngủ lại ?”

Không thể trách anh, không thể trách anh. Anh cũng vì mới đến. . . .
Bị yêu nữ lừa. Không thể trách anh.

Nhưng giọng tôi vì sao lại chói như vậy?

“Nàng cứ nói cho ta biết chồng là cái gì? Một đêm tình là cái gì?” Anh khẳng khái hỏi.

“Chồng chính là tướng công, một đêm tình chính là một đêm xuân!” Tôi nghiêng răng trả lời.

“À!” Anh chợt hiểu ra, “Ta không ở lại chỗ bà ấy, tuy ta không hiểu ý bà ấy, nhưng cảm giác có gì không ổn nên không lưu lại.”

May mắn! May mắn ~! Tôi có cảm giác tôi vừa dạo chơi trong địa ngục một vòng trở về!

Oán hận móc di động, tôi ấn một dãy số, “Tử Đinh Đang! Toàn thế giới đều đến bệnh viện thăm tôi, cậu thế nào còn chưa?”

“Cậu nằm viện ? ?” Bên kia truyền đến tiếng thét chói tai.

“Ít nhất ba tháng rồi!” Tôi cắn răng, “Lập tức lê lại đây cho tôi! Thuốc bổ khỏi mua, mua giúp tôi mấy bộ trang phục nam, cả áo khoác, từ trong ra ngoài, tất cả phải là hàng tốt nhất!”

“Này! Sao cậu không tự mua đi? !” Bên kia phản ứng.

“Tôi đang nằm chết một chỗ, làm sao mà mua? !” Tôi rống lại.

“Không chờ xuất viện...” Giọng cãi lại đã hạ rất thấp.

“Đợi lát nữa? Lại chờ đợi! Chồng tôi sắp bị yêu nữ lừa đi rồi! Chồng tôi cao khoảng mét tám, cậu lập tức đi mua, lập tức!”

“Chồng gì. . . .” Không đợi Đinh Đang nói xong, tôi đã tức giận cúp điện thoại.

Bên cạnh, anh tỏ vẻ không biết nên khóc hay cười.

“Nhìn cái gì! Lập tức thay bộ quần áo này cho em!” Tôi trừng anh.

“Ha ha ha ha!” Cuối cùng anh bật cười rất to, “Bảo Bảo, nàng thật đáng yêu!”

Thấy anh cười, lòng tôi cũng bừng vui sướng.

Anh cười, chân mày tôi cũng giãn.

Hoá ra là cảm giác này... .

-----oOo-----

Chương 27: Trong mắt tình nhân không chấp nhận có cát dính vào

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vân Sở cẩn thận cắt vỏ táo, vẽ mặt chuyên chú, gương mặt tuấn mỹ tản ra luồng sáng thân nhiên nhu hòa, mê hoặc đến độ người ta hít thở không thông.

Anh gọt táo thành những miếng nhỏ, lấy tăm cắm vào, đưa vào miệng tôi.

Ngọt quá.

“Em có đẹp không?” Đột nhiên hơi bất an, dù sao dáng vẻ đã thay đổi, tuy rằng tôi luôn luôn tin tưởng vào bề ngoài của mình, nhưng nếu rau xanh cải củ đã sẵn, anh thích vẻ ngoài của Tiết Bảo Bảo thì làm sao bây giờ?

“Đẹp.” Trả lời ngắn gọn.

Tôi hài lòng gật đầu.

“Buổi tối anh ngủ thế nào?” Tôi nghi hoặc hỏi.

“Trời đất bao la, luôn có chỗ trú, ta có tiền, đừng lo lắng.” Anh cung chiêu ấn khẽ chóp mũi tôi.

Tiền sẽ xài hết vào một ngày nào đó, ở thời đại này, anh không có giấy tờ chứng nhận thân phận, không có bằng cấp, thậm chí không máy tính, cũng không biết viết chữ thông thường... .Ánh mắt tôi âm đạm, có phải

tôi chưa từng lo nghĩ cho anh không?

“Anh ở đây, được không?” Tôi bật thốt.

Anh trầm mặc, rất lâu mới mở miệng, “Không hay lắm.”

“Ở đây có hai phòng, sao lại không tiện ? !” Tôi vội vàng nói. Tôi không muốn anh rời khỏi tầm mắt tôi.

Anh nhìn ánh mắt vội vàng của tôi, lẳng lặng hỏi, “Nàng nói với hân thế nào? Giới thiệu ta thế nào?”

Tôi bị hỏi cứng miệng...

“Em có cách của em! Dù sao cũng không cho anh đi!” Tôi sẽ nghĩ ra cách hay nhất, nhất định! ...

Anh lại trầm mặc, không hề mở miệng.

...

“Mệt chết tôi rồi! Ứng Bối Nhi, kiếp trước tôi thiếu cậu cái gì ? !” Cửa bị đẩy ra cái rầm, một cô gái diễm lệ lôi theo bao lớn bao nhỏ, xông vào.

Người bạn tốt nhất của tôi, Đinh Đang, cô nàng là bạn cùng phòng với tôi, người đã mất tích nửa năm trước.

“Oa!” Đinh Đang chật vật ngẩng đầu, thấy Vân Sở, ánh mắt thẳng tắp, “Ứng Bối Nhi, cậu giấu một mỹ nam có một không hai này như vậy? !” Niềm vui lớn nhất của Đinh Đang là ngắm mỹ nam, giờ phút này, phỏng chừng dùng ống nhỏ cũng không chứa hết được nước miếng của cô nàng.

Vân Sở khẽ nhú mày, hoàn toàn thản nhiên trước đôi mắt chòng chọc của cô nàng.

“Đến đây, ngồi chỗ này, nhìn bạn trai tôi mãi, anh ấy bẹp dúm bây giờ!” Tôi vỗ vào chỗ trống trên giường, ý bảo cô nàng lại ngồi.

Đinh Đang rút cục lấy lại tinh thần, vẫn nhìn chăm chăm Vân Sở.

Tôi bật cười, trên đời này mắt Đinh Đăng vô tâm nhất, thấy mỹ nam lập tức mắc bệnh hảo sắc.

“Giới thiệu một chút, đây là bạn trai kiêm chồng tương lai của tôi, người này là bạn tốt nhất Đinh Đăng của em!” Tôi cố ý nhấn mấy chữ chồng tương lai thật mạnh .

Đinh Đăng nhướn mày nhìn tôi, ý bảo, bà chị à, nhìn thôi không được sao? Lại không đoạt của cậu!

Cô nàng chủ động đến trước mặt Vân Sở, giơ tay, “Xin chào, tôi là Đinh Đăng, anh nhất định là người khiến Bối Nhi bắt tôi đến đây, đối thủ của Lăng Ly! Bối Nhi nhà chúng tôi thích anh lắm đó, trừ phi anh không xuất giá, anh không thể phụ lòng cậu ta!”

Đinh Đăng thần kinh! Tôi khóc không ra nước mắt!

Vân Sở ngây ra một lúc, hơi chút bối rối qua nhanh, anh vẫn cầm tay cô nàng, “Xin chào, tôi là Vân Sở.”

Bị sét đánh trúng, đánh đến đen thui, cũng không hình dung được vẻ mặt lúc này của Đinh Đăng, miệng cô mở lớn đến có thể nhét được một trái trứng vịt.

Tôi đã vùi mình vào chăn làm đà điều từ lâu.

“Bảo Bảo, tới giờ nàng uống thuốc rồi, ta ra lấy nước cho nàng.” Vân Sở đi ra ngoài, khiến không khí ngưng ngệ trong phòng hơi đỡ hơn một chút.

“Nơi này. . . . Không phải có nước nóng rồi sao?” Chi gái ngọc còn đang trong trạng thái ngây ngốc nói.

“Cậu như vậy thì anh ấy phải nói thế nào? Ít nhất trong 5 phút anh ấy sẽ không vào!” Tôi nói vọng ra từ ổ chăn.

“Tôi đâu biết . . . Tôi nghĩ đến. . . .” Đinh Đăng còn nguy biện.

“Không phải cậu gặp anh Lăng rồi?” Tôi rên rỉ.

“Đứng xa xa liếc mắt một cái, làm sao tôi nhớ rõ? !”

Đều là lỗi của tôi! Tôi thiếu chút nữa đâm ngực!

“Có phải anh ta tức giận không?” Đinh Đang chỉ ra ngoài cửa, hỏi một cách bất an.

“Anh ấy mới không phải người nhỏ mắt nhỏ mũi!” Tôi ló đầu ra khỏi chăn, phản ứng.

“Bồi nhi, mắt tình nhân không chấp nhận có cát dính vào!” Đinh Đang nói đầy hàm ý.

Đáng tiếc, tôi không kịp suy nghĩ thật kỹ lời cô ấy...

“Có bạn à?” Anh Lãng cười từ ngoài phòng.

“Anh. . . . Sao lại vào sớm vậy?” Hẳn là phải 5 giờ mới hết giờ làm? Huống chi hôm nay là ngày đầu tiên anh đi làm, công việc phải chồng chất như núi mới đúng.

“Nhớ em, anh làm vài việc rồi chạy tới luôn.” Anh dịu dàng in miệng lên môi tôi, cả người tôi cứng đờ. . . .

“Anh phải đi tiêm ...” Toát mồ hôi lạnh.

Hai ngày nay thân thể anh rất yếu nhược, luôn luôn phải truyền đạm.

“Anh gọi y tá trong phòng giúp anh truyền được không? Từng phút từng giây anh đều muốn nhìn thấy em.” Anh cọ mặt vào mặt tôi.

Tôi đã nghe tiếng hít khí lạnh của Đinh Đang.

“Được...” Tôi cắn răng, cứng rắn nói.

Từng là người tôi yêu nhất, từng là người duy nhất để ý đến tôi, từng chịu đựng nhiều nỗi khổ như vậy, từng vì tôi tiêu tụy thành như vậy, bây giờ anh đã rộng mở trái tim, đồng ý quên hồi ác mộng kia, tôi. . . . Làm sao có thể. . . . Đẩy anh ra?

Anh ôm chặt tôi, tựa đầu thật sâu chôn vào cổ tôi, xúc động nói, “Anh rất sợ, sẽ không còn được gặp lại em, cả một buổi chiều, anh chỉ sợ, sợ em lại mê man không dậy nổi!” Cổ tôi lạnh lạnh, ẩm ướt ...

Tim tôi mềm nhũn, vòng tay ôm chặt anh, “Đừng sợ, Bối Bối ở đây, không bao giờ rời xa anh nữa!”

“Bối. . . Bối. . . Nhi. . . .” Giọng Đinh Đăng bất an, theo ánh mắt cô nàng, tôi thấy Vân Sở đứng ở cửa, cả người cương cứng.

“Anh... Lãng, em và. . . . Giới thiệu với anh bạn bè em.” Tôi vội vàng đẩy anh ra, bất an, thật sự rất bất an.

“Cô ấy là Đinh Đăng. . . .” Lãng Ly mỉm cười, gật đầu với Đinh Đăng, đôi mắt cô ấy hết quét về phía tôi lại nhìn về Vân Sở.

“Anh ta là...” Lãng Ly đã nhìn về phía cửa một cách sắc bén, Vân Sở đứng đó, sắc mặt cứng ngắc.

Giới thiệu anh thế nào? Phải giới thiệu anh như thế nào? Giải thích sự tồn tại của anh thế nào? Giải thích sau này sẽ phải thường gặp anh thế nào?

Tôi cắn răng, bây giờ không phải lúc, thật sự không phải lúc!

“Anh ấy là. . . . bạn trai Đinh Đăng!” Tôi nghe giọng mình nói.

Đinh Đăng trừng hai mắt, hít sâu, Vân Sở cứng đờ, hơi run rẩy, một nụ cười chua xót như có như không hiện trên gương mặt anh.

Chậm rãi, mặt anh từ từ hiện ra vẻ rạng rỡ sáng lạn che giấu, “Đinh Đăng, chúng ta đi trước đi, đừng quấy nhiễu vợ chồng son nhà người ta, ta ra cửa chờ nàng.” Nói xong, anh không quay đầu lại, quay người bỏ đi.

Đinh Đăng đưa đôi mắt phức tạp, như muốn phân tích nhìn tôi, nói khó nhọc: “Tôi đi ăn cơm với bạn trai ‘tôi’! Gặp lại sau nhé!”

Đình Đang nhìn tôi.

“Anh ấy đâu?” Tôi nhẹ nhàng hỏi.

“Anh ta bảo tôi nói với cậu, anh ta không muốn ở đây.” Đình Đang nhìn chăm chăm vào mặt tôi.

“Vậy anh ấy nghỉ ngơi ở đâu? Anh ấy có nói không? Anh ấy có tức giận không?” Tôi vội túm tay Đình Đang.

“Tôi tin lời cậu, anh ta không phải người mắt nhỏ mũi nhỏ! Anh ta không tức giận, nhưng tôi thấy, anh ta rất khó chịu. . . .” Đình Đang hơi lãnh đạm.

“Anh ấy đi đâu? Anh ấy không có chỗ ở!” Tôi khủng hoảng.

“Dựa vào bề ngoài của anh ta, có người đàn bà nào không muốn giữ anh ta lại, sao cậu phải sợ anh ta không có chỗ ở?” Đình Đang hừ lạnh, như đang bắt mẫn thay anh, “Nhưng anh ta không hề có quan niệm về tiền bạc, thậm chí không biết giá hàng hoá, vừa rồi tính tiền, anh ta còn không biết anh ta phải đưa bao nhiêu tiền. Tôi phải dạy anh ta. Anh ta là người nước ngoài?”

“Ừ.” Tôi chỉ có thể trả lời như vậy, “Anh ấy nói anh ấy ở đâu? Anh ấy không quen chỗ này”

“Ứng Bồi Nhi, cậu khi anh ấy là cái gì? Trần Đại Vi[30] thứ hai?” Đình Đang không trả lời, hỏi lại tôi, “Nếu cậu coi anh ta là Trần Đại Vi, để chọc giận anh họ cậu, vậy tôi khuyên cậu buông tha anh ta đi, anh ta không phải Trần Đại Vi, anh ta không kham nổi trò chơi cảm tình! Tôi thậm chí cảm thấy anh ta không phải người ở thời đại này, đối với cậu, đối với chính anh ta, ngay cả ý niệm như vậy trong đầu anh ta cũng không có. Nếu cậu thích anh họ cậu, tôi khuyên cậu nên nói chia tay với Vân Sở. Cũng như thế, tôi đã nói với Vân Sở, cậu sẽ không thể chia tay với anh họ cậu, anh ta không muốn thương tâm thì mau chia tay đi.”

“Lưu Xuân Hoa!” Tôi gào tên thật của Đình Đang, quả nhiên Đình Đang biến sắc, tức giận chỉ tay vào tôi.

“Cậu đi chết đi! Cậu dám bảo anh ấy chia tay với tôi! Tôi bị cậu làm tức chết rồi! Cái gì cậu cũng không biết! Tôi sẽ nói chuyện với anh họ tôi rõ ràng! Nhưng phải chờ một thời gian nữa! Cậu. . . Cậu vậy mà dám giựt giây để anh ấy chia tay với tôi? !” Tôi gào lên như sư tử.

Đình Đang không giận mà lại cười, “Bối Nhi, cậu lại vì anh ta, dù bị tôi lấy đầu, vẫn gọi tên thật của tôi!”

Tôi còn muốn giết người! Tôi trừng cô nàng.

“Tôi báo với cậu, Vân Sở nói anh ta chẳng phân biệt được tay, trừ phi cậu muốn chia tay.” Đình Đang cười nói, “Tôi thích anh ta, cho nên. . . . Tôi dẫn anh ta về nhà tôi. . . .” Cô nàng nháy mắt.

Nhà trọ cô nàng sống một mình?

Tôi hít khí lạnh! Con nhóc này dám đưa anh ấy về? !

“Cậu chạm vào anh ấy, tôi giết cậu!” Tôi nghiêng răng nói.

“Bối Nhi, ham muốn chiếm giữ của cậu rất mạnh!” Đình Đang làm bộ run rẩy, “Bạn trai cậu không chừng sợ cậu phát điên mới cự tuyệt tôi... Có điều. . .” Cô nàng chớp mắt nghịch ngợm, “Tôi chuẩn bị vào sống trong bệnh viện, chăm sóc cho cậu, công việc trong nhà tặng cho anh ta, như vậy cậu an tâm chưa?”

Tôi lập tức lật mặt, làm nũng dựa vào cô nàng, “Chị em tốt!”

Cô nàng lập tức run rẩy cả người.

Đình Đang cảm khái nói, “Có điều, Bối Nhi, tình yêu làm người ta bị thương, lạc đà luôn bị cọng rơm cuối cùng đè chết, cậu có thể đoán được cọng nào là cọng rơm cuối cùng không? Cậu có thể chắc chắn, anh ta sẽ không rời rời khỏi cậu sao?”

Sẽ không, tôi tin , anh sẽ không rời khỏi tôi...

-----oOo-----

Chương 28: Ngay cả ôm cũng không có dũng khí

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tình cảm có thể khiến người ta tổn thương, ít nhất khi xử lý tình cảm, tôi làm thật sự thất bại.

Anh chỉ có thể ở thời điểm Lăng Ly không có mặt đến gặp tôi, thỉnh thoảng chạm mặt, cũng chỉ có thể yên lặng rời đi.

Bóng dáng anh ngày càng cô đơn, anh ngày càng trầm mặc.

... .

Một ngày trời trong nắng ấm, Đinh Đang ở bệnh viện chăm sóc tôi.

Ánh mắt tôi liên tục nhìn ra cửa sổ, hoa viên bệnh viện, một bóng trắng bị một đám con nít vây quanh, trên mặt anh lộ ra nụ cười mộc mạc, đám con nít vui mừng kéo áo anh.

Thấy cảnh đó, ngay cả tôi cũng kìm không được nụ cười.

“Anh ấy hình như rất thích con nít...” Tôi thì thầm với mình.

“Ai hình như rất thích con nít?” Tôi vội quay đầu, sau lưng là ánh mắt Lăng Ly tràn ngập thăm dò.

Lòng tôi hoảng hốt, thiếu chút nữa đã quên, Vân Sở đến hoa viên, là vì mỗi buổi giữa trưa, Lăng Ly sẽ tranh thủ thời gian nghỉ trưa đến thăm tôi.

“Không. . . . Chỉ cảm thấy bên ngoài trời đẹp quá...”

“Anh và em xuống lầu một chút đi, ngồi trong phòng mãi cũng buồn.” Anh dịu dàng nắm tay tôi.

“Em. . . . Em. . . .” Tôi đã bị lôi ra đến cửa phòng.

... .

Tôi cố ý tìm một góc trong hoa viên ngồi xuống, tôi không muốn Vân Sở nhìn thấy chúng tôi.

Tôi cười khô, bắt cá hai tay thật sự không thể cắt đôi người.

Trong lòng đã sớm lựa chọn Vân Sở, nhưng vì sao không thể nói nên lời với anh Lăng? Luôn có phản xạ của đà điểu, chỉ biết trốn tránh?

Tôi sợ sẽ tổn thương anh Lăng, thật sự, thời thơ ấu, anh giúp tôi trưởng thành, thời thiếu niên, anh che chở tôi, Để có lại trái tim anh, tôi không tiếc chơi trò mất tích, trò đánh hôn, dùng mọi thủ đoạn, bây giờ, tôi dùng mấy chữ thay lòng đổi dạ, có thể nhẹ nhàng gạt bỏ tất cả? Mấy chữ thay lòng đổi dạ là có thể dễ dàng từ chối anh? Tôi không làm được, thật sự không làm được.

Trừ Đinh Đang, những người quen biết tôi đều dặn dò, bảo tôi ngàn vạn lần không thể phụ anh, lúc tôi hôn mê, sự dày vò của anh, đau đớn của anh, từng cái đã in đậm trong mắt trong lòng, làm sao tôi có thể thờ ơ?

Lần này, anh giúp tôi và Trần Đại Vi huỷ hôn, bồi thường cho nhà họ Trần một con số lớn kinh hoàng, anh chỉ chạy quanh ba nơi: Bệnh viện, công ty, nhà, từ chối mọi xã giao. Tuy rằng rất mệt mỏi, nhưng nụ cười của anh từng chút sống lại.

Anh như vậy, làm sao tôi nhẫn tâm?

Nhưng, Vân Sở...

Tôi lơ đãng nhìn về phía vườn hoa, Vân Sở đứng dưới nắng.

Một thằng bé nghịch ngợm nhảy vào vòng tay anh, anh nở nụ cười, cười đến sáng lạn, rất sáng lạn, giờ khắc này, anh hồn nhiên tượng như một đứa bé.

Đối mặt với kẻ thù, anh tàn nhẫn như tu la, đối mặt với người yêu, anh là người tình dịu dàng nhất, hoá ra khi đối mặt với một đứa trẻ, anh là... .

Tôi bắt giác nâng khoé môi.

“Em vẫn nhìn bạn trai Đinh Đăng, rất lâu.” Bên cạnh có một giọng nói không vui, hơi ghen tị nhắc tôi.

“A. . . .” Tôi hoàn hồn.

Hai bàn tay to áp vào khuôn mặt tôi, ánh mắt Lăng Ly tràn ngập dò xét và ghen tỵ.

“Anh ta rất đẹp trai.”

“Ha ha. . . .” Tôi cười gượng. Vân Sở ghét nhất bị người khác nói anh đẹp, đôi khi có thể nói, khuôn mặt này làm anh không vui, anh luôn không phải là người để ý bề ngoài, nhưng lại đẹp không sao tả xiết.

“Không được nhìn anh ta, anh sẽ sợ hãi, anh sẽ ghen tị! Em là của anh! Vĩnh viễn chỉ có thể nhìn một mình anh!” Lăng Ly ngang ngược tuyên bố.

“Em...”

Môi tôi bị một bờ môi điên cuồng che kín, anh linh hoạt đưa đầu lưỡi đẩy hàm răng cắn chặt của tôi, đầu lưỡi anh hung hãn dây dưa với lưỡi tôi ...

Tay tôi đặt trước ngực anh chậm rãi nắm chặt...

Đến khi cả hai người thiếu chút nữa thì hít thở không thông, anh mới vừa lòng buông tôi ra, nở nụ cười nuông chiều pha lẫn sự dịu dàng.

“Tốt lắm! Trở về phòng đi! Người em còn chưa khoẻ hẳn, ở bên ngoài lâu không tốt!” Anh nắm tay tôi, khoái trá đi về phòng bệnh.

Tôi bất an quay đầu nhìn vườn hoa, anh vẫn còn bị thằng bé ban nãy quần lấy, nét cười vẫn sáng lạn, tôi thở dài một hơi, may là anh không phát hiện. . . . May mắn. . . .

Nụ hôn khiến tôi rung động, bởi vì không có đá lửa sét đánh, không có tâm nhuyển không thôi, có chỉ có bất an, bất an, dày đặc bất an. . . . Sợ người trong hoa viên sẽ quay đầu nhìn qua. . . . Sợ người trong hoa viên sẽ lộ ra vẻ mặt tổn thương... Tôi kiềm chế rất nhiều, mới không đẩy anh

Lăng ra...

...

Lăng Ly vừa đi, Đinh Đang đã xán lại, trào phúng.

“Cảm giác bắt cá hai tay thế nào?”

“Sống không bằng chết!” Tôi cúi đầu như một con gà trong ổ.

“Hừ, sao có thể, tôi thấy cậu rất hưởng thụ! Các người hôn lưỡi thật là kịch liệt!”

Tôi ngẩn người, Đinh Đang đã thấy

“Bối Nhi, cậu không thấy mệt sao? Cậu nói với tôi, Vân Sở là bạn trai và chồng tương lai, nghĩa là cậu thừa nhận anh ta, nhưng cậu đang làm gì? Như vậy là cậu công bằng với anh ta? Các người làm sao lại thành như vậy? Cậu nói với tôi, cậu và Vân Sở ngủ cùng với nhau rồi, nhưng nói thật, cho tới bây giờ tôi chưa từng thấy hai người thân mật, thậm chí Vân Sở ngay cả chủ động nắm tay cậu hay ôm cậu cũng không, không ai yêu nhau lại như vậy! Còn nữa, cậu nói với tôi, cậu và Lăng Ly đã là quá khứ, nhưng vì sao cậu để anh ta ôm hôn, bây giờ ngay cả lưỡi cũng hôn luôn rồi, cậu không sợ Vân Sở thấy sao?”

Tôi giật mình, nhớ lại khi còn ở thời nhà Thanh, Vân Sở tuy lạnh lùng, nhưng chúng tôi cũng thường thân mật với nhau, nhất là sau khi có quan hệ, chúng tôi gần như triền miên.

Đúng vậy, bắt đầu từ khi nào, ngay cả một cái ôm anh cũng keo kiệt. . .
Bắt đầu từ khi nào, Vân Sở không bao giờ dịu dàng khẽ vuốt mặt tôi? . . .
. . Bắt đầu từ khi nào, anh không bao giờ hôn tôi? Bắt đầu từ khi nào, anh cũng không còn dịu dàng vuốt tóc tôi...

Bắt đầu từ khi nào?

Chúng tôi dường như càng đi càng xa... .

Từ trong lòng, một luồng khí lạnh từ từ đi lên, tôi lắc đầu, cố xua tan nó...

Sợ hãi...

Không, tất cả chỉ là ảo giác, chúng tôi chỉ không có cơ hội thân mật mà thôi... Sẽ không ...

“Cậu đoán anh ta có nhìn thấy màn kịch vừa rồi không?” Đinh Đang cười chế nhạo.

“Không, anh ấy không thấy được.” Bằng không, anh sẽ không bình tĩnh như vậy.

“Phải không? Bối Nhi, mắt người có điểm mù[31] mà.” Đinh Đang cười đến quỷ dị, “Đột nhiên, tôi muốn hát...”

Trời ạ! Lại nữa... .

Đã nhiều ngày nay Đinh Đang cố ý hài bài hát này trước mặt tôi. Tôi biết cô ấy đang bênh vực anh.

... .

Nhập nhằng làm người ta nhận hết uất ức,

Không tìm thấy giới hạn của tình yêu,

Khi nào, tới khi nào thì nên buông tay,

Ngay cả ôm cũng không có can đảm,

Nhập nhằng làm người ta trở nên tham lam,

Cho đến lúc chờ đợi mất đi ý nghĩa,

Bất đắc dĩ, tôi và anh không thể viết ra kết cục,

Đành buông tay để có sự tốt đẹp.

Nhập nhằng làm người ta trở nên tham lam,

Cho đến lúc chờ đợi mất đi ý nghĩa,
Dù ân hận cũng không thể dừng kết cục,
Buông tay để có sự tốt đẹp,
Đứng ở nơi này,
Nhập nhằng làm người ta nhận hết uất ức,
Không tìm thấy giới hạn của tình yêu,
Khi nào, tới khi nào thì nên buông tay,
Ngay cả ôm cũng không có can đảm.
Chỉ có thể cùng anh đến thế này,
Dù sao, cũng có một vài điều không thể,
Vượt qua tình bạn nhưng không đến tình yêu,
Phương xa, mọi vật chìm trong mưa.
Rốt cuộc có nên khóc hay không,
Cứ nghĩ là tôi còn nhớ em,
Tôi không biết,
Cũng bắt đầu hoài nghi,
Người trước mắt có phải thật sự là em.

.

Cho đến khi chờ đợi mất đi ý nghĩa,
Bất đắc dĩ, tôi và em không thể viết ra kết cục,

Đành buông tay cho sự tốt đẹp,

Dừng lại ở đây.

....

Bài hát 《Nhập nhằng [32]》 - giàu cảm xúc lại hơi châm chọc.

Tiếng hát dừng lại, mặt Đinh Đăng hơi cổ quái.

Tôi đang cảm ơn trời đất cô nàng buông tha cho tôi, buông tha lỗi tai của tôi, buông tha cho cảm giác tội ác của tôi.

Từ đó trở đi, Đinh Đăng không còn hát bài hát này. Rất lâu về sau, Đinh Đăng nói cho tôi biết, cả đời này, chuyện làm cô ấy hối hận nhất, chính là hát bài hát ấy, vào ngày hôm ấy, bởi vì, hoá ra hát cũng có thể trở thành lưỡi dao sắc bén, đào xới vào vết thương của người khác...

Hoá ra lúc đó, có một bóng trắng, lảng lảng dựa vào cửa, sắc mặt người ấy tái nhợt, vẫn ấn tay vào trái tim mình, thông khổ nhắm mắt lại...

-----oOo-----

Chương 29: Yêu sâu sắc (kết cục)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngày tình nhân 14 tháng 2, tôi đã nằm viện một tháng, có thể chạy có thể nhảy, nhưng vẫn phải ở lại bệnh viện dưỡng sức.

Một ngày trước đó, Đinh Đăng che giấu giúp tôi, tôi và cô nàng trốn khỏi bệnh viện.

Chúng ta đi dạo rất nhiều nơi, mua rất nhiều thứ.

Caravat, để trói anh thật chặt.

Khăn quàng cổ, để anh ấm áp.

Áo khoác, để anh.

Tôi không mua giày, vì Đinh Đang nói, mua giày sẽ chia tay.

Tôi và anh làm sao có thể chia tay?

Hai người chúng tôi nhìn nhau cười.

Bởi vì...

Đinh Đang mờ ám nhét hộp áo mưa vào tay tôi, mờ ám nháy mắt, “Thật ra đây mới chính xác là lễ vật trong lễ tình nhân!”

Mặt tôi đỏ lên, tôi chậm chạp cúi lại cho cô nàng.

“Thế nào? Thẹn à? Ha ha ha.” Đinh Đang giễu cợt tôi.

Tôi lùi từng bước về phía sau, giọng Đinh Đang vui vẻ, “Tôi giúp cậu hẹn anh ấy bảy giờ tối nay trên núi! Tôi còn giúp hai người thuê một phòng trên đó, nếu hai người cần, ha ha, cũng nên có chỗ mà ‘giải quyết’!” Cô nàng dương dương tự đắc giơ áo mưa, “Cậu thật sự không cần? Tai nạn thì sao? !”

Mặt tôi nóng rực, vội vàng tiếp tục dạo quanh siêu thị, để lại một quả bom cho Đinh Đang, “Không cần nó, tôi không ngại làm mẹ trước thời hạn.”

Đinh Đang phía sau hăng hái hét lên, “Nếu trúng thưởng, tôi muốn làm mẹ nuôi nha, Vân Sở đẹp trai như vậy, sinh con trai nhất định làm cả đám chết mê!”

Tôi mãi mãi nhớ rõ, khi anh cười với đám con nít kia sáng lạn đến bao nhiêu...

...

Lễ tình nhân, ha ha, chờ mong... .

Nhưng mà, đây là lễ tình nhân... .

6 giờ rưỡi, tôi tô bút vẽ lên môi lần cuối cùng, nhìn gương mặt rạng rỡ trong gương, tôi lại mỉm cười.

“Bối Bối, hôm nay đẹp quá!” Một giọng nam không hề dự kiến trước vang lên, làm cả người tôi cứng đờ.

“Lăng. . . Anh Lăng, em có nói, đêm nay đám bạn gái bọn em tham gia party tập thể. . . .” Bất an, bất an, cảm giác sẽ có chuyện gì phát sinh.

Anh đưa cho tôi một bó hoa hồng, dịu dàng, pha lẫn vẻ đáng thương, “Bạn em chắc chắn sẽ hiểu, còn một người đàn ông cô độc đáng thương, hy vọng cùng người trong lòng anh ta trải qua một lễ tình nhân ngọt ngào.”

“Anh. . . Anh hôm qua đồng ý rồi. . . .” Đầu đau quá.

“Nếu anh không tạm bằng lòng, em bỏ trốn thì làm sao bây giờ? !” Anh cười nói.

Đúng, nếu anh không đồng ý, trễ lắm 5 giờ tôi sẽ chạy trước.

Tôi tuyệt vọng nhắm mắt lại, “Em đi nhắn tin cho Đinh Đăng.”

.

“Đinh Đăng, anh Lăng đến, có lẽ tôi không trốn được, cậu giúp tôi tiếp Vân Sở đi, đừng để anh ấy cô đơn, cảm ơn!”

Tôi hoảng hốt một chút, lại nhắn thêm một tin.

“Nói với anh ấy, rất xin lỗi, thêm một câu, tôi yêu anh ấy. Cảm ơn!”

.

Tin nhắn gửi rồi, tôi vẫn hoảng hốt.

“Chúng ta làm sao đây?” Lăng Ly nhẹ giọng hỏi.

“Tùy.” Tôi cười rất gượng ép.

“Bối Bối, có phải em đã hẹn với người khác không?” Anh hỏi cẩn thận, cứng nhắc.

“Anh Lăng, thật ra. . . . Cho tới bây giờ. . . Em vẫn muốn nói với anh. . . . Em. . . .” Tôi cố lấy can đảm nói hết mọi chuyện, tôi rất sợ, nếu không nói, sẽ tạo thành cục diện lưỡng bại câu thương[33].

“Đừng nói. . . . Xin em. . . . Đừng nói. . . .” Anh đưa tay bịt miệng tôi.

“Anh Lăng. . . . Em. . . .”

“Mãi mãi đừng rời khỏi anh, được không? Mười mấy năm tình cảm, em và hắn có bao lâu? ! Đừng nói! Em nói, mọi chuyện sẽ không thể cứu vãn. . . .” Mặt anh đầy áp lực và nỗi đau. . . . Hóa ra anh vẫn biết... Nhưng lại chọn cách im lặng. . . . , “Anh không tin, chúng ta cứ như vậy mà chấm dứt, em vẫn đeo ngọc phượng anh tặng, cũng như anh không tháo ngọc rồng, tình cảm của chúng ta không phải nói dứt bỏ là có thể dứt bỏ ...”

“Anh Lăng. . . .”

“Chúng ta làm lại một lần nữa, Bối Bối, được không? Bốn năm trước, anh không cố ý vứt bỏ em, tin anh! Khi đó, anh. . . . Anh. . . .” Anh chạm vào nỗi đau khó có thể mở miệng, thống khổ.

“Đừng nói. . . . Đừng nói. . . .” tôi bịt miệng anh, “Qua rồi. . . được rồi. . . . Đừng nhớ. . . .” Rất đau, đau vì anh đã chịu quá nhiều đau khổ, vì anh phải chịu nỗi nhục nhã đó.

“Anh có cảm giác anh không xứng với em, anh mới... Nhưng trải qua chuyện lần này, anh sẽ không để em đi, anh sẽ không dễ dàng buông tay, Bối Bối, tin anh, anh sẽ dùng cả đời để đền bù cho em. . . . Đừng vội vã loại anh ra như vậy, chúng ta bắt đầu một lần nữa, được không?” Lăng Ly tôi quen phải kiêu ngạo, tự tin, không phải yếu ớt như vậy, tự ti như vậy...

Tôi có thể nói gì? Tôi chỉ có thể nói, “. Được. . . .”

Một chữ vô cùng đơn giản, tim tôi lại như bị một tảng đá ngàn cân đè nặng.

...

Lẽ tình nhân, tôi vượt qua thế nào? Vẫn hoảng hốt. Cười mà không nói

Mãi đến 12 giờ, anh mới hôn hai má tôi, vẫy tay rời đi.

Tôi lại một mình lại đi tới con phố náo nhiệt, 12 giờ hơn, trên đường vẫn còn rất nhiều đôi tình nhân chưa chịu rời nhau, ôm, hôn môi, khe khẽ thì thầm, vì sao, người khác có thể hạnh phúc như vậy, mà tôi, so với người khác nhiều hơn một tình yêu, lại có cảm giác thật nặng nề.

Đột nhiên, những hạt tuyết bạc như những chiếc lông chim rơi xuống, màu bạc nhanh chóng bao trùm khắp nơi.

Đẹp quá, màu trắng đẹp quá...

Tôi rút di động, ấn một dãy số, sau vài tiếng reng, mới có người nhận, “Đình Đăng, Vân ở với cậu sao? Hay anh ấy ngủ?” Rất nhớ, rất muốn gặp anh.

“Bối Nhi? ! Vân Sở không phải ở cùng cậu sao? ! Anh ấy nói đến bệnh viện tìm cậu, sau đó cùng nhau lên núi mà? ! Hai người không gặp?” Đình Đăng hoang mang hỏi.

“Anh ấy không tới! Cậu. . . . Cậu không nhận được tin nhắn của tôi?” Tôi không khống chế được giọng nói cao vút lên.

“Đợi chút. . . Tôi xem. . .” Mười giây sau, “. . . Bối Nhi, tôi ở PUB, không chú ý. . . . Làm sao bây giờ. . . .”

“Không xong rồi!” Tôi gấp di động, lập tức gọi taxi, lên núi, trong xe, tôi gọi đến số nhà Đình Đăng, quả nhiên. . . Không ai nghe. . .

.

Một giờ sáng, trên núi yên tĩnh, không một tiếng động.

Tim tôi đập rất nhanh, chậm rãi tiến lại gần anh đang ôm đầu gối, lặng lẽ nhìn về phía xa. Tuyết đã bao trùm khắp người anh thành một lớp mỏng.

Mũi tôi đắng chát.

“Nàng đã đến rồi?” Anh không quay đầu, thản nhiên hỏi.

“Em xin lỗi. . . . Em.” Không thể trách bất cứ ai, chỉ có thể trách tôi.

“Không sao, ta không thuộc về nơi này, cũng không quen ngày lễ phương Tây.” Giọng anh bình thản, hơi xa cách.

Tôi vội vã hát tuyết trên người anh, tôi ôm lấy anh, không thể không chế tiếng khóc, “Anh ngọc sao? Vì sao không mang em? !

“Mang cái gì? Ngày lễ này, vốn nên thuộc về nàng và hắn, ta mới là bên thứ ba không nên xuất hiện.” Giọng anh vẫn bình thản như cũ không chút lên xuống, anh lặng lẽ cởi ngọc hình rồng trên người, đặt vào lòng bàn tay tôi, “Hoá ra, ngay cả nó cũng không nên thuộc về ta.”

Sợ hãi, một nỗi sợ không hiểu, tôi nắm chặt chẽ ngọc hình rồng, dường như nếu nắm chặt nó, anh sẽ không còn rời khỏi con đường tôi đi.

“Em sẽ không phụ anh, tin em!” Tôi nắm tay anh thật chặt, muốn dùng nhiệt độ cơ thể để anh ấm áp, nhưng không, anh vẫn rất lạnh, sự băng lạnh trong mắt anh càng khiến anh xa vời...

“Anh bỏ hết mọi thứ ở thời phong kiến, cùng em đến thành phố xa lạ này, em sẽ không phụ anh, tin em! Tin em!” Tôi cô cam đoan.

Nhưng vì sao, nét mặt tái nhợt của anh biến thành trong suốt... .

“Cuối cùng vẫn là ta làm khó nàng...” Anh rút tay mình về, thản nhiên nói.

“Đừng như vậy. . . . Đừng như vậy. . . . Em không cho anh nghĩ ngợi lung

tung. . . .” Tôi nhào vào lòng anh, khóc.

Mệt mỗi quá, mệt mỗi quá, tình cảm giữa ba người, thật sự mệt mỗi quá...

Anh vẫn không ôm tôi... Vì sao. . . . Anh không ôm tôi... Vì sao anh không cảm nhận được lòng tôi... .

Mệt mỗi quá, mệt mỗi quá...

Đột nhiên, vai tôi bị anh ấn một cái, rất nhẹ... . Mặt anh càng ngày càng mơ hồ... Một bờ môi dịu dàng nhẹ nhàng xoa lên đôi mắt đang khép dần của tôi...

“Bảo Bảo. . . . Tái kiến. . . .”

...

Chậm chạp mở mắt, gian phòng ấm áp.

Tôi đang ở trong phòng bệnh của mình, không phải trên đỉnh núi đầy tuyết trắng.

...

Tôi chờ một ngày. . . . Hai ngày. . . . Mười ngày. . . . Ba mươi ngày. . . . Cho đến ngày tôi xuất viện, anh không xuất hiện, giống như một bóng nước, anh biến mất. . . . Không chút dấu vết...

Dần dần, tôi bắt đầu mờ mịt nhận ra chuyện này là sự thực, không hề khóc, không hề đau đớn...

Tôi lại nhớ đến lúc tôi năm tuổi, mẹ tôi dịu dàng xoa đầu tôi, “Bối Bối, con phải hạnh phúc.” Cho nên, bà ấy vứt bỏ tôi... .

Chỉ là lịch sử lặp lại mà thôi, tôi cần gì phải đau đến xương tủy?

Vì thế, tôi không hề chờ mong...

Cho dù, tôi mãi mãi không còn cách yêu thương người khác...

-----oOo-----

Chương 30: Tâm không rời đi, chia lìa làm sao có khoảng cách?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Năm năm, đã khiến cho một cô gái mới ra đời biến thành một người phụ nữ giỏi giang nơi thành thị.

Mấy năm qua, tôi vẫn bận rộn như một con quay, không ngừng quay, không có một giây phút nghỉ...

Tôi rất sợ phải ngừng lại, rất sợ sẽ rảnh rỗi, rất sợ sẽ nhớ lại... .

Lại là ngày mười bốn tháng hai, khắp nơi nô nức mừng lễ tình nhân.

Tôi co mình trong chiếc ghế gần cửa sổ, đắm mình trong tiếng nhạc, nhấp rượu, bên ngoài, một đôi tình nhân ôm nhau đi ngang, vẻ mặt hạnh phúc đến mức làm người khác nhói đau.

Tôi nâng chén một mình, tao nhã cười, mừng tất cả những người yêu nhau trên đời.

Nửa giờ sau, chiếc ghế đối diện với tôi đã có người đến ngồi.

“Cậu rảnh quá!” Bên kia nghiêng răng rít lên, “Cậu muốn làm bà cô già nhưng tôi còn muốn lấy chồng! Dám bảo tôi ăn lễ tình nhân với cậu, lương tâm cậu chết rồi à? !”

Tôi cúi đầu cười, nhìn Đinh Đang đang giương vuốt, lạnh lẽo nói, “Chính cậu nói bồi thường cho tôi!”

“Tiểu thư, tôi không phải cậu, 1 phút như một giờ, giọng điệu cậu cũng thật quá quái! Ai giống cậu, thời gian rảnh không phải tăng ca cũng học

tiếng Pháp, tiếng Nga, tiếng Nhật... Tôi không có thời gian cho cậu..."
Đình Đang tỏ vẻ khóc không ra nước mắt.

"Tự mình làm tăng giá trị tài sản có gì không tốt? Nếu không phải vài năm nay tôi cố gắng như vậy, có thể đến được vị trí quản lý sao?" Tôi nhíu mày.

"Tiểu thư, đồng ngày nghỉ tòn của cậu dồn lại có thể du lịch vòng quanh trái đất! Tôi không khóc, tôi không khóc, Lăng Ly so với tôi đáng khóc hơn." Đình Đang an ủi.

"Anh ấy việc gì phải khóc, có cấp dưới tài năng như vậy, thay anh ấy kiếm tiền, anh ấy phải cười ngay trong mơ mà đếm tiền mới đúng!" Tôi buồn cười.

"Tôi nghĩ năm ấy anh ta nhất định hối hận, vốn muốn xếp cậu một vị trí nhân hạ, để cậu. . . Không đến mức suy nghĩ lung tung. . . Không ngờ, cậu đùa với tính mạng mà leo tới đây!"

Suy nghĩ lung tung? Tôi chau mày, tôi có sao?

"Lại nữa. . . Lại nữa. . . Vừa nói đến chuyện của anh ta, cậu lập tức giả bộ mất trí nhớ!"

Mặt tôi lạnh đi, khi anh tìm mọi cách quên một người, khi anh lựa chọn xem tất cả như một giấc mộng, luôn có người không ngừng nhắc nhở anh, người kia từng tồn tại, để anh thật đau lòng, chỉ hận không thể bóp chết cái người lắm miệng kia!

"Gọi món ăn!" Tôi rất không có phong độ quảng menu lên người cô nàng.

"Cậu tới ăn cơm tối? Ông trời của tôi! Cậu còn chưa ăn cơm? !" Đình Đang vỗ cái trán một cách khoa trương, lơ đãng lật menu, "Một đĩa salad tốt hơn, rau muống thích hợp với cậu!"

Tôi liếc mắt xem thường, ông trời!

"Nhớ bốn năm trước, có người ăn món này, ăn đến rơi nước mắt nha, Tỷ Can vì món này mà chết, người nào đó vì món này, nhớ tới người mình

yêu nhất...” [34]

Tôi hít thật sâu, bình tĩnh, bình tĩnh!

“Cậu có phải năm năm trước thăm mến người ta? ! Cho nên mới trả thù bằng cách nhắc đến người ta? !” Công kích, thuần túy là loại công kích tùy tiện.

Người bị công kích đỏ mặt, vùi đầu giả bộ nhìn menu.

Đinh Đang của tôi ơi... Đề tài này đã chấm dứt! ...

“Đầu anh họ cậu bị gì rồi? Hôm nay tôi nhận được điện thoại trách tội của bạn! Chính xác mà nói, người ta thiếu chút nữa đã rơi lệ hô to ‘Ông trời ơi, vì sao ông đối xử với tôi như vậy!’ Tốt lắm, cuối cùng cũng lãng sang chuyện khác.

“Anh ấy làm sao vậy? Lại bị người xem mắt trách cứ?” Tôi bật cười, hai năm trước, bắt đầu từ khi anh Lăng đi xem mắt, đội ngũ mai mối mới xuất hiện, gần như anh đã đi ăn tiệc xem mắt một vòng ít nhất ba lượt, không bị người ta trách cứ lãnh đạm cũng hơi lạ!

“Không phải! Người bạn đó là đối tượng xem mắt thứ N tôi giới thiệu cho anh ta nửa năm trước, sau đó, anh ta không hề hẹn người ta thêm lần nào nữa, bạn tôi cũng là người thức thời, tuy điều kiện anh cậu rất tốt, nhưng nơi này không được thì nơi khác được, trong nửa năm này cô ấy đã đính hôn, không ngờ, sáng nay, anh cậu lại mang đến một bó hoa hồng mời người ta cùng đi chơi lễ tình nhân. . . . Muốn ngất. . . . Sáng nay tôi gọi điện thoại hỏi anh cậu, anh ta còn nói, tạm tạm, coi như miễn cưỡng cũng được, trời ạ! Nửa năm sau đó, ai ngờ chỉ sau vài năm đã hẹn hò với người khác? !” Đinh Đang kích động, vui sướng hoa chân múa tay.

“Nói như vậy, anh ấy thất tình ? !” Tôi che miệng cười, “Hèn gì, lúc này hết giờ làm còn muốn theo tôi ra ngoài giả bộ!”

“Hai người các cậu một người xấu tính một người có tâm bệnh, hiểu nhau quá nên quên đi!”

Tôi cười nhẹ, “Chúng tôi vất vả ba năm mới nhận ra, cơ bản không thể

đến với nhau, làm sao có thể hợp lại?”

“Nhưng tôi cảm giác, anh ta dường như đang đợi cậu, chờ cậu dần dần quên ‘Người kia’.”

“Cậu nghĩ nhiều quá.” Tôi thản nhiên bẻ lại.

“Cậu nói anh ta có trở lại không?” Thực ra, một lần tôi uống say đã nói với Đinh Đăng, anh đến từ đâu.

“Sẽ không!” Cho tới bây giờ, tôi chưa từng có ý nghĩ đó.

“Vậy vì sao cậu không thử tìm anh ta? Đừng nói với tôi anh ta không còn ý nghĩa với cậu, chỉ là nói dối, trừ Lăng Ly, mấy năm nay có bao nhiêu người đủ điên cuồng theo đuổi cậu, đại tiểu thư, một lần cũng nên đi xem mặt thử!”

Tôi cười mà không nói.

“Vì sao cậu không thử tìm anh ta?” Vấn đề con nít này cứ bám mãi không tha.

“Tôi không bao giờ đi tìm người đã vứt bỏ tôi.”

“Nhưng ngay cả mẹ cậu cậu cũng đã tìm về, có nghĩa là, trong tiềm thức, thật ra người cậu muốn tìm, là anh ta.” Một châm thấy máu.

Không trả lời.

“Thật ra năm ấy, anh ta rất khổ, không có thời gian đến bệnh viện thăm cậu, anh ta cố học cách viết chữ giản thể, học thao tác máy tính, học cách dung hợp với xã hội này. Cậu biết không, chúng ta trở về thờ xưa không đáng sợ, bởi vì chúng ta biết lịch sử, chỉ có người phải đối mặt với những thứ mình không biết mới sợ hãi. Tôi khâm phục anh ta, có dũng khí theo cậu đến một thế giới hoàn toàn xa lạ.”

“Cho nên tôi đã nói với anh ấy. . . . Tôi sẽ không phụ anh ấy. . . . Anh ấy lại. . . .” Tâm không phải đã chết sao? Vì sao khi nhớ lại, vẫn có nỗi đau đón mơ hồ?

“Bối Nhi, thật ra có một câu tôi muốn nói lâu rồi, cậu thật sự thất bại!”
Đinh Đăng nghiêm túc nói, “Khi đó, cậu phải nói là, em yêu anh, chứ không phải em sẽ không phụ anh! Hoạ may, kết quả bây giờ có khả năng đã khác.”

Tôi dường như bị người ta dùng lời nói đánh cho một cú, hơi hoảng hốt.

Đinh Đăng thấy vẻ mặt tôi là lạ, lập tức chuyển đề tài, “Gần đây cậu đầu cơ cổ phiếu, nửa năm trước mua chung cư làm gì, định mua trước để vào ở?”

Tôi cười cười, bâng quơ nói, “Chờ sau này sẽ có lợi, đêm nay mời khách vẫn là mời, không say không về!”

“Lại nữa! Lại nữa! Vì sao lẽ tình nhân mỗi năm tôi đều bị cậu ép buộc?” Bên tai truyền đến tiếng quỷ khóc thần gào.

Tôi lại mỉm cười, một ngụm rượu đỏ trôi vào cuống họng...

...

“Reng reng -” Tiếng chuông đồng hồ báo thức vang lên.

Đau đầu! Đau đầu quá! Sau khi say rượu, khó nhất chịu là thời khắc sau khi tỉnh lại.

Tôi khoả nước lên mặt.

Hôm nay còn một nhiệm vụ trọng đại, không thể để mắt say lơ đãng như bị hun khói!

Nhắn một dãy số, “Đinh Đăng, giúp tôi nói dối một tiếng với công ty! Buổi sáng tôi không thể đến.” Đã quên nói, hiện nay người này không phải anh tôi cũng không phải em tôi, mà là thư ký của tôi.

“U. . . . A . . . U. . . .” Giọng hơi đáng ngờ, đáng ngờ hơn là nghe được. . . . Tiếng thở ồ ồ của đàn ông. . . .

MY GOD! Tôi rõ ràng đang làm phiền hoạt động ban sớm của người ta!

“Cậu và người ta cứ tiếp tục yêu nhau, tiếp tục!” Tôi ngượng ngùng ngắt điện thoại.

...

Người tính không bằng trời tính! Giao thông tắc nghẽn.

Chiếc xe màu bạc BMW “mê anh” của tôi bị kẹt ở giữa con đường đã hơn nửa giờ không thể động đậy! Thời gian trôi qua từng phút từng giây, tôi lo lắng như kiến nằm trong chảo.

“Đinh Đang ——” Tôi muốn khóc...

” U. . . . A . . . U. . . .” Ngát, còn lăn lộn trên giường.

“Xin cậu, đừng lăn nữa. . . .” Có làm thì làm nhẹ đi!

Cuối cùng...

“Nói! Tốt nhất cậu đừng lý do để tôi chửi ầm lên, bạn trai tôi đã khó chịu chuyện hôm qua cậu chiếm thời gian của anh ấy, bây giờ cậu còn muốn quấy rầy, tìm cậu lắp ở đâu chứ!”

“Bất đắc dĩ thôi, đưa con cừu của cậu tới cứu tôi đi? Tôi bị kẹt trên đường” Giọng tôi đã gần muốn khóc. . .

“Tôi không thèm quan tâm! Không còn gì khác, chúng tôi phải tiếp tục. Đừng gọi tới nữa!” Cô nàng không khách khí định cúp điện thoại.

“Tôi có việc gấp!” Tôi sợ cô nàng không hiểu ý tôi, “Không phải cậu hỏi tôi gần đây có phải đang cần tiền dùng sao? Đúng! Tôi gom nhiều tiền như vậy, vì hôm nay đến hội chợ đấu giá! Sắp đến giờ rồi!”

“Cậu muốn chụp cái gì?”

“Nhẫn, một cái nhẫn ngọc! Mặt trên khắc tên anh ấy! Anh ấy từng đeo nó lên tay tôi!” Tôi lo lắng giải thích.

“Ha ha, Ứng Bối Nhi. . . . Cuối cùng cậu cũng thừa nhận Tôi đến ngay!” Bên kia điện thoại chưa ngắt, truyền đến tiếng nguyên rủa của bạn trai cô nàng

...

Tôi và Đinh Đang tới hội chợ đấu giá, nó đã bắt đầu đã từ mười giờ trước, chúng tôi bị nhân viên ngăn từ ngoài cửa, lấy lý do đã khai mạc, không cho vào.

Dù cầu xin thế nào, vĩnh viễn là một chữ NO...

Nhưng chúng tôi bám riết không tha...

“Này, biết không, lúc nãy bên trong có tin, món đồ số 07850 ra giá trên trời!” Một nhân viên nữ từ hội trường đi ra hối hả chạy đến gần bảo vệ cửa, truyền tin.

Số 07850? Trời ạ! Chính là nhẫn ngọc!

Bất kể ai mua! Tôi nhất định phải bắt người đó nhượng lại cho tôi!

“Bao nhiêu? Biết ai lấy được không?” Tôi vội vàng hỏi.

“Năm trăm vạn! Là ngài Ngải Vân giành được!” Nhân viên nữ kia nhìn tôi khó hiểu, nhưng vẫn trả lời.

Năm trăm vạn! Tôi hít một hơi khí lạnh! Trước đó tôi đã tìm vài người chuyên nghiệp đánh giá, trên nguyên tắc sẽ không vượt qua 100 vạn, tôi còn lo lắng chuẩn bị trước 200 vạn, ông trời ơi! Năm trăm vạn!

“Ngải Vân là ai? Làm sao tìm được anh ta? !” Tôi khẽ cắn môi, năm trăm vạn thì năm trăm vạn, cùng lắm thì tôi lấy cổ phần Lăng thị bán cho anh Lăng.

“Cái tên Ngải Vân cô chưa từng nghe qua? Anh ta là thần thoại trong giới đồ cổ! Anh ta lập nghiệp từ vài món đồ cổ, ánh mắt độc đáo mà tinh tường, cơ hồ xoay chuyển cả giới chơi đồ cổ, những món mà anh ta chọn trong đám đồ cổ là cái tốt nhất, sau đó, nhất định ai cũng muốn sưu tầm!

Hơn nữa bản thân anh ta là một nhà thư pháp, thư họa của anh ta ra giá rất cao, có điều chưa ai có, anh ta chưa bao giờ bán tác phẩm của mình, anh ta nói vợ ông ta nghĩ bán thư họa rất mất mặt ...”

Càng ngày càng lạc đề.

Xong rồi, xong rồi, nhẫn ngọc của tôi... Xem ra cả xe tôi cũng phải bán...

“Một cái nhẫn ngọc mà anh ta ra giá trên trời – đến năm trăm vạn, là mất độc đáo hay là ào ào lên giá? !” Tôi lạnh lùng châm chọc.

Hai gương mặt nhân viên cùng ngẩn ra.

“Nói thật, chúng tôi cũng thấy hơi quá, vả lại nhẫn đó cũng không may mắn...”

“Không may?” Tôi nhú mày.

“Đúng vậy, tương truyền nhẫn đó là của một vị Vương gia đời Thanh Càn lâm cho một vị cách cách, là nhẫn đính ước của họ, nhưng sau khi Càn long tứ hôn, vị Vương gia này trúng độc mà chết, cách cách kia cũng tự vẫn.”

Không đúng với truyền thuyết thật

Đinh Đang nhìn thấy tôi xanh cả mặt, đã nhin không được cười ra tiếng.

“Nhưng Ngải Vân ra tay, giá chiếc nhẫn ngọc này chắc chắn sẽ bị giới đồ cổ đẩy lên thành bão!”

“Nhưng Ngải Vân kỳ lạ lắm, không giống phong cách bình thường của anh ta, nhẫn ngọc vừa ra giá 20 vạn, anh ta lập tức đưa giá 500 vạn, ngăn giọng tất cả những người khác, không ai dám ra giá nữa! Chẳng lẽ đó thật là bảo vật hiếm có?” Nhân viên bắt đầu bàn luận.

“Có thể cho tôi số của anh ta không?” Tôi không còn sức để nghĩ thêm nữa.

“Không được!” Cô nhân viên gần như hét lên, “Bao nhiêu cô gái con nhà

nổi tiếng vừa gặp anh ta đã yêu, chết cũng không buông, anh ta phiền càng thêm phiền, hai năm sau khi có sự nghiệp, vì bị mấy người làm phiền, suýt chút nữa anh ta đã ẩn cư...”

Tôi không định tóm anh ta. Thật lòng. . . .

Tôi sắp khóc.

“Ngài Ngải Vân đã kết hôn rồi, anh ta kết hôn đã hơn năm năm, chính miệng anh ta nói, các người đừng nghĩ ngợi lung tung nữa!” Người nhân viên dường như lo lắng, còn nhắc đi nhắc lại! Chốc lát, anh này lại thêm một câu, “Nói thực, ngay cả tôi cũng không tin anh ta đã kết hôn năm năm, cũng chưa có ai nhìn thấy vợ anh ta!”

Cứu mạng. Tôi không có hứng thú với anh ta. . . .

“Đinh Đăng! Giúp tôi thu phục.” Ôi.

Đinh Đăng lập tức hăng hái phát huy kỹ năng đàm phán cao cường.

Trong chốc lát, “Đây là số di động.” Cô nàng đắc ý cười, sau đó thần bí nói, “Nghe nói Ngải Vân này còn có hương vị hơn so với mấy ngôi sao, đẹp trai chết không đèn mạng nha! Nếu có cơ hội gặp mặt anh ta, nhớ dẫn tôi đi, để tôi chào một tiếng!”

Sắc nữ... .

Tôi gọi vào dãy số trên tờ giấy, sau vài tiếng reng, giọng nam trầm thấp giàu từ tính nghe máy, “Ai vậy? Có chuyện gì?”

Giọng nói lãnh đạm làm tôi hơi xấu hổ, người đàn ông này chắc khó đối phó...

“Ngài tiên sinh phải không? ! Tôi muốn nói chuyện với ngài về món đồ số 07850, xin hỏi, anh có thể nhượng lại cho tôi không? Về giá cả, chúng ta có thể gặp nhau rồi nói.” Tôi tỏ vẻ thân thiết với bạn hàng kia, lễ độ, nói mọi chuyện một cách đơn giản rõ ràng.

“Không muốn.” Bên kia lạnh lùng từ chối, tỏ vẻ sắp ngắt máy.

“Đợi chút. . . . Ngải tiên sinh, bao nhiêu món đồ cổ trong tay anh đổi tới đổi lui, giá cao người được, về chuyện giá cả, chắc chắn tôi sẽ cho anh một cái giá vừa lòng. . . .”

“Chiếc nhẫn này tôi sẽ không bán.” Ông ta đã tỏ vẻ mất kiên nhẫn.

Giọng nói cương quyết của ông ta làm tôi hơi ngạc nhiên, tôi cố nói thật tình cảm, “Ngải tiên sinh, nhẫn này rất quan trọng đối với tôi, nó của bạn trai trước đây... .”

Tôi chưa nói hết, ông ta đã muốn lạnh nhạt ngắt lời, “Tôi không muốn nghe chuyện xưa, tôi mặc kệ ba trăm năm qua phát sinh những chuyện kinh thiên động địa gì, nó là của tôi, tới bây giờ là của tôi, tôi không muốn nghe bất cứ chuyện vô nghĩa gì!”

Cạch một tiếng, cứ như vậy ngắt. . . .

Tôi trợn mắt, há hốc mồm nhìn chằm chằm vào điện thoại, quả thực không thể tin được! Người đàn ông bất lịch sự!

Con tức giận hồi hồi tăng lên, từng chút tăng lên...

“Oa, Ngải Vân ra kìa!” Vài người nhân viên chỉ vào bóng một người mặc đồ đen, ồn ào.

Bóng người áo đen không thèm nhìn bất cứ ai, đi thẳng đến một chiếc Bengley đen.

Chặn anh ta! Chặn anh ta lại! Trong lòng tôi có một giọng nói phẫn nộ điên cuồng gào lên.

Tôi muốn tự mình làm, kéo đôi giày tám cm đuổi theo.

Chiếc Bengley đen rất nhanh dời chỗ, xoay tay lái, sau đó đi tới. . . .

“Khốn nạn! Anh dừng lại cho tôi!” Tôi thở dốc, đuổi theo phía sau, Đinh Đang cũng hồn hên chạy theo ...

Chiếc Bengley đen càng đi càng nhanh, bỏ xa chúng tôi...

Tôi tức giận, lập tức tháo một chiếc giày cao gót đỏ, phẫn nộ ném về phía chiếc Bengley.

Từ nhỏ, lựa tay tôi đã hơi yếu. Từ nhỏ, tôi ném đồ vẫn luôn không chuẩn xác...

Lần này, lại...

Chiếc giày cao gót màu đỏ xinh đẹp đập vào cửa sổ, bắn ra, trơn tru rơi xuống đất.

“Rẹt ——” Tiếng phanh xe sắc nhọn, hiển nhiên chủ nhân chiếc xe bị vật ở bên ngoài làm cho hoảng sợ.

Cửa xe mở ra, bóng dáng tuyền một màu đen đi ra.

Tôi phấn khởi, tập tễnh chạy tới, thật tốt quá, tôi nhất định làm anh ta phiền chết, phiền đến mức không thể không đem bán nhẫn ngọc lại cho tôi! ...

Anh ta chậm rãi nhặt món vũ khí công kích xe mình, anh ta phì cười cầm trong tay thưởng thức... Anh ta chậm rãi quay đầu nhìn chủ nhân của giày cao gót... Anh ta nắm chiếc giày màu đỏ, tay hơi siết chặt...

Anh ta mặc một chiếc áo khoác đen dài, mái tóc rất ngắn, chải gọn... Anh ta có vẻ ngoài khiến vạn vật phải ảm đạm... Anh ta...

“A! Trời ——” Đinh Đang đã không khống chế được tiếng hét, “Ứng Bối Nhi! Cuối cùng cậu có thể xin ngày nghỉ rồi!”

Bước chân tôi chững lại... Một ngàn cân, một vạn cân xi măng đã khiến nó đóng cứng... Nửa bước cũng khó đi... Chỉ có thể ngơ ngác Nhìn khuôn mặt kia...

Anh nhếch môi một chút, khoé miệng hơi giơ lên. Anh chậm rãi Chậm rãi Đến gần tôi... Mặt anh kề sát mặt tôi, ý cười trong mắt anh khiến tôi khó cả hô hấp... Nụ cười của anh càng sáng lạn... Chậm rãi Anh lui về sau một bước nhỏ.

Tay tôi chậm rãi nắm chặt, tôi cố kìm, tôi không dám nhìn tay mình, sợ

rằng tất cả chỉ là bọt biển. Tôi chỉ có thể lựa chọn ngừng thở. . . .
Để ảo ảnh trong giấc mơ biến mất...

Anh tao nhã lui ra phía sau một bước nhỏ, chậm rãi Chậm rãi
Anh như một vương tử cao quý chậm rãi ngồi xổm xuống, anh tao nhã
cười... Nắm bàn chân trần. Đi giày cao gót vào chân tôi... Anh
ngẩng đầu lên, đứng trên mặt tôi, nụ cười hoàn mỹ không chệ vào đâu
được...

Cảm giác chân thật.

. Đã lâu không thấy. . .

♥♥♥HOÀN ♥♥♥

-----oOo-----